

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2003-11 **11** *Yıl:1 *20 Haziran-3 Temmuz 2003 *Fiyatı: 500 000 TL ISSN:1303-9350

Özelleştirerek sınırsız yağmaya, köleleştirerek iliğine kadar sömürmeye **KARŞI DURALIM**

Dünya proletaryası ve ezilen halklara yönelik baskının ayyuka çıktığı zor günlerden geçiyoruz. Emperyalist haydutlar dünyanın dört bir yanında ezilen halklara yönelik saldırılarını duraksamadan sürdürüyorlar. Irak'la başlayan ve işgal ile sonuçlanan emperyalist saldırganlık şimdi de başka ülkeleri hedef tahtasına oturtmuş durumda.

IRAK HALKI DİRENİYOR

Ancak bu tablo ilk bakışta ne kadar vahim görünürse görünsün her şey emperyalist haydutların istediği gibi gitmemektedir/gitmeyecektir. Irak'ı işgal ederek her şeyi hallettiğini zanneden ABD emperyalizmi, Irak halkının direnişi karşısında şaşkınlığını gizleyememektedir. Irak halkı ABD askerlerini Irak'ta kabul etmediğini ve istemediğini her gün yaptığı yeni eylemler ile net olarak gösteriyor.

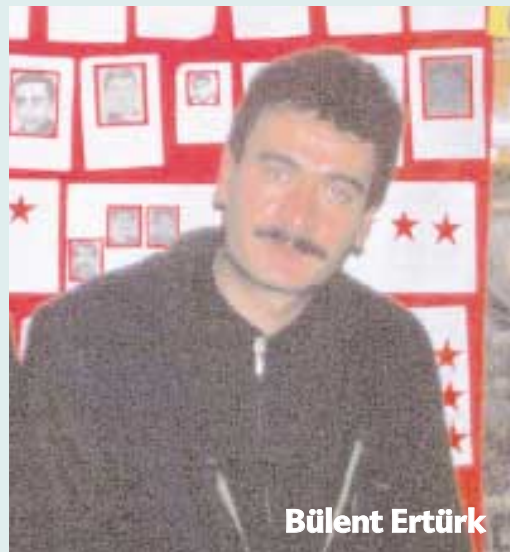
SALDIRILARA KARŞI DURALIM

Ülkemizde ise azgın bir özelleştirme, işten atma dalgası sürüyor. AKP hükümeti bir yandan önüne gelen herşeyi satarken bir yandan da "sosyal patlama" endişesini yaşıyor. Tüm bu vahşeti durduracak olan tek bir güç vardır. O da halkın örgütlü gücüdür. Özelleştirme, işten atma, onursuzlaştırma, açlıkla yüz yüze bırakma ve daha birçok saldırıya karşı duralım.

Umut büyüyor kavga sürüyor

Murat Arıca

Bülent Ertürk

21 Mayıs 2003 tarihinde Giresun'un Bulancak ilçesi Bektaş Yaylası Ercaalan mevkiinde çıkan çatışmada Duran kod adlı **Murat Arıca** ve Rıza kod adlı **Bülent Ertürk** isimli gerillalar şehit düşmüştür. 1999 yılında Çankırı Valisi Ayhan Çevik'e yönelik eylemin ardından tutuklanarak Eskişehir tabutluğuna götürülen Bülent Ertürk 65 günlük direnişin ardından Nevşehir Hapishanesi'ne götürülmüştü.

Sayfa 2

Abdullah Aysu

SÖYLEŞİ

Türkiye Tarım Vakfı Başkanı Abdullah Aysu'nun emperyalizmin tarımı bitirmeye yönelik saldırıları üzerine kaleme aldığı yazıyı kısaltarak yayınlıyoruz. *Sayfa 20-21*

**İşçi-köylü'den
TC DEMOKRATİKLEŞİYOR
MU
YOKSA BİRLERİ BİZİ Mİ
KANDIRIYOR?**
Sayfa 30

Umut büyüyor, kavga sürüyor..

Murat Arıcak

Emel Kılıç

Bülent Ertürk

Giresun'un Alucra ilçesi kırsalında çıkan çatışmada iki halk savaşçısının şehit düştüğü haberleri yerel gazetelerde yayınlanmıştı. Bu haberin ardından 14 Haziran tarihinde Murat Arıcak'la birlikte şehit düşenin Bülent Ertürk olduğu anlaşılmıştır.

Giresun'un Alucra ilçesi kırsalında çıkan çatışmada iki halk savaşçısının şehit düştüğü haberleri yerel gazetelerde yayınlanmıştı. Yerel kaynaklardan alınan bilgilere göre bunlardan biri **Murat Arıcak** diğeri ise **Cem Karaca** olarak belirlenmiş, iki gerillanın da cenazeleri aileleri tarafından alınarak defnedilmişti. Haber gazetemiz İşçi-köylü'de de yayınlanmıştı.

Ancak daha sonra alınan bilgilere göre Murat Arıcak ile birlikte şehit düşen halk savaşçısının Bülent Ertürk olduğu bildirilmiştir. Jandarma tarafından alınan parmak izlerinin Emniyete geç ulaştırılması, keyfi davranarak şehit düşen gerillanın kim olduğunu netleştirme ihtiyacı dahi duymadan tahmin üzerine Cem Karaca'nın ailesine haber verilmiş ve cenaze Elazığ merkeze bağlı Gül mezarlığında toprağa verilmiştir. Açığa çıkan bu durum ayrıca gerillalara yönelik yapılan işkencenin de bir kanıtıdır. Alınan parmak izlerinin emniyete ulaştırılması ile açığa çıkan bu durum Bülent Er-

türk'ün ailesine **14 Haziran 2003** tarihinde haber verilmiştir. Ertürk'ün kardeşi gözaltına alınarak karakola götürülmüş ve durum burada kendisine açıklanmıştır. Bu gelişmelerin üzerine ailesi 15 Haziran günü Bülent Ertürk'ün cenazesini almak üzere yola çıkmıştır.

Ayrıca elimize posta kanalıyla ulaşan KBK açıklamasında da; "**21 Mayıs 2003** tarihinde Giresun'un Bulancak ilçesi Bektaş Yaylası Erca alan mevkiinde faşist TC güçlerinin yapmış olduğu kapsamlı operasyonlar sırasında KBK'ya bağlı 3. Mıntıka güçlerimizle sabah saatlerinde çatışma çıkmış ve yaklaşık bir saat sürmüştür. Çıkan çatışmada Duran kod adlı Murat Arıcak ile Rıza kod adlı Bülent Ertürk yoldaşlar şehit düşmüştür. Çatışma sonrasında düşmanın adını verdiği Cem Karaca yaşamaktadır. Duran ve Rıza yoldaşlar ölümsüzdür!

Yaşasın Partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO-TMLGB!" sloganlarıyla açıklama bitirilmiştir.

1999 yılında Çankırı Valisi Ayhan Çevik'e yönelik gerçekleştirilen eylemin ardından devlet tarafından gerçekleştirilen operasyonlarda tutuklanarak Eskişehir tabutluğuna götürülen **Bülent Ertürk devletin hücre saldırısına karşı simgeleşen direnişin içinde yer aldı.** 65 günlük direnişin ardından eylem zaferle sonuçlanarak Kemal ve Bülent Ertürk Nevşehir Hapishanesi'ne götürülmüşlerdi. 19 Aralık katliamında Nevşehir Hapishanesi'nde bulunan Bülent Ertürk katliam sonrası diğer devrimci tutsaklarla birlikte Sincan F tipi Hapishanesi'ne götürüldü. Kısa bir süre sonra buradan tahliye olan Bülent Ertürk 19 Aralık operasyonunu ve F tipi hücreleri şöyle anlatıyordu; "Fotoğrafımızı zorla çekmeye çalıştılar, parmak izi almaya çalıştılar, dindendik. Sonra saldırarak doktorun olduğu bölüme göturdüler. Doktor beni yerde gördüğü halde 'bir şeyin var mı' diye sordu. Doktor işkence yapıldığını gördüğü halde bu soruyu sorduğu için tedaviyi kabul et-

medik, üzerimizi çıkarmadık. Dört gardiyan tarafından ayaklarım ve ellerimden tutularak tek kişilik bir hücreye konuldum." Tahliye olduktan sonra da mücadelesine devam eden Bülent Ertürk halkının kurtuluşu için tereddütsüz safını belirleyerek mücadele içindeki yerini almıştır.

OPERASYONLAR SÜRÜYOR

Devletin bölgeye yönelik yaptığı yığınak ve operasyonlar devam ediyor. Süren operasyonlar sonucu Giresun kırsalında TKP/ML TİKKO gerillası oldukları iddia edilen **Hüsnü Turan** ve **Aynur Ayyüzen** adlı iki kişi gözaltına alınarak işkenceli sorgulardan geçirilmişlerdir. Yaklaşık 10 gün gözaltında tutulmalarına rağmen kayıtlara isimleri geçirilmeyerek savcılığa çıkarıldıkları gün isimleri basına yansıtılmıştır. Çıkarıldıkları savcılık tarafından tutuklanarak Giresun Kapalı Hapishanesi'ne konulan Turan ve Ayyüzen tek kişilik hücrelerde tutulmaktadır.

YAZA MERHABA PİKNIĞI YAPILDI

ITIF'in merkezi olarak planladığı piknik, 08.06.2003 tarihinde Biel-Neuschtal tarafından, kitlesel katılımla gerçekleştirildi. ITIF 1. toplantısında alınan piknik kararı, tek tek bölgelerde bu etkinliğe ilişkin yapılan çalışmalar ve hazırlıklarda, bazı eksiklikler olsa da esasta olumlu geçmiştir. Bu ve benzeri etkinliklerin, kitleleri toparlamada vazgeçilmez araçlar olduğuna bir kez

daha bu piknikte tanık olundu. Piknik, Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm yolunda şehit düşenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Daha sonra pikniğin amacı ve gidişatı hakkında kısa bir konuşma yapıldı. Böylesi etkinliklerin, kitleleri kaynaştırmada ve birbirlerini tanıma açısından iyi bir ortam yaratacağı açıktır. Piknik, katılımcılardan bir kişinin

sazı ile çaldığı oyun havalarıyla, kitlenin iştirak etmesiyle, hareketlendi. Daha sonra, pikniğin siyasi gündemini oluşturan "Anti-Emperyalist mücadele ve görevlerimiz" üzerine bir konuşma yapılmasıyla devam etti. Yapılan konuşma meselenin güncelliği açısından kitlenin motive edilmesi ve süreçteki faaliyetler açısından önemliydi. Grup Toprağın çaldığı güzel parçalarla, tür-

kü ve halaylarla, coşku daha da arttı. Piknik programı içinde düzenlenen ve katılımcıların birbiriyle yapmış olduğu Genel- Kültür ve Bilgi yarışması da, kitlenin beğenisini topladı. Piknik sportif oyunlarla (Yüzme, Futbol, Koşu vb) devam etti. Bütün bunlar, pikniğe ayrı bir güzellik kazandırdı. Böylesi etkinliklerin kitlelerde olumlu izlenim ve beğeni toplaması açısından olumluydu. Piknik kapanış konuşmasıyla ve kitlenin alkışlarıyla son buldu. Pikniğin sonunda kitlelerin istemi, bu gibi etkinliklerin devam ettirilmesi yönündeydi.

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Halk Bankası Laleli Şubesi: 63487
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Emperyalist saldırganlığı gizlemenin yollarından biri; İLK VURUŞ ŞİŞİRİLMİŞ BALONDUR...

Emperyalizmin kendi içinde yaşadığı krizleri alt etmesinin yollarından biri de I. ve II emperyalist paylaşım savaşları ile paylaşılan ülkeleri, toprakları yeniden paylaşmak, bölgeler ve devletler üzerinde tahakküm/denetimlerini güçlendirmektir.

Bugün dünyada emperyalist saldırıların birinci nedeni enerji, petrol, doğalgaz rezervlerine sahip olma uğraşı, ikinci nedeni ise bu sahip olunan enerji, petrol, doğalgaz rezervlerinin sağlıklı koşullarda pazara ulaştırılmasıdır. Çünkü bugün bu doğal kaynaklara sahip olmak aynı zamanda dünyadaki ekonomik gelişmeyi de kontrol altında tutmakla eş değerdir.

Bugün petrol rezervlerinin en güçlü olduğu yer kuşkusuz Ortadoğu'dur. **Emperyalizm için Ortadoğu petrolüne sahip olmak emperyalistler arası dalaşta avantaj sahibi olmaktır.** Bu avantaj da krizlerin yarattığı tahribatı minimuma düşürecek ömrünü uzatma gayretidir.

11 Eylül saldırısı ile ABD emperyalizminin petrol ve silah tekelleri olağanüstü bir olanağa, bulunmaz bir fırsata kavuştu. Kimilerine göre bu plan Bush doktrini olarak adlandırıldı. Aslında bu plan Clinton döneminin planıydı. Ama o günkü süreçte bu politikaların uygulanması koşullarını yaratamamışlardır. Sonuçta emperyalistler için Clinton ya da Bush olması önemli değildir.

Bu politikanın adı ise **"Önleyici savaş"**, **"İlk vuruş"** şeklinde kendini gösterdi. Saldırgan bir stratejiye dayanan bu oluşumunun temel özelliği **"terörizmle savaş"** safsatası altında Ortadoğu ve Orta Asya'da kendileri için önemli olan ülkelere saldırmaktır.

"İlk vuruş", **"Önleyici savaş"**, **"Onlar saldırmadan sen saldır"**, **"Terörizmle savaş"**, **"İnsan hakları, demokrasi götürüceğiz"** planlarıyla pazarlanan ülkelere saldırmak, halkları katletmek, kaynakları talan etmek planlarının parçalarıdır.

"ABD ulusal güvenlik stratejisine göre ABD tüm gücünü kullanarak potansiyel tehdit olarak gördüğü düşmanları caydırmaya çalışmakla vakit kaybetmeyerek gerekirse tek başına ilk vuruş hakkını kullanarak... İkincisi ABD'nin askeri üstünlüğü soğuk savaş döneminde olduğu gibi tehdit edebilecek yeni bir gücün ortaya çıkmasına, uluslar arası kurumların idaresini engellemesine de izin vermeyecek ABD ulusal güvenlik stratejisi" (Aktaran: Ergin Yıldızoğlu 25 Eylül 2002 Cumhuriyet)

Emperyalistler kendi çıkarları söz konusu olduğunda hiçbir yasa-kural

tanımazlar. Kendi koydukları yasaları bile çiğnemekten kaçınmazlar. Bunun için de ABD emperyalizmi saldırganlığını gizlemek için yalan üzerine yalan uydurmakta **"ABD dünyada küresel çıkarları olan tek ülke"** demektedirler. Yani **"çıkartılmaya yönelen olursa ortadan kaldırırız ya da etkisiz hale getiririz"** demek istiyorlar. Bu hem dünya halklarına hem de diğer emperyalistlere bir gözdağıdır.

KILAVUZU PENTAGON OLANIN ELİ KANDAN KURTULMAZ!

Emperyalizm çürüten kapitalizmdir... Başkan Mao ise emperyalizmin dünya üzerinde kargaşalık çıkaracağını, yenileceğini, yeniden kargaşalık çıkarıp tekrar yenileceğini ve emperyalizmin kağıttan kaplan olduğunu belirtiyordu.

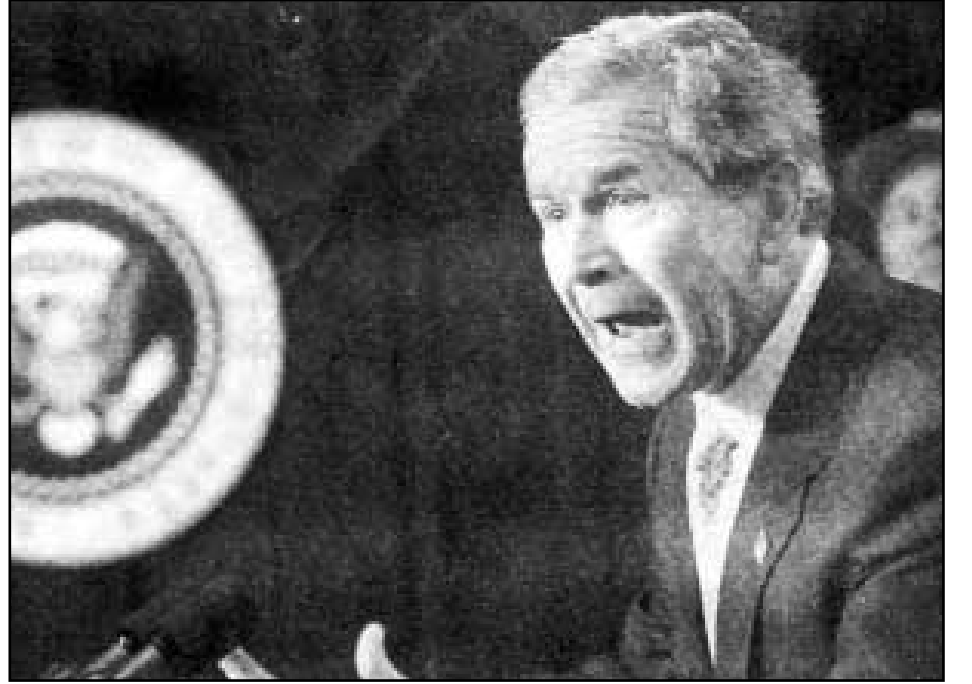
Emperyalistler dünya üzerinde bir tahakküm/denetim kurmaya çalışıyor ve emperyalistler arası hegemonya mücadelesi de sürekli kızışıyor ve gelişmeye başlıyor. Dalaş sürekli bir boyut kazanıyor. Bunu en son Irak işgali/saldırganlığında gördük. Emperyalizmin saldırgan karakteri artık gizlenemez bir duruma gelmiştir. Zaten gizleme gibi bir dertleri de bulunmuyor. Açık açık saldırıyor, işgal ediyor, katlediyor, talan ediyor. Bunları yaparken yine de **"insan hakları"**, **"demokrasi"**, **"özgürlük"** gibi söylemlerin de peşini bırakmıyor. Emperyalizm bir ülkeye girdi mi, orada kendi işbirlikçi iktidarını yaratıyor.

"Asimetrik savaş kavramı", "İlk vuruş", "Önleyici savaş" kavramlarıyla birlikte ele alındığında "terörizmle savaş", "insan hakları" vb. söylemlerle bir ülkeyi işgal edebilir, saldıracaktır. Afganistan ve Irak buna örnektir.

İki yerde de işgal var. İşgal ettiği ülkelerde işbirlikçi iktidarını kurabilir ki kuruyorlar. Bu anlamda bölge veya ülkenin durumuna göre geçici işgal, sömürge, yarı-sömürge stratejileri geliştirirler. Irak ve Afganistan böylesi bir durumdadır. Tabi bu eski tarzda bir "sömürgecilik" olgusu olarak karşımıza çıkmıyor. Ama sömürgecilik daha açık bir biçimde hayata geçirilmektedir. Irak'a bakıldığında bu kolayca görülür. Sömürge valileri atıyor, geçici yönetimler kuruyor.

"Önleyici savaş", "İlk vuruş" yeni savunma stratejisi konsepti olarak ortaya kondu. Emperyalizmin çıkarlarına ters gelen ülke ve devletler "terörist" ilan ediliyor ve kendi çıkarlarını daha da sağlamlaştırarak, tahakkümünü artırmak için "onlardan bir saldırı

gelmeden önce ilk vuran sen ol", "İlk vuruş", "önleyici savaş" prensibine uygun olarak hareket edeceklerini belirtip, "Yeni savunma stratejisi" adı altında ülkeler işgal ediliyor, katliamlar yapılıyor ancak tüm bu saldırılar, katliamlar, talan operasyonları emperyalizmin tahakkümünü sağlamaktan

başka bir şey değildir.

"İlk vuruş", "Önleyici savaş" anlayışı esas olarak ABD emperyalizminin enerji kaynakları, petrol, doğalgaz rezervlerinin olduğu ülkeleri işgal ve talan yönünde katliamlara giriştiği, geliştirdiği bir politikanın ürünüdür. **Birincisi;** bunlara enerji, petrol, doğalgaz rezervlerine sahip olmaktan, **ikinci ayağı ise,** bunların sağlıklı ulaşımı için geçiş hatlarının kontrol altına alınması güvenliğinin sağlanması esasına dayalıdır.

ABD EMPERYALİZMİ AFRİKA KITASINDA YENİ KATLIAMLAR PEŞİNDE

ABD Enerji Bakanı, **"Filistin petrolü bizim için bir ulusal stratejik çıkar haline geldi"** demektedir. Şimdi Afrika üzerinde yeni talan planları dillendiriliyor.

"BBC'nin bildirdiğine göre Batı Afrika'nın Gine Körfezi'nde 60 milyon varil kapasitesinde bir petrol rezervi var."

THE ECONOMİST'e göre ABD halen petrol ithalatının % 15'ini Afrika'dan yapıyor ve bunu 2015 yılına kadar % 25'e çıkarması planlanıyor. Dick Cheney'in raporu bu bölgeyi hedef gösteriyor"

"Önleyici savaş", "İlk vuruş" emperyalizmin başka ülkelerde gerektiğinde zor kullanarak -işgal, katliam, saldırılar- rejim değişikliği gerçekleştirme taktiğinin benimsenmesidir. ABD emperyalizminin bakanları Afri-

ka kıtasını hedef tahtasına koydu. Önümüzdeki günlerde Afrika kıtasında katliam ve saldırılar kapıda. Petrole el koymak için harekete geçeceklerdir.

ABD emperyalizmi dünya üzerinde hem kendi askeri varlığını askeri üsleriyle genişletmeye çalışırken,

hem de aynı zamanda NATO aracılığıyla da askeri üslerini geliştirme peşine düşmüştür.

Hatırlanacağı gibi NATO, 21. yüzyılı ayaklanmalar yüzyılı olarak belirliyordu. Bu tespite uygun olarak; **"On yıl içinde kriz bölgeleri arasında Kuzey Afrika, Güney Afrika, Afrika konusunun yer alacağı öngörüsüne dayanıyor... Afrika'daki ABD varlığının NATO şemsiyesi altında olabileceği... NATO, aralarında Cezayir ve Fas'ın da bulunduğu bölge devletleriyle işbirliğini artırdı."**

Afrika'yı istikrarsızlaştırma politikaları başlamıştır. Fas'ta patlayan bombalar bunun ürünüdür. İstikrarsızlaştı; saldırı ve işgali "meşru kıl" politikası uygulanıyor. ABD Enerji Bakanı bunu çok açık belirtiyor. ABD'li General ise istikrarsızlaşacağını "öngörüyor". Yani bölge hassas dengeler üzerinde. İleride ABD emperyalizmi daha kapsamlı saldırılar ve katliamlar planlayarak hayata geçirecektir.

Bölge ve ülkelerin istikrarsızlaştırılması ve askerileştirilmesi süreci yeni değildir. 90'lı yıllar ile kapsamı genişleyen bir süreçtir. Bu sürecin en çarpıcı örneği Balkanlar'da yaşanmıştır ve ardından Kafkaslar'da.

Batı Avrupa devletleri Balkan devletlerinin bir kesiminin NATO'ya katılması, daha sonra Kafkasya'da belli ülkelerin NATO'ya katılması, bölgelerin istikrarsızlaşması ve askerileştirilmesi anlamında iyi örnektir.

Sınıfsal Bakış

SINIRSIZ YAĞMA, İLİĞİNE KADAR SÖMÜRME VE SAĞMA SALDIRILARINA KARŞI KOYALIM!

Emperyalist-kapitalist sistemin en önemli kalelerinden birisi olarak 80 yıldır hüküm süren faşist Türk devletin **hummalı bir yapılaşma içinde kapsamlı saldırılar** geliştirdiği bir süreçten geçiyoruz. Halkımıza yönelik bu saldırıların öncelikli hedefini işçi sınıfı ve emekçiler oluşturmaktadır. Komprador patron-ağa devletin, efendilerinin talimatlarına uygun bir örgütlenme programıyla, peşpeşe çıkarılan yasalar aracılığıyla, **reorganizasyona** tabi tutulması, rejimin çürüten ve eskiyen payandalarının güçlendirilmesi ve **yeni saldırı şartlarına** uygun hale getirilmesi için faaliyet yürütülmektedir.

Emperyalizmin "küreselleşme" adlı programı doğrultusunda; IMF, DB, DTÖ gibi kurumları eliyle iktisadi, siyasi bakımdan **idari yapılanma ve işleyişte** önemli/ciddi boyutlarda değişimlere gidilmektedir. '90'lı yıllardan itibaren geliştirilen bu programın 21. yüzyıla gelindiğinde yakıcı bir biçimde gündemleştirdiği doğrultuda hızlandırılan bu **şekillendirmenin** gereği, devletin merkezi ve yerel yapılanması yeniden düzenlenmekte, özellikle de **işçalışma yaşamına ilişkin köklü ve esaslı** adımlar atılmaktadır. Bu süreç, aslında bir çok bakımdan yaşanan fiili durumun **resmileştirilmesi** olarak da okunmalıdır.

Bununla dolaysız bir bağlantı içinde, özelleştirmeler ve orman, kıyı, hazine arazilerinin satışı ile yağmalamada **dizginsiz** bir süreçte geçilmekte, tarımda tasfiyenin sınırları genişletilmektedir. **Sınırsız yağma, iliğine kadar sömürme ve sağma** olarak özetlenebilecek bu politikaların yaşam şansı bulabilmesi adına, son derece yetersiz ve güçsüz kılınmış olan işçi ve emekçi kitlelerin örgütsüzlüğü alabildiğine işlevsiz hale getirilmeye çalışılmaktadır.

Özelleştirmeler ile gelen ve gelecek olan taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, işten çıkarma/tensikat gibi yıkımlara; iş, iş güvencesi, kamu personel rejimi, kamu yönetimi, yerel yönetimler, doğrudan yabancı yatırımlar yasa ve yasa tasarılarıyla getirilen köleleştirme, robotlaştırma sonucu **esaret rejimi**

mi eşlik etmektedir. Yüzyılların kazanımı olan hakların (kıdem tazminatı, emeklilik, günlük çalışma saati, fazla mesai, izin vd.) gasp edildiği, iş güvencesinin tamamen silindiği koşullarda; esnek üretim (ödünç işçilik, telafi çalışması, işyerinin devri), istihdam büroları (köle pazarları), norm kadro, toplam kalite yönetimi uygulamalarıyla komprador sermaye; **en vahşi, en zalim** gömleğini giymektedir.

Parlamentodaki gayrı-resmi koalisyon (AKP-CHP) ile bunlara eşlik eden faşist, gerici ve işbirlikçi sendika yönetimleri eliyle kotarılan bu kapsamlı yağma ve saldırı kampanyası, ciddi ve güçlü bir direnişle karşılaşmamanın avantajıyla, rahat ve emin adımlarla sürdürülmekte, **kuşatma ve cendere** her geçen gün daha da daraltılmaktadır.

Eşzamanlı bir biçimde, Kürt ulusal hareketinin direniş dinamiklerini yok etmek, en azından tesirsiz hale getirmek adına bir yandan TV yayını ile bir parmak bal çalınırken, **pişmanlık yasası** ile kapsamlı bir kampanyaya girilmektedir. Irak işgaliyle yeniden gündemleştirilen "Kürt sorunu"nu çözmeye (**çözümüne uğratma**) planlarının Türkiye özelindeki programı işletilmekte ve Kemalizmin asimilasyoncu, inkar ve imha eksenli çizgisi sürdürülmektedir.

Madalyonun öteki yüzünde, bu esaslı saldırıları **hem perçinleyecek hem de örtcek** başka adımların atıldığı, mizansenlerin sergilendiği bir başka tablo yer almaktadır. Faşist klikler arası (AKP-TSK/CHP, AKP-GP) dalaşmalar, çelişkiler (türban-protokol, kadrolaşma, ÇEAŞ-Kepez Elektrik'e el koyma vb.); ABD emperyalizmi ile yaşanan azarlama-sızlanma-yaltaklanma olayları; AB emperyalistleri ile sürdürülen ilişkiler çerçevesinde hazırlanarak **"demokratikleşme adımları"** diye sunulan "uyum paketleri"; Irak yağmasından pay, Irak Kürdistanı, Kıbrıs, Ege vb. sorunlar, **"siyasi"** tablonun başlıca malzemeleri olarak kullanılmaktadır.

Dünya çapında gerek ezilen uluslara ve halklara gerekse de özel olarak işçi sınıfına yönelik her türden hak gaspını ve ihlalini içeren saldırılardan bağımsız olmayan ülke-

mizdeki operasyon, büyük bir **terör dalgası** halinde devreye sokulmaktadır. Bütün direnişlere, eylem ve gösterilere şiddetle yanıt verilmekte; gözaltılar, yargısız infazlar, kaçırılmalar, kaybetmeler, işkenceler, mahkum etmeler artan bir bilançoyla sürmekte; F tipi hücrelerdeki tecrit zulmiyle yetinilmeyip yeraltı zindanları inşa edilmektedir. **Ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışan** emperyalistler, faşistler ve gericilerin ortak kavgası, yaşanılır ve katlanılır olmaktan çıkmış bulunan dünya üzerindeki saltanatlarının ömrünü daha fazla uzatabilmektedir.

Dünya halklarının emperyalist işgal ve saldırılara karşı muhalefeti henüz somut sonuçlar elde edebilecek bir etki gücüne ulaşmamış ise de bu potansiyelin **her şeye muktedir** bir nitelik taşıdığı apaçık görülebilmektedir. Örgütlülük ve önderlik sorununun çözmek ve direnişimizi kesintisiz bir sürece kavuşturmak, bizi **kalıcı kazanımlar** sağlayacak bir aşamaya ulaştıracağıdır. **Bu perspektifle, inatla ve sabırla kavgayı sürdürmek zordurdayız.**

Aynı perspektif, ülkemizdeki gündemimizin de esas sorunsalının **çözüm anahtarını** oluşturmaktadır. **Anti-emperyalist** mücadele çizgisinin, bugün ağırlıklı olarak işçi sınıfına yönelik saldırıların göğüslenmesinde, **anti-faşist** karakterle bütünleşerek, en geniş kitleleri harekete geçirebilmede oynayacağı rolü açığa çıkarılmaktadır. Yağma ve köleleştirme emperyalizmin **karakteristik** politikası olduğu gerçeğine vurgu yapılmalıdır. Irak halkına katliamla, işgalle, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine faşist yasa ve uygulamalarla dayatılan **esir alma politikası, yağma ve talan furçası** özünde birdir ve aynı merkezden dayatılmaktadır.

Bugün köleleştirme tasarılarının yasaştırılması süreci ile özelleştirme operasyonlarının tek tek gerçekleştirilmelerini engelleyemeyen bir konumda kalışımızın, çaresizlik, umutsuzluk, güvensizlik ve yılgınlık yaratmasını engellemek durumundayız. Tersine, **daha büyük bir hürs ve azimle** işe sarılmamız gerekiyor.

Örgütlülük ve önderlik diye andığımız olgular, **mücadelemizin içinde** şekillenecek, cisimleşecek ve kurumsallaşacaktır. Tam da bu noktada **15-16 Haziran direnişimiz** paha biçilmez derslerle doludur. Bugün için işçi sınıfının, örgütsüz kılınmasından ve var olan sendikal yapılanmaların önderliklerinin gericiler, işbirlikçiler ve reformistler tarafından gasp edilmesinden kaynaklı olarak ciddi bir direniş gösteremeyişi; bu gibi çaplı

saldırıları karşısında örgütlenecek direnişler ve sıcak çatışmalar içinde oynayacağımız rol sayesinde yaratılacak önderliklerin inisiyatifiyle aşılabilecektir. Bu anlamda, önemli fırsatların olduğu tarihi anlardan birisini yaşamaktayız.

Mücadelemizi; emperyalizmin dünya çapındaki operasyonları paralelinde faşist Türk devletin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik çalışma yaşamı ağırlıklı saldırılarını **göğüsleme ve direnme** ekseninde geliştirmeliyiz. **Amacımız;** var olan, yeni yasalaşan ve yasaştırılmaya çalışılan kölelik/teslimiyet fermanlarına; özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma düzeneğiyle bir yandan haraç-mezat ülkenin bütün kaynaklarını peşkeş çekerken bir yandan da işten atma, yoksullaştırma, köleleştirme yoluyla esaret tablosunu tamamlama hamlelerine **karşı koyuşun** örgütlenmesini sağlamaktır.

İşçi sınıfı ve emekçileri öldürmekten beter edecek koşulların, adım adım ama hızla örüldüğü günümüzde, kitleleri **kendi kaderlerine hükmetmeye, geleceklerine müdahale etmeye** çağırılmaktadır. Harekete geçiş noktalarında **süreklilik** arz eden bir mücadele yürütmeli, **en geniş birlik** ve dayanışma ile **etkili/güçlü** eylem biçimleri ve silahlarını (genel grev, ülke çapında ve bütün alanlarda direniş) kullanmalıyız. Sendika önderliklerine çöreklenmiş uzlaşmacı, işbirlikçi, hain unsurların/grupların yönetimine isyanla, **onları da hedeflemeyle** sürdürülmediği takdirde hiç bir mesafe alamayacak mücadelemizin bu çerçevedeki temel şiarı **"Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine"** olmalıdır.

Bugün ne Afganistan'da ne de Irak'ta işler, işgalci çapulcuların istediği gibi gitmemektedir. Direniş çok çeşitli biçimlerde ve alanlarda **gelişme** göstermektedir. Filistin halkını teslim alma amaçlı **"yol haritaları"** ellerinde kalmıştır. Avrupa işçi sınıfının genel direnişleri ve grevleri hem de birden çok ülkede **eş zamanlı** bir biçimde büyük sarsıntılar yaratmaktadır.

Ve ülkemizde de bütün baskı ve zulme, işbirlikçiler ve hainlere karşı **"teslimiyet ve pişmanlık"** seçenek haline bile getirilememiştir. Ancak esas sorun bunun ötesinde bir konum elde edebilmeyi başarmaktadır. **Hedefimiz,** emperyalizmin ve faşizmin saldırılarını **daha ileri** noktalarda göğüslemek, böylelikle **engelleme** gücünü gösterebilecek aşamaya ulaşmak olmalıdır. **Bu aşama bize iktidarın üstüne yürüyebilmenin koşullarını hazırlama fırsatı sunacaktır.**

Tuzla işçisi iş başı yaptı

Deri-İş Tuzla Şubesi yönetimi ile İşverenler Sendikası arasında sürdürülen TİS görüşmeleri sonuçlandı. Bunun üzerine 9 Haziran 2003 tarihinde basın açıklaması yapan Deri-İş Tuzla yönetimi TİS sürecini basına anlattı. Yaklaşık 400 deri işçisinin de katıldığı basın açıklaması saat 18:00'de başladı. Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya** ve Deri-İş Genel Başkan Vekili **Musa Servi** basın açıklamasında birer konuşma yaptılar. İlk konuşmayı yapan Kaya süreçte değişim işçinin hakkını savunduklarını vurguladı. Ardından konuşma yapan Servi de TİS sürecine genel olarak değinerek bu süreçte yaşanan saldırılara vurgu yaptı. Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı ve Sekreterinin tutuklandığı, 325 işçinin

işten atıldığını ve 8 fabrikanın kapatılmasına değinen Servi bu süreçte işçilerin haklarını aradıklarını, saldırılar karşısında durduklarını belirtti. Yöneticilerin serbest bırakılmasını isteyen Servi, görüşmeler sonucu 7 fabrikanın iş başı yaptığını belirtip sadece Derim-San'la anlaşamadıklarını vurguladı. Bu işyerleriyle de görüşmelerine devam edeceklerini belirtip Deri-İş'in köklü bir geçmişi, sağlam bir temeli olduğunu vurguladı. Eylemde sık sık **"Zafer direnen emekçinin olacak"**, "Direne direne kazanacağız", **"Baskılar bizi yıldıramaz"** vb. sloganlar atılırken açıklama 18:30'da sona erdi.

Sonraki günlerde Derim-San Fabrikasıyla görüşmelerine devam eden Deri-İş Tuzla Şube-

Baba Yıldız

si bu fabrikayla da anlaşmaya vardı. 8 işçi kıdem tazminatlarını alarak işten atılırken diğer işçiler iş başı yaptılar. Tutuklanan Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı **Hasan Sonkaya** ile Sekreteri **Musa Ayyüzen**'in tutukluluk halleri ise halen devam ediyor.

Tuzla'da yaşanan son gelişmeler üzerine

eski bir deri işçisi olan Baba Yıldız'ın görüşlerini aldık.

-Tuzla Sanayi Havzası'nda son süreçte yaşanan TİS sürecini ve gelişmeleri anlatır mısınız?

Baba Yıldız: Ben süreci olumlu değerlendiriyorum. Bazı "kahramanlar" sağda solda konuşuyorlar. Sendika işçileri satmış diye. Bu kurumu tüketmemeliyiz. Kurum bitti mi her şey biter. Bazı dostların böyle sağda solda konuşmaları doğru değil. Bu sorunları iyi bir ekip olarak aşabiliriz. İki sendikacı arkadaşımız dövülürken işçilerin sahip çıkması gerekirdi. Bu ekip ruhuyla oacak birşeydi. Eğer işçileri eğitmezsek, onlar sendikayı da bırakırlar. Örgütlü insan, sınıf bilinçli insanlar yaratmalıyız. Yani ekip olmadı mı bu iş gitmez. Siyasi görüşlerimiz ne olursa olsun patrona, askere, polise karşı birlikte hareket etmeliyiz. **(Kartal)**

TEKEL'i özelleştirme saldırıları hızlandı

2002 yılında net kârı 318 trilyon olan TEKEL'in özelleştirilmesi 2,5 milyon insanın yaşamını etkileyecek bir yıkım olacaktır.

6 Haziran 2003 tarihinde PET-KİM'in özelleştirilmesinin ardından saldırılarını durdurmamayan AKP hükümetinin yeni hedefi TEKEL oldu.

Uluslararası büyük şirketlerin IMF aracılığıyla AKP hükümetine baskı yaparak TEKEL'in özelleştirilmesi sağlanmaya çalışılıyor. AKP hükümeti de özelleştirmesini gerçekleştirerek 1,5 milyar dolarlık gelir elde etmeyi planlıyor. TEKEL'in sürekli zarar yaptığını ifade eden devlet ise zarar yapmayan bu kurumu zarar ediyormuş gibi göstererek özelleştirmek istiyor. TEKEL kasasına günlük 21 trilyon para girerken, 2002 yılında TEKEL'in yıllık net kârı 318 trilyondur.

Bu yüzden günlerdir sendikalar ve işçiler, TEKEL'in özelleştirme saldırısını çeşitli eylemler ve etkinliklerle protesto ediyor.

CHP'Lİ MİLLETVEKİLİNİN ŞOVU TUTMADI

CHP İzmir Milletvekili Ahmet Ersin, 9 Haziran 2003 tarihinde Tek Gıda-İş Sendikası Ege Bölgesi Şubesi'ni ziyaret etti. Burada basın toplantısı yapan

Ersin "TEKEL'in blok satışına karşıyız, ama tek tek satılabilir" demesi üzerine tepkilerle karşılaştı.

TEKEL'İN SATILMASI DİYARBAKIR'DA DA PROTESTO EDİLDİ

TEKEL işçileri eylemlerine Diyarbakır'da da devam etti. Diyarbakır Büyük Postanesi önünde 10 Haziran 2003 tarihinde toplanan TEKEL işçileri Diyarbakır ve bölge milletvekillerine faks çekerek özelleştirmeyi kınadılar. Eyleme KESK de destek verirken, konuşma yapan Tek Gıda-İş Diyarbakır 2 No'lu Şube Başkanı Cemal Doğrul özelleştirmeye karşı olduklarını belirtip bir gün işyerini terketmeme eylemi yapacaklarını bildirdi.

İŞYERİ TERKETMEME EYLEMLERİ HIZ KAZANIYOR

TEKEL'in özelleştirilmesine hız verilmesi üzerine Tek Gıda-İş cuma günleri işyerlerini terketmeme eylemi yapma kararı aldı. Tek Gıda-İş Sendikası Marmara ve Trakya Bölge Şubesi Yönetim

Kurulu tarafından yapılan yazılı açıklama ile işyeri terketmeme eylemi yapılabileceğini vurguladı.

ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI İMZA KAMPANYASI

Tek Gıda-İş Sendikası TEKEL'in özelleştirilmesine karşı birçok ilde ve ilçede standlar açarak imza toplama kam-

panyası başlattı. Özelleştirme karşıtı sloganların yazılı olduğu önlükler giyerek standlarda imza toplayan KESK işçileri yoğun bir ilgiyle karşılaşıyor. Toplanan binlerce imzalar daha sonra devlet yetkililerine teslim edilecek ve özelleştirmeye karşı duyulan tepki de dile getirilecek.

(Kartal)

Emekçinin Gündemi

15-16 HAZİRAN RUHUNU HER YERDE YAŞATMAK

Bundan 33 yıl önce 15-16 Haziran'da gerçekleşen şanlı direnişin bir yıldönümünü daha geride bıraktık. 15-16 Haziran'ı şanına uygun andığımızı söylemek yalan olur. Oysa o günleri yaşayanlar veya o günlere ilişkin araştırma -inceleme yapanlar ve bunda da dürüst olanlar şunu çok iyi bilirler ki, kompradorlar o günlerde duydukları korkuyla bavullarını toplama, buraları terk etme telaşına düşmüşlerdi. **Yüzbinlerin komprador burjuvazinin yüreğine saldırdığı korku böylesine büyük olmuştur.**

O günlerde böylesine büyük bir telaşa kapılanlar gelinen 33 yıllık sürede yasaları kendi istemleri doğrultusunda yapılandırmış, işçi ve emekçilerin büyük direnişler, büyük kan ve can bedeli elde edilen hakları her geçen gün biraz daha budanarak neredeyse en küçük bir hak kırıntısı bile bırakılmamıştır.

Sınıfın örgütlülüğü, yani sendikalar her geçen gün içi daha da boşaltılarak Amerikan tipi sarı sendikacılık yaratılmaya, işçi sınıfının sendikalara olan güveni ortadan kaldırılmaya çalışılmış, bunda da büyük ölçüde başarılı olunmuştur. Yaratılan sarı sendikacılı-

ğın hakimiyeti giderek pekiştirilmiş, büyük bir sendikal bürokrasi yaratılmıştır.

Bugün işçi sınıfının saflarında görünen bu sendikal bürokrasi, özünde burjuvazinin sınıf saflarına sızmış olan Truva atlarıdır ve kaleyi içerden fethetmeye çalışmaktadırlar. Aslında bunu onların sistemden, Çankaya'dan medet uman duruşlarında çok rahat görebilmek mümkündür.

Egemenlerin sınıfın örgütlülüğünü yok etme girişimleri bugün de olanca hızıyla sürmektedir. Bunun en son örneği, kurulduğu günden bu yana sınıf tavrından ödün vermeyen bir duruşla faaliyetini sürdüren, ülkede emekçi halkı ilgilendiren tüm sorunlarda, bu sorunları kendi gündemiyle birleştirerek tavrı koyan ve bu duruşuyla da devrimci sınıf sendikacılığının nasıl olması gerektiğini yıllardan beri dost düşmana gösteren **Tuzla Deri-İş Sendikasına yönelik gerçekleşen saldırıyla bir kez daha yaşanmıştır.** Bilindiği gibi TİS görüşmelerinin sürdüğü günlerde işçilerin sendikalarıyla gerçekleştirdiği basın açıklamasına saldıran jandarma güçleri Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya** ve Şube Sekreteri **Musa**

Avyüzen'i döverek gözaltına almış ve her ikisi de aynı gün çıkarıldıkları mahkemece "**Jandarmaya mukavemet**" ettikleri gerekçesiyle tutuklanarak Kartal Özel Tıp Hapishanesi'ne konulmuşlardır. Ertesi gün yapılan itiraz ise reddedilmiştir.

Bu saldırıyla çok açıktır ki sınıfın sendikal örgütlülüğünü dağıtmak, TİS görüşmelerine darbe vurmak hepsinden öte de hem işçilere hem de sınıf sendikacılığında ısrarlı olan sendikal önderliklere gözdağı verme amaçlanmaktadır.

Oysa egemenlerin evdeki hesabı bir kez daha çarşıya uymamış, bir yandan işçiler sendikal önderlerine sahip çıkarak bir dizi eylemlilik gerçekleştirmiş, diğer taraftan ise TİS görüşmeleri kaldığı yerden sürdürülmüştür. Yani sendikal örgütlülüğün tasfiyesine veya etkisizleştirilmesine yönelik girişilen bu hareket geri püskürtülmüştür.

Gelinen aşamada TİS görüşmeleri % 37 gibi bir zam oranıyla bağlanmıştı. Bu rakam ise bugün bir çok işyerinde bırakalım zammı, işsiz kalma tehdidinden dolayı aynı maaşla çalışmanın bile kabul ettirilmez hale geldiği ya da % 10'u bile bulmayan artışların sineye çekilmek zorunda bırakıldığı günümüz ülke koşullarında ortalamamızın üzerinde olarak görülmek zorunda olan bir rakamdır. Ayrıca TİS görüşmeleri sonucu patronun 325 işçinin iş akdini 17. maddeye göre fesh etme girişimi de boşa çıkartılmış ve işçiler işlerine geri dönmüşlerdir. Kısacası sendikacıların tutuklayarak sendikal örgütlülüğü boğ-

ma girişimi boşa çıkarılmış, kazanan bir kez daha sınıf sendikacılığı olmuştur.

Bu kazanım genel bir değerlendirme yapıldığında küçük gibi görünse de, sınıfın bugün içinde bulunduğu objektif koşullarla değerlendirildiğinde somut durumla örtüşen, bu haliyle de hiç de küçümsenmemesi gereken, ancak zafer sarhoşluğuna kapılmamayı da gerektiren bir kazanım olarak görülmelidir.

Şimdi bizleri bu durumla bağlantılı bekleyen önemli bir görev daha var. Devrimci sınıf önderliklerini etkisizleştirmeye çalışanlara vereceğimiz bir cevaptır bu. TİS görüşmeleri sırasında tutuklanan Sendikacılar **Hasan Sonkaya** ve **Musa Avyüzen**'in 2 Temmuz'da yapılacak olan duruşmaları bu cevabı vereceğimiz en uygun zemindir/olmalıdır. Devrimci sınıf önderliklerine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğumuz şu süreçte Tuzla Deri-İş yöneticilerini duruşmalarına giderek sahiplenmek, onları sahiplenmenin ötesinde devrimci sınıf sendikacılığını sahiplenmektir. Bu sahiplenme aynı zamanda sınıfın örgütlülüğünü yok etmeye, etkisizleştirmeye ve sindirmeye çalışan kompradorlara verilecek bir cevap hatırlanmalıdır. Bunun için gücümüz ölçüsünde 2 Temmuz'daki duruşmaya hem bizler hem de tüm sınıf dostları duruşmaya katılım sağlamalı, duruşmayı sınıfın mücadelesine çevirmeli ve 15-16 Haziran ruhunu her yerde olması gerektiği gibi burada da yaşatmalıyız.

Tarım Bakanı'ndan üreticilere cevap; "GÖZÜNÜZÜ TOPRAK DOYURSUN"

Sami Güçlü

İzmir Ticaret Borsası'nın hazırlayıp hükümete sunduğu raporda hükümet uyarılarak "gerekli tedbirler bir an önce alınmazsa sosyal patlama olur" sözlerinin söylenmesi devletin korkusunu gözler önüne sermektedir.

yenin istediği köyü satın almasını sağlayacak yasal düzenlemeleri de yapıyor. Orman kanununun daha önce yürürlükte olan 57. maddesini değiştirerek, cemiyet ve şirketlerin köy alanı satın alabilmesinin önünü açarak köyleri satılığa çıkarıyor.

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Tarım Sektör Kurulu ve İzmir Ticaret Borsası Başkanı **Tuğrul Yemişçi**, devletin IMF politikalarını uygulamadaki ısrarına karşı üreticilerin patlama noktasına geldiğini söyleyerek başbakanı "uyardı". İzmir Ticaret Borsası'nın hazırladığı raporu sunan Yemişçi "**Araştırma sonunda elde edilen verilere göre çiftinin satın alma gücü 1994-2002 yılları arasında yüzde 26.7 oranında azaldı. Nüfusun önemli kısmını istihdam eden sektör için gerekli tedbirler bir an önce alınmazsa sosyal patlama riski artacaktır**" diyerek üreticilere karşı hükümete telkinlerde bulundu.

Geçtiğimiz günlerde Çukurova Tarım Araştırmalar Endüstrisi Müdürlüğü'nde, Toprak Mahsulleri Ofisi'nin 2003 yılı tahıl alışı fiyatlarının açıklandığı basın toplantısında Tarım Bakanı **Sami Güçlü**'nün söylediklerine üreticilerden tepki geldi. Toprak Mahsulleri Ofisi'nin kaynak sıkıntısı olmadığını söyleyen Sami Güçlü; "Anadolu Beyaz sert Ekmeklik Buğday 325 bin lira, kırmızı yarı sert buğday 325 bin lira.

Diğer kırmızı sert buğdaylar 275 bin lira. Çavdar 225 bin lira, yulaf 250 bin lira ve mısır 210 bin lira olacak" diyerek ürün bedellerinin yüzde 50'sinin peşin geri kalan kısmının 1 ay içinde ödeneceğini söylemişti. Bakanın bu açıklamaları üzerine üreticiler tepki gösterince salonda gergin anlar yaşanmıştı.

Tahıl alış fiyatlarının yetersiz olduğunu dile getiren Ceyhan Ziraat Odası Başkanı **Yavuz Tezkanlı**, Bakanın konuşmasına müdahale ederek artık dinlenecek hiçbir şeyin kalmadığını belirtmiş ve bunun üzerine Bakan Güçlü'nün "**Dışarı çık**", "**Gözünüzü toprak doyursun**" tepkisiyle karşılaşmıştı. Yavuz Tezkanlı'dan sonra da Adana Çiftçiler Derneği Başkanı **Cumali Doğru**, Seyhan Ziraat Odası Başkanı **Şahin Takın** ve Ceyhan Ziraat Odası Başkanı **Yavuz Tezkan** da Bakanın protesto ederek salondan dışarı çıkmışlardı.

Bakan Sami Güçlü'nün üreticilere yönelik bu tavırlarından sonra ilk tepki Adana Çiftçiler Birliği Başkanı **Cumali Doğru**'dan geldi.

Doğru; Çukurova Tarım Araştırmalar Enstitüsü Müdürlüğü önünde yaptığı açıklamada, açıklanan fiyatlar ile köylünün batacağını söyleyerek Kazakistan ve Ukrayna'dan ithal edilen buğdayın fiyatının 380 bin olduğunu, üreticinin de bu fiyatı istedi-

ğini dile getirdi.

Bakanın açıklamaları kamuoyunda yoğun tartışmalar yaratırken, sözleri uzun süren gündemden düşmedi. IMF politikalarını uygulamada kusur etmeyen, buna karşı üreticilerin sessiz kalacağını düşünen bakan uygulanmak istenen politikalara üreticilerin seslerini yükselteceğini de farketmiş oldu.

Bakanın sözlerine bir tepki de Tür Köy-Sen'den geldi. Tür Köy-Sen Bakana açık bir mektup yazarak "**Siz taban fiyatını kimin için belirlediğiniz? Biz üretici köylüler için mi yoksa IMF ve Dünya Bankası için mi?**" sorusunu yöneltti. Çoğuluslu tekellerin kendi ülkelerinde tarıma yaptıkları desteğin bütün ürünlerde yüzde 50'yi bulduğunu, Türkiye'de ise sadece birkaç üründe ve % 6'yı geçmediğini dile getiren Tür Köy-Sen tarımı bitirmek için her türlü baskı ve hileye başvuran tekellerle bakanın içli dışlı olduğunu söyledi. Başbakan Tayyip Erdoğan da kendi bakanına kızarak onun adına "özür" dilerken uygulamalarını savunmayı ihmal etmedi. Türkiye'nin iyi yolda olduğunu savunan Erdoğan, Bakanın üslubunun yanlış ancak uygulamaların doğru olduğunu, mazot fiyatının düştüğünü ve çiftçinin hapse girmesinin ortadan kaldırıldığını söyleyerek günah çıkardı. (Ankara)

Tütün, pancar ve fındık gibi ürünlerin ekilmesini yasaklayan devlet, üreticilerin tepkisini azaltmak için alternatif ürün projesini devreye sokarken, Tarım Bakanı'na kadar ulaşabilen tepkiler bakan tarafından üreticilerin "**dışarı kovulması**" ile dizginlemeye çalışılıyor.

"**Tarımsal Reform Uygulama Projesi**"nin üreticiyi üretimden koparmaktan başka bir işlev görmediği ülkemizde devlet tütünün üretimini bitirirken TEKEL'i de özelleştiriyor. Binlerce çalışanın işsiz kalacağı uygulamada tütün üreticileri de büyük zararlara uğrayacak.

IMF politikalarını hayata geçirmekte kararlı olan AKP hükümeti yabancı serma-

"IMF ve hükümet çiftçiye üretmeyin diyor"

Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) Yönetim Kurulu Üyesi ve Manisa Ziraat Odası Başkanı **Nuri Sorman**, "Hükümetin verdiği taban fiyatında da Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) parmağı var. **375 bin liradan buğday ithal eden Türkiye'de, nasıl oluyor da 325 bin lira taban fiyat açıklanıyor**" dedi. Sorman, hükümetin tarım politikalarını bir kez daha gözden geçirmesi gerektiğini belirterek Türkiye Ziraat Odaları Birliği olarak hükümetten 410 bin

lira fiyat talep ettiklerini söyledi. "**Hükümetin açıkladığı fiyatın, masraflarını bile çıkaramadığını, çiftçinin primlerle mutlaka desteklenmesi gerektiğini kaydederek konuşmasını şöyle sürdürdü. "Polatlı Borsası'nda buğdayın 380 bin liradan değer görüyor. "Adana Borsası'nda da 360 bin lira civarında bir fiyatla işlem görüyor. Buna rağmen bu fiyatın açıklanması, üreticinin emeğine ya-pılmış bir haksızlıktır"**

(H. Merkezi)

"Yeni Orman Yasası ile tarım arazileri talan edilmek isteniyor"

Söz konusu Orman Yasası ile 17 bin orman köyünde 7,5 milyon orman köylüsü topraklarından olacak.

Yıllardır uygulanan IMF ve DB patentli tarım politikaları nedeniyle neredeyse yaşamını idame edemeyecek duruma gelen üreticiler 2002 seçimleriyle beraber iktidara gelen AKP hükümetinin ülkeyi "**krizden kurtarmak**" adı altında elde varolan kaynakları satışa çıkarıp bütçeye ek gelir sağlamak için gündeme soktuğu yeni yasalar ve varolan yasalar-daki değişiklikler ile iyice iflasa sürükleniyor.

AKP hükümetinin el attığı yasalardan birisi de 6831 sayılı Orman Kanunu. Devlet bu yasayı "**Devlet Ormanları Kanunu'na göre; devletçe yönetilir, işletilir ve işlettirilir**" şeklinde değiştirilerek 500 bin

hektar orman arazisini, metrekaresini 5 dolardan satarak 25 milyon dolar elde etmek hedefinde. Ancak bu durum gösteriyor ki yeni yasa "kriz"den kurtulmanın yolunu açmak amaçlı değil, tersine varolan durumu daha da zorlaştırmanın yoludur. AKP hükümeti de kendinden önceki hükümetler gibi emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayarak ülkedeki talanı hızlandırmıştır. Yeni yasayla asıl amaçlanan ülkedeki arazileri değerinin çok altında emperyalist ülkelere bağlı şirketlere satarak emperyalizmin pazar alanını genişletmek ve ucuz iş gücünden faydalanmasını sağlamaktır.

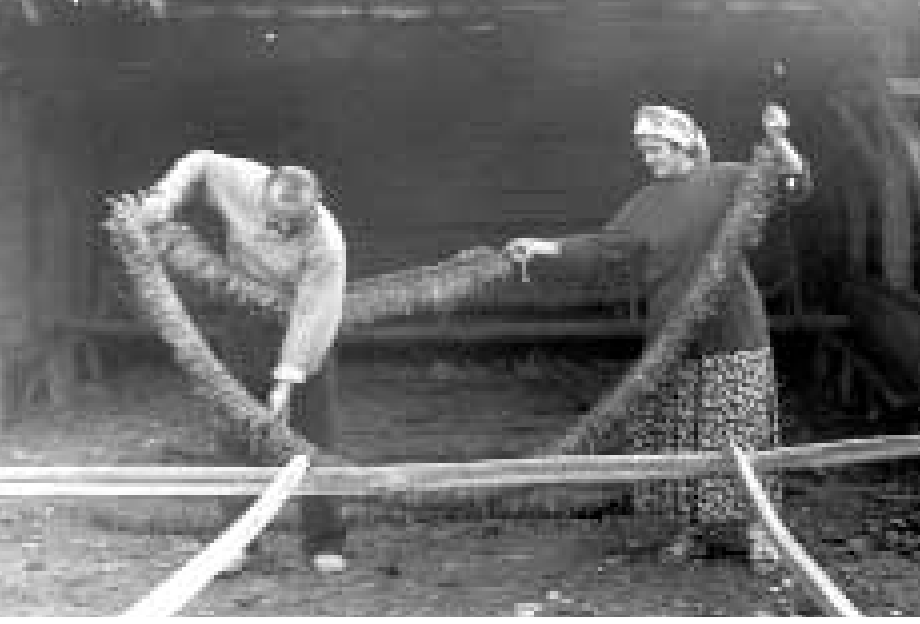
Bu durumda ise fatura yine yoksul emekçiye ve

köylüye çıkarılıyor. Tarım-daki desteklerin kaldırılmasıyla beraber zaten zor günler geçiren köylünün yeni düzenlenen Orman Yasası'yla beraber yaşamı adeta tuzla buz edilmek istenmekte. Bugüne kadar yarattığı tüm yaşamının karşılığı istenen orman köylüsü kendisine çıkarılan faturayı karşılayamayınca yaklaşık 17 bin orman köyünde yaşayan 7,5 milyon orman köylüsü topraklarından olacak.

Emperyalist saldırganlığın yoğunlaştığı günümüzde, kaynak adı altında halkı uyutmaya çalışan AKP hükümeti ülke topraklarını peşkeş çekmekten başka bir amaç gütmemektedir.

(Turhal)

Tarımın tasfiyesi tütünle sürüyor

Dört mevsimi yaşayan bir ülkenin tarım ürünlerini dışarıdan karşılaması, üretime getirilen sınırlamalar ülkeyi günbegün bir çıkmaza sokmuştur.

si'nde binlerce köylünün üretimde bulunmayışı bunun en yalın göstergesidir. Herşeyi IMF talimatlarıyla şekillendiren AKP yönetimi egemenlerin ekmeğine yağ sürerken köylüyü, işçiyi tam bir çıkmaza sürüklemiştir. Her dönem farklı isimler adı altında köylüyü destekleyeceğini söyleyen uşak yönetimler, özünde yalan ve sömürü politikalarıyla köylüyü aldatmaktan başka hiçbir şey yapmamaktadır. DGD aldatmacası, "tarımı destekliyoruz" açıklamaları yalan ve sömürü politikalarının devamıdır. Her geçen yıl tarım üretiminin dibe vurması işsizliğin çığ gibi büyümesi emperyalizmin özünde ABD emperyalizminin yarı-sömürge ülkeler üzerinde uyguladığı politikaların sonucudur. Dört mevsimi yaşayan bir ülkenin tarım ürünlerini dışarıdan karşılaması üretime getirilen sınırla-

malar ülkeyi günbegün bir çıkmaza sokmuştur. Ülkede peşkeş çekilmemiş toprak, kurum ve kuruluş bırakmayan uşak yönetim tütüne de göz dikmiştir. Tütün üreticilerinin tütünlerinin ellerinde kalması tonlarca "tütünün "üretim fazlalığı" gerekçesiyle yakılması tütün üretiminin bitirilmek istenmesinin göstergesidir. Tütün üretiminin bitirilmesiyle ilgili bir açıklama da CHP Samsun milletvekili Prof. Dr. Haluk Koç yaptı. TEKEL'in özelleştirilmesinin basit bir sanayi kuruluşunun özelleştirilmesi mantığıyla değerlendirilemeyeceğini ifade eden Koç "tütün ekimine getirilen kotalar sonrasında üreticiler en temel ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma düşürülmüştür. TEKEL'in satılmasından sonra üreticiler hepten kendi kaderlerine terk edilmiş olacaklardır" dedi. (Samsun)

AKP hükümeti IMF talimatlarıyla tarım üretimini bitirme noktasına getirdi. Tarımın tasfiyesi hızla sürdürülürken tarımda önemli bir yeri olan tütüncülük bitirme noktasına getirildi. Ülkede tütün üretimiyle yaşamını sürdüren üreticiler en temel ihtiyaçlarını

karşılayamaz durumda. Uygulanan kotalar "üretim fazlalığı" gerekçeler tütün üretimini yaptırılmaz hale getirirken TEKEL'in özelleştirilmesiyle de tütün üretimi tasfiye sürecine girmiştir. Tütün üretiminin sürdürüldüğü Ege Bölgesi'nde, Karadeniz Bölge-

Mobil Santral zehir saçmaya devam ediyor

Faaliyete başlamasının ardından halktan büyük bir tepki alınca çalışmalarına ara veren Mobil Santral kısa bir süre sonra tekrar çalışmaya başladı. Santralin çalışma kapasitesini düşürdüğü ve bu çalışma ile çevreye zarar vermeyeceğini iddia eden CEKA ve AKSA AŞ. yetkilileri, polis ve jandarma tarafından korumaya alındılar. Halk ise Mobil Santral'in zararlarının sürdürdüğünü ve ürünlerinin tanınmayacak hale geldiğini anlatıyor.

Mobil Santral'le ilgili Meclis Araştırma Komisyonu kuruldu. Komisyon içerisinde tartışmalar sürerken halkın tepkisi ise şu anda durgun. Daha öncesinde Mobil Santral karşıtı birçok eylem yapıldı. Son yapılan eylemde ise öğrencileri provokasyoncular olarak yerel televizyonlarda verilmesi, özünde halkın tepkisinin çarpıtılmasıdır. Mobil Santral'i korumaya alan devlet, santralin çevresini de özel timlerle korumaya alarak halka gözdağını sürdürüyor. (Samsun)

"Şeker fabrikaları kapatılamaz"

Türkiye Şeker Fabrikaları, Özelleştirme Yüksek Kurulu kararıyla 2004 yılında kapatılmak isteniyor.

Ülkemizi ve ülke halkını dışarıya tümüyle bağımlılaştırarak isteyen egemen güçler kendi üretimimizi ortadan kaldırarak işsizliği artıracak ve emperyalist ülkelere olan ekonomik bağımlılığımızın yanısıra siyasal bağımlılığı da artıracaklardır. Türkiye halkı olarak egemen güçlerin oyunlarına gelmemeli anti-emperyalist bilinci yükselterek emperyalistlere ve işbirlikçilerine gerekli cevabı alanlarda vermeliyiz.

Doğu Anadolu Besiciler Birliği Yönetim Kurulu Başkanı Nazmi Ilıcalı bu konuyla ilgili yaptığı açıklamada şeker sanayinin özelleştirilmesi için Özelleştirme Yüksek Kurulu kararının 6 Ocak 2001'de Resmi Gazete'de yayımlandığını, daha sonra sürenin Mayıs 2002'e kadar uzatıldığını ve alınan karar ile fabrikaların 2004 yılında kesin olarak kapatılacağını belirterek, "Fabrikalar kapatılırsa ülkede kaos yaşanır. AKP hükümeti bu kararı düzeltmeli" dedi.

(H. Merkezi)

İŞSİZLER ORDUSU OLMAYACAĞIZ

ÖSS ve AOBP'yi protesto etmek için 11 Haziran 2003 günü Çağaloğlu'nda İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde bir araya gelen YDG'liler basın açıklaması yaptı.

Saat 14:00'de toplanan YDG'liler "AOBP-ÖSS Kaldırılsın" Yeni Demokrat Gençlik imzalı pankart ve YDG flamlarıyla eylemi başlattılar. Eylemde "İşsizler ordusu olmayacağız", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" ve "AOBP-ÖSS kaldırılınsın" sloganları atıldı. YDG'li bir kişinin okuduğu basın metninde şu ifadeler yer verildi.

"Egemenler; kitlelerin sınav sistemindeki eşitsizliğe karşı tepkilerini bilmektedir ve hergün yeni düzenlemelere gideceğini söylemektedir. Bu eşitsizliği yaratan egemenlerdir ve bu aldatmacayla üniversite kapılarını emekçi halkımızın çocukla-

rına kapatarak göstermektedir."

Devamında ise; "Bizler bu eşitsizliklere dur demesini bilmeli ve örgütlü bir şekilde bu haksızlıklara karşı koymalıyız. Bu güç bizlerde mevcuttur. Egemenler bizim gücümüzden korktukları için azgınca saldırmakta ve varolan haklarımızı da elimizden almak istemektedirler. Tüm bu saldırıları örgütlü bir şekilde karşılırsak biz kazanırız" denilerek eylem sona erdirildi.

Ancak eylemin ardından "demokratikleşiyoruz" söylemleriyle halkın gözünü boyayan egemenler anayasal bir hak olan basın açıklamasına dahi pervasızca saldırarak ne kadar demokratikleştiklerini gösterdiler.

Eylem bitiminde dağılan gençleri takip eden sivil polisler gençlere bir anda

saldırarak yaka-paça döverek 4 YDG'liyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar Eminönü Karakolu'na götürülerek burada sorguya çekilmişlerdir. Yoğun kaba dayığa maruz kalan öğrencilerin kafa, göz ve

vücutlarının çeşitli yerlerinde morluklar meydana gelmiştir. Ardından aynı akşam gece geç saatlerde serbest bırakılmışlardır.

(İstanbul)

Tokat'ta DHKP-C şehidi

Tokat Reşadiye kırsalında TC askerleri tarafından düzenlenen operasyonda yaşamını yitiren DHKP-C gerillası İpek Yücel Küçükarmutlu Cemevi'nde düzenlenen törenin ardından Cebeci Mezarlığı'nda toprağa verildi. İpek Yücel için ilk tören Küçükarmutlu Cemevi önünde yapıldı. Yücel'in tabutu kırmızı örtüyle sarılırken üzerine de sarı çiçeklerle DHKP-C sembolü yıldız yapıldı. Dini törenin ardından "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" ve "İpek Yücel ölümsüzdür" pankartları açan grup Yücel'in cemeviden 100 metre uzaktaki evine doğru yürüyüşe geçti. Ellerinde İpek Yücel'in resimleri de bulunan grup sık sık "Halkız haklıyız kazanacağız", "İpek Yücel ölümsüzdür", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" sloganları attı.

Yücel'in cenazesi evdeki kısa törenin ardından omuzlara alınarak dışarı çıkarıldı. Evden yaklaşık 200 metre uzakta bulunan cenaze aracına kadar yü-

rümek isteyen grubun önünü kesen polis yürüyüşe izin verilmeyeceğini belirtti. Kısa süren tartışmanın ardından grup cenazeyi araca yükleyip kendilerini Cebeci Mezarlığı'na kadar taşıyacak araçlara kadar yürümeyi kabul etti.

Cenaze töreni nedeniyle bölgeyi adeta kuşatan ve Küçükarmutlu girişini tamamen kontrol altına alan polisler araçların hareket etmesinin ardından takibe başladı. Panzerlerle desteklenen ve kameralarla sürekli çekim yapan polisler Gazi Mahallesi'ne kestirme yoldan gitmek isteyen araçlara da izin vermedi. Kısa süren gerginliğin ardından hareket eden araçlardan ikisi birbirine çarpınca konvoy bir kez daha durmak zorunda kaldı. İki kişinin hafif yaralandığı kazanın ardından Yücel'in yakınları ve TAYAD'lıları taşıyan araçlar Cebeci Mezarlığı'na yöneldi.

Mezarlık önüne gelindiğinde araçlardan inen grup kortej oluşturarak yürüyüşe geçti. Aralarında Yücel'in Almanya'da yaşayan 18 yaşındaki oğlu Yılmaz'ın da bulunduğu grup, mezarlığın içine geldiğinde Yücel'in cesedini tabuttan çıkarıp DHKP-C bayrağına sararak toprağa verdi. Bir dakikalık saygı duruşu ve marşların okunmasının ardından kısa bir konuşma yapan TAYAD üyesi Enver Yanık, "İpek onuru, namusu, adaleti üzerinde barındıran, teslimiyet bayrağını çekmemize isteyenlere karşı en ön saflarda duranlardandı. And içiyoruz ki bağımsızlık bayrağını indirmeyeceğiz" dedi. Konuşmanın ardından marşlar okuyan grup geldikleri araçlara binerek mezarlıktan ayrıldı.

DİĞOR HALKI DEVLETİN KARA LİSTESİNDE

Kars 14. Mekanize Piyade Tugay Komutanlığı'nın yayınladığı "Alem Köyü Köy Destek Uygulaması Basın Bilgi Broşürü" adlı broşürde, köy halkı, "bölücü çevreler tarafından Kürt olarak adlandırılan vatandaşlar" olarak nitelendirildi. Geçtiğimiz ay yayınlanan ve 10 sayfadan oluşan broşürde, Kars'ın Dığer İlçesi'ne bağlı Alem Köyü tanıtıldı. Broşürde, 14 başlık altında tanıtılan köyün "Etnik Yapı" başlıklı bölümünde, "Köy, bölücü çevreler tarafından Kürt olarak adlandırılan vatandaşlarımızdan oluşmaktadır" ifadesine yer verildi. Köyün birçok özelliğinin sıralandığı broşürde, "Terör Örgütüne Katılan Personel Sayısı" başlıklı bir bölüm de bulundu. Bu bölümde isim belirtilmeden örgüte katılanların sayısı "iki" olarak gösterildi. (H. Merkezi)

"SİNOP'TA HERKES TERÖRİST"

Karadeniz'de devletin akıl almaz saldırılarına bir yenisi daha eklendi. Sinop'ta çeşitli devlet dairelerinde çalışan emekçiler hakkında bazı örgütlere üye oldukları hakkında yazılar dağıtıldı. Neredeyse Sinop'taki herkesi terörist olarak nitelendiren emniyet bu düşüncelerini yerel basın aracılığı ile yayınlamaktan da geri durmadı. Bu listeye göre 1 Mayıs kutlamalarına katılan çeşitli kişiler TKP/ML, DHKPC ve PKK/KADEK örgütü üyesi. En demokratik hakların kullanılmasını dahi böyle yöntemlerle göz dağı verecek engellemeye çalışan devlet aslında kendi korkularını gözler önüne sermiş oluyor. (H. Merkezi)

Bingöl'de arkası olana yardım; HALKA KURŞUN VE TUTUKLAMA

Depremzedelerin üstüne kurşun yağdıran devlet ardından da 11 kişiyi tutukladı.

2 Mayıs 2003 tarihinde çadır talepleri karşılanmadığı için Valilik önünde protesto gösterisi yapan 24 depremzededen 11'i tutuklanarak Bingöl Özel Tıp Hapishanesi'ne konulurken; 13 kişi ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

2 Mayıs günü yaşanan olaylarda güvenlik güçleri tarafından halkın üzerine ateş açılmış ve ardından da oluşan tepkiler üzerine Emniyet Müdürü görevden alınmıştı.

Bingöl depreminin ardından halk geceyi soğukta dışarıda geçirirken; yardım için gelen çadırların AKP milletvekili Berdibek'in yakınlarına verilmesi üzerine halk tepkisini Valilik önünde toplanarak dile getirmişti. Eylemin ardından 1 ay gibi bir zaman geçmesine rağmen halk üzerinde terör estiren güvenlik güçleri yaptıkları operasyonlarla 25 kişiyi gözaltına aldı ve "izinsiz gösteri", "devlet malına zarar vermek" gibi gerekçelerle 11 kişiyi tutukladı. (H. Merkezi)

Kürkçüler ve Ceyhan hapishanelerinde can güvenliği yok

Ceyhan Özel Tip Hapishanesi ve Kürkçüler E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde yaşanan hak ihlalleri ve anti demokratik uygulamalara ilişkin rapor hazırlayan İnsan Hakları Derneği (İHD) Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu, tutsakların can güvenliğinin bulunmadığı uyarısında bulundu. İHD Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu, Ceyhan ve Kürkçüler hapishanelerine ilişkin 11 sayfadan oluşan bir rapor hazırladı. Rapora ilişkin DİHA'ya bilgi veren İHD Cezaevi Komisyonu Sözcüsü **Ethem Açıkalin**, hapishanelerde yakınları bulunan kişilerin özellikle son 2 ayda derneklere yaptıkları yoğun başvurulardan yola çıktıklarını söyledi. Tutsak yakınlarının Ceyhan ve Kürkçüler hapishanelerinde yoğun baskıların ve anti demokratik uygulamaların yaşandığını kendilerine ilettiklerini belirten Açıkalin, "Bunun üzerine biz de Cezaevi Komisyonu olarak bir rapor hazırlamaya karar verdik. Raporu hazırlarken tutuklu yakınları, tutuklu avukatları ve bu cezaevlerinde daha önceden tutuklu olarak kalan kişilerle yüz yüze görüşmeler yaptık. Bu görüşmeler bize yapılan yazılı başvuruların içeriğinin kesin bir şekilde doğru olduğunu gösterdi. Ayrıca konuya ilişkin olarak Kürkçüler Cezaevi Müdürü Mete Erdem, Cezaevi Savcısı ve Adana Cumhuriyet Savcısı ile görüşmek istedik ancak bu isteklerimiz sudan gerekçelerle savuşturuldu" diye konuştu. Görüşmeler sırasında özellikle tutsak yakınları ve avukatların çarpıcı beyanlarda bulduklarını ve yaşanan hak ihlallerini kendilerine ilettiklerini ifade eden Açıkalin, şöyle devam etti: "Tutuklu

yakınları ve avukatlar bize cezaevlerinde devletin demokratikleşme söylemleri ile ciddi anlamda çelişen çok çeşitli antidemokratik ve gayri insani yöntemler kullanıldığını aktardılar. Örneğin, ağız aramasının yapılması, görüş saatinin 15 dakikaya indirilmesi, tutuklu ve hükümlülerin günde 3 defa askeri sayıma tutulması, hasta tutukluların tedavi edilmemesi, saçların tek tip kesilmesi, elektrik ücretlerinin tutuklulardan alınması, haberleşme, kapalı ve açık görüş yasağı, basın-yayın organlarının içeri alınmaması gibi birçok uygulamalar yaşanmaktadır."

Kürkçüler E Tipi Kapalı Hapishanesi'ndeki uygulamaların insanlık dışı ve onur kırıcı olduğu şeklindeki tanık ifadelerinden yola çıkarak raporda aktardıklarını belirten Açıkalin, bu hapishanedeki uygulamaların özellikle Hapishane Müdürlüğü'ne getiri-

len Mete Erdem'in döneminde yoğunlaştığına dikkat çekti. Erdem'in gardiyanlardan oluşturduğu ve "A Takımı" olarak tabir edilen bir ekiple tutsaklar üzerinde tüm yasaları ve genelgesi hiçe sayarak keyfi uygulamalara gittiğini kaydeden Açıkalin, "Tutuklu aileleri yakınlarının Erdem ve ekibi tarafından sürekli ölümlerle tehdit edildiğini aktardı. En son geçtiğimiz hafta B-7 Koşu'nda KADEK davasından tutuklu bulunan kadın tutuklulara bir saldırı gerçekleştirilmiş ve bu saldırı sırasında troid kanseri olan Şermin Dorak aldığı darbeler sonucu ağır yaralanmış. Biz İHD olarak Ceyhan ve Kürkçüler Cezaevi'nde bulunan tutuklu ve hükümlülerin can güvenliği olmadığına inanıyoruz" diyerek raporun Başbakan'a iletileceğini söyledi.

Açıkalin, ayrıca konuyu uluslararası boyuta da taşıdıklarını belirterek,

İHD'yi ziyaret eden Uluslararası Af Örgütü Türkiye Başkanlığı'na da hazırladıkları raporu verdiklerini ve Af Örgütü'nden "Acil Eylem Çağrısı"nda bulunmasını istediklerini kaydetti. Hapishanelerde yaşanan tüm bu uygulamalara demokratik kitle örgütleri ve sivil toplum örgütlerinin duyarsız kaldığını ifade eden Açıkalin, bu konuda her kesimin vicdanını sorgulaması gerektiğini ifade etti.

Kürkçüler Hapishanesi'nde yaşananlara ilişkin bir diğer açıklama da **Avukat Vedat Özkan**'dan geldi. Özkan, son günlerde hapishanede tutuklu bulunan müvekkillerinin kendisine hak ihlallerinin arttığı yönünde bilgi verdiğini söyledi. Hapishanede genelde kötü bir yönetimin olduğunu ifade eden Av. Özkan, müvekkillerin görüş kabineye gelmeden önce onur kırıcı aramalardan geçirildiğini, tehdit edildiğini belirterek, "**Müvekkillerimin aktardığına göre bu uygulamalar özellikle cezaevi idaresinin başına Mete Erdem'in getirilmesinden sonra artmış. Erdem'in, yanına gardiyanları alarak tutukluları 'Ben celladım. Hepinizin ölümü benim elimden olacak. Burada ben ne dersem o olur' şeklinde tehdit ettiği bilgileri aktarıldı**" dedi. Tecrit ve izolasyon politikalarını protesto etmek amacıyla geçtiğimiz hafta bir kereliğine görüşe çıkmayan C-16 Koşu'nun tamamına 1 ay kapalı 6 ay açık görüş yasağı getirildiğini de belirten Özkan, sağlık, haberleşme ve sosyal faaliyetler konusunda da birçok sıkıntının yaşandığı hapishaneler konusunda yetkilileri sorumlu olmaya çağırıldı.

(H. MERKEZİ)

DEHAP'ın yenilenme Kongresi yapıldı

Geniş katılımlı olarak yapılan DEHAP Kongresi'nde Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan baskılardan söz edilmemesi tesadüf değildir.

8 Haziran 2003 tarihinde DEHAP 2. Olağanüstü Kongresini Ankara'da gerçekleştirdi. Türkiye'nin bir çok ilinden katılımın sağlandığı kongre Mustafa Özbek Kongre Salonunda yapıldı. "**Pişmanlık değil genel af**" kampanyasının damgasını vurduğu kongrede DEHAP'ın yeni sürece göre şekillendirilmesi tartışmalarının yanısıra yaşanan güncel gelişmelerin değerlendirmesini kapsayan konuşmalar da yapıldı.

Kongrede konuşma yapan DEHAP Genel Başkanı **Tuncer Bakırhan**, konuşmasında faşist Ke-

malist diktatörlüğe övgü mahiyetinde açıklamalar yaptı. Bakırhan yaptığı konuşmada "**Cumhuriyetin çok kimlikli ve çok kültürlü bir toplumsal yapı üzerine kurulduğunu**" belirterek şöyle devam etti; "Mustafa Kemal daha Anadolu'ya çıkar çıkmaz Kürtlerle ittifak yaparak, Kürtlerle Türklerin eşit haklar temelinde birlikte yaşamasının gereğine dikkat çekmiştir." Bu sözleri ile bugünkü yöneticilerin de bu anlayışı esas alarak hareket etmeleri gerektiği üzerinde durdu. Yapılan bu konuşmanın içeriği DEHAP'ın yeniden yapılandırılmasının hangi ze-

minde ele alınacağını göstermektedir. Oluşturulan divan tarafından yapılan konuşmalarda da vurgulanan partinin genişletilerek tek bir kesimin ya da bölgenin partisi olmaktan çıkarılması oldu. Mevcut sistemle bütünleşmenin pratik adımlarının atıldığı kongrede Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan baskıların dillendirilmemesi var olan anlayıştan bağımsız ele alınamayacak bir sonuçtur. Kürt sorunun çözümü için dillendirilen genel af yapılan konuşmaların ana teması idi. Kongreye Avrupa Parlamentosu Üyesi **Feleknaz Uca** ile PDS Almanya Genel Merkez üyesi **Carsten Mübner** de katılarak kısa konuşmalar yaptılar.

905 delegenin oy kullandığı seçimlerde Genel Başkan olarak **Tuncer Bakırhan** seçildi. Seçimlerin ardından konuşan Bakırhan Kürt sorununun çözümünün aciliyetine vurgu yaptı. Daha sonra DEHAP'lı kadınlar adına **Filiz Oğuz** ve DEHAP Gençlik Kolları adına da **Nadir Yıldırım** söz alarak kısa bir konuşma yaptılar. Yapılan seçim ve konuşmaların ardından kongre bitirildi. (H. Merkezi)

'Gözaltında işkenceden ölen yok' diyen Cemil Çiçek'i mahkeme yalanladı:

3 JANDARMA TİMİ TOPLAM 16 YIL HAPSE MAHKUM OLDU

Av. Tahir Elçi

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, 1990-2002 yılları arasında OHAL Bölgesi'nde gözaltında 18 kişinin yaşamını yitirdiğini, ancak işkenceden dolayı hayatını kaybeden kimsenin olmadığını öne sürse de, Şırnak Ağır Ceza Mahkemesi, Silopi'de gözaltına alınan Salih Karaaslan adlı kişinin, yoğun işkence sonucu öldürüldüğü kanaatine vararak, yargılanan 7 jandarma timinden 3'ünü toplam 16 yıl hapse mahkum etti. Salih Karaaslan, 19 Mart 1999'da "Yasadışı örgüte yardım yataklık" iddiasıyla Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı ekipleri tarafından gözaltına alınmış sonrasında Şırnak İl Jandarma Komutanlığı'nda sorgulandığı sırada "kalp rahatsızlığı" sonucu öldüğü öne sürülerek, cesedi ailesine teslim edilmişti. Ölüm sonrasında 21 Mart günü Diyarbakır Cumhuriyet Savcılığı'nca yapılan incelemede, maktulün ne şekilde öldüğü tespit edilemeyerek, dosya İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderildi. Ancak Bahar Karaaslan, eşinin işkenceyle öldürüldüğü gerekçesiyle Şırnak Cumhuriyet Başsavcılığı'na görevli askerler hakkında suç duyurusunda bulundu. Yürütülen soruşturma sonucunda, Şırnak İl Jandarma Komutanlığı İstihbarat Şube Sorgu Kısmı Amiri Ahmet Candan Yıldız, Şırnak İl Jandarma İstihbarat Sorgu Astsubayı Ali Metin ve Şırnak İl Jandarma İstihbarat Sorgulama elemanı Kayhan Yaşar'ın da bulunduğu 7 asker hakkında dava açıldı.

İŞKENCE MAHKEME TUTANAKLARINDA YER ALDI

Şırnak Ağır Ceza Mahkemesi'nin 22 Nisan 2003 tarihli karar duruşmasında, 16 Ağustos 2000 tarihli Adli Tıp İhtisas Kurulu'nun işkenceyi belgeleyen raporuna dikkat çekildi. Mahkeme kararında şöyle denildi: "Maktulün her iki omuz yüzünde koltuk altına doğru askı uygulaması ile uyumlu ekimozların, genital bölgesindeki haya burma ile uyumlu olan yaygın ekimozların, penis gövdesindeki lezyon ile ayak sırtı dış yanda görünen lezyonun elektrik uygulaması ile benzerlik göstermesi, ayak tabanlarındaki geniş ekimozların falaka uygulaması ile uyumlu oldukları vücudun muhtelif yer ve yönlerinde çok

sayıda künt travma ile uyumlu travmatik değişimlerin olduğu cihetle bunların kişinin etkisiz hale getirilmesi için zor kullanım veya kendi eylemi ile gerçekleştirilmiş olmayacağı, yine ölümün kalp hastalığından ileri gelmediği Adli Tıp Raporu'nda belirtilmiş, yine belirlenen bu travmaların ağırlığı ve yaygınlığı itibari ile başlı başına ölüme yol açacak nitelikte olduğu saptanmıştır."

İŞKENCE SONUCU ÖLDÜĞÜ TESPİT EDİLDİ

Mahkeme kararında, Sorgu Amiri olan Ahmet Candan Yıldız'ın maktulü bizzat Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı görevlilerinden teslim aldığı ve maktulün nezaret odasına konduğunun kayıtlarda yer aldığına dikkat çekilerek, bu tarihte sorgu odasında Ali Metin'in bulunduğu, diğer gün ise Kayhan Yaşar'ın devraldığı belirtilerek, maktulün aynı gün kaldırıldığı Tümen Hastanesi'nde öldüğü vurgulandı.

Kararda, "Maktulün vücudu üzerindeki izlerin, haya burma, elektrik verme, falakaya yatırma ve askıya alma şeklinde gerçekleştirilen eylemler neticesinde oluştuğu ve her birinin de başlı başına ölüme vucut verecek derecede olduğu anlaşılmış, böylelikle maktulün sorgu odasına alındığı 19 Mart 1999 ile 20 Mart 1999 tarihleri arasında görevli olan sanıkların Metin ve Yaşar ile sanki Yıldız'ın da bu sanıklar amiri olarak görevli olduğu gerek savunmalarından gerekse il Jandarma Komutanlığı'nın cevabi yazılarından anlaşılmıştır" denildi.

3 SANIĞA 5'ER YIL 4'ER AY HAPİS

Mahkeme, Şırnak İl Jandarma Alay Komutanlığı'nda görevli istihbarat elemanları Ahmet Candan Yıldız, Ali Metin ve Kayhan Yaşar'ın TCK'nin 243-2, 448 ve 452-1 maddeleri gereğince suçun işleniş şekline göre, 8'er yıl ağır hapis cezası ile cezalandırılmalarına, TCK'nin 243-2 maddesi uyarınca cezanın 3'te 1 oranında artırılarak 10'ar yıl 8'er ay ağır hapis cezası verdi. Mahkeme, hangi sanığın ölüme neden olduğunun bilinmediğini de göz önüne alarak, cezalarda yarı oranında indirim yaparak sanıkların cezasını 5'er yıl 4'er ay

hapis cezasına çevirerek, sanıkların ömür boyu kamu haklarından yasaklı olmaları kararını verdi.

AV ELÇİ: CANAVARCA BİR HİSLE İŞKENCE YAPILDI

Av. Tahir Elçi, Adli Tıp Kurumu raporuyla, maktule, falaka, elektrik şoku uygulaması, askı uygulaması, testis uygulaması (haya burma) ve daha bir çok künt travma uygulaması yapıldığını ve ölümün bizzatihi uygulanan ağır işkence uygulamaları sonucu gerçekleştiğine dikkat çekti. Sanıkların maktulün ölümünü önceden öngörmemiş olmalarının mümkün olmadığını, maktulün evinde PKK üyesi Bahar Erçik'in yakalandığını ve TCK'nin 169. maddesinde yazılan suçun kanıtlarının maktul açısından ortaya çıktığını vurgulayan Av. Elçi, "Sanıklar maktule zevk duyarak işkence yapmışlardır. Sanıklar hep birlikte TCK 450-3 maddesinde tanımlanan canavarca bir his sevgiyle ve işkence etmek suretiyle adam öldürme suçunu işlemişlerdir. TCK'nin 452. maddeleri uyarınca kastın aşılması suretiyle adam öldürme suçunun koşulları bulunmamaktadır" dedi.

Av. Elçi, TCK 450/3 maddesi uygulanmadığı gerekçesiyle kararın bozulmasını ve yargılamanın verilmesi yerine TCK'nin 463. maddesinin uygulanmasını yasa ve hukuka aykırı olduğunu ve bu nedenle hükmün bozulmasını talep etti.

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, CHP Diyarbakır Milletvekili Mesut Değer'in soru önermesine verdiği yanıtta OHAL Bölgesi'nde 1990-2002 tarihleri arasında gözaltında 18 kişi öldüğünü belirtmiş, "Bunlardan 3'ünün kalp rahatsızlığı, 1'nin sağlık nedeniyle, 1'inin yer gösterme esnasında taciz ateşinde, 2'sinin kırsal alanda yer gösterme esnasında çıkan çatışmada, 7'sinin kendini asmak, 1'nin yüksekte atlamak, 1'inin nefes yolunun tıkanması suretiyle ve 1'inin ise gözaltında silahla intihar etmek suretiyle öldüğünü" iddia etmişti. (DİHA)

KOKART TAKMAK SUÇ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde "Savaş istemiyoruz" kokartı takan öğretmenlere soruşturma açıldı. Diyarbakır'da KESK, aldığı karar doğrultusunda Milli Eğitim Müdürlüğü kokart takan 6 öğretmen hakkında valilik izniyle soruşturma başlattı. Silvan ilçesine bağlı Profilo ve Yüzüncüyıl ilköğretim okullarında görev yapan Zennuriye Tan, Ayfer Deniz, Selvi Ekici, Elif Yamalı, Demet Yılmaz ve Derya Yılmaz adlı öğretmenler bakanlığın soruşturmasına takıldı. İfadeleri alınan öğretmenlerden kokartı ne amaçla taşıdıklarını öğrenmek amacıyla sorular soruldu. Konuyla ilgili olarak açıklama yapan Eğitim-Sen Diyarbakır Şube Başkanı Abdullah Demirbaş, başbakan ve milletvekillerinin savaşa karşı olduklarını dile getirdiklerini, Türkiye halkının %90'ının da savaşa karşı olduğunu söyleyerek acaba savaşa evet mi demeliyiz? diye sordu.

DEVİRİMCİ BASINA SALDIRILAR PROTESTO EDİLDİ

Polis tarafından düzenlenen bir komployla tutuklanan Atılım gazetesi çalışanları Necati Abay ve Kamber Saygılı için yapılan eylemler devam ediyor. 10 Haziran 2003 tarihinde saat 12:00'de Kartal meydanında basın açıklaması düzenleyen Atılım gazetesi çalışanları ve okurları yapılan saldırıyı kınayıp çalışanlarının serbest bırakılmasını istediler. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı basın açıklaması alkışlarla başlatıldı. "Bize gücünüz yetmez", "Gerçekleri yazmaya ve ezilenleri aydınlatmaya devam edeceğiz", "Sosyalist basın susturulamaz" vb. dövizlerin açıldığı basın açıklamasında, açıklamayı Atılım gazetesi Kartal büro çalışanı Burcu Gümüş okudu. Gümüş yapılan saldırılarla devrimci-sosyalist basının emekçi halka doğruları ulaştırmasının engellenmeye çalışıldığını belirterek "yalanın perdesini gerçekleri haykırarak yırtmak için tüm duyarlı kamuyonu mücadeleye çağırıyoruz" dedi. Gazetemiz İşçi-köylü'nün yanısıra EKB, ESP, Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi ve Halkevleri eyleme destek verdi. Eylem "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Devrimci-sosyalist basın susturulamaz" vb. sloganlar atılarak bitirilirken polislin aldığı yoğun güvenlik önlemleri dikkat çekti. (Kartal)

Devlet soykırım sorularına dahi tahammül edemiyor

Kilis Elbeyli Kaymakamlığı "asılsız ermeni katliamı" iddialarına karşı kamuoyu oluşturmak amacı ile 30 Mayıs 2003 tarihinde tüm kamu çalışanlarının katılmasının zorunlu tutulduğu bir konferans düzenledi. Gergin geçen konferansta soru soran öğretmenler oldukça sert tepkiler ile karşılaştılar. Muhasebe grubu öğretmenlerinden Hülya Akpınar adlı öğretmen sorusunu yöneltince Kilis Muallim Rifat Eğitim Fakültesi Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Mehmet Kabacık'tan "sen kimsin, kimin adına konuşuyorsun, hangi sıfatla konuşuyorsun" vb. şeklinde cevaplar aldı.

Kilis Kaymakamı ise paneli provoke

ettikleri iddiası ile Hülya Akpınar ve 6 öğretmen hakkında soruşturma başlattı. 2 Haziran tarihinde okullarından alınarak mahkemeye çıkartılan öğretmenlerin "toplumda infial yaratacak söz ve davranışlarda" buldukları gerekçesi ile tutuksuz yargılanmalarına karar verildi. Ancak Hülya Akpınar'ın ise tutuklu yargılanmasına ve 1.5 milyar kefalet ile serbest bırakılması kararlaştırıldı.

Konu ile ilgili bir Eğitim-Sen Şube Başkanı Selçuk Yaşar bir açıklama yaparak asıl problemin ırkçı ve şoven anlayış taşıyan insanlarda olduğunu söyledi.

(H. Merkezi)

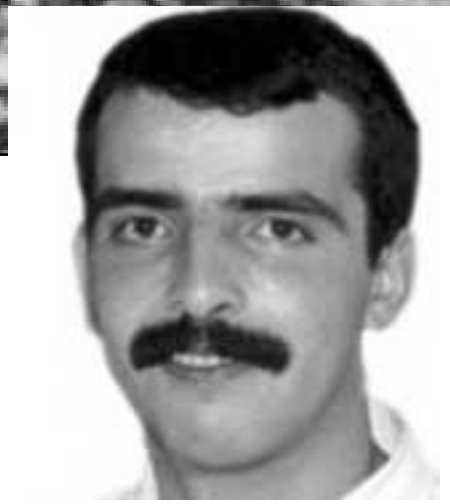
BAYRAMPAŞA ADLİ TIP RAPORU AÇIKLANDI: KURŞUN YARALARININ ETRAFI KESİLEREK GENİŞLETİLMİŞ!

Bayrampaşa Hapishanesindeki katliamla ilgili açılan iki ayrı dava da sürüyor. Biri 167 tutsak hakkında kendi arkadaşlarını öldürmek ve isyan çıkarmak suçlamasıyla açılmıştı. Diğeri ise tutsakların kullandıklarını iddia ettikleri silahların hapishaneye sokulmasında ihmalleri bulunduğu ve tutsaklara kötü muamele yaptıkları iddiasıyla 1615 jandarma ve infaz memuru hakkında açıldı.

Murat Ördekçi

19 Aralık katliamının üzerinden üç yıl geçtikten sonra yeni açıklanan bir ek raporla tutsaklardan üçünün ölümünden önce veya kısa zaman diliminde varolan kurşun yaralarının kenarlarının kesici aletlerle genişletildiği ortaya çıktı. Bu ek rapor, avukatların 20 Eylül 2002'deki talepleri Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nin 31 Ocak tarihli kararıyla dava dosyasına konuldu. Katliamda Bayrampaşa hapishanesinde katledilen Murat Ördekçi, Cengiz Çalıkoparan ve Mustafa Yılmaz ile ilgili Adli Tıp Kurumu Başkanlığı'nca 18 Eylül 2001 tarihinde düzenlenen ek otopsi raporunda şu bilgiler yer alıyor.

Mustafa Yılmaz

Murat Ördekçi (1972 doğumlu): Kuyruk sokumunun iki santimetre üst kısmında yara kenarlarından kesilmek suretiyle genişletilmiş ateşli silah yarası mevcut olduğu, bu tip müdahalede bulunulmasının başta atış mesafesi tayini olmak üzere birçok değerlendirmeyi olumsuz etkileyeceği, ateşli silah mermi çıkış yarası bulunduğu dikkate alındığında kişinin ölüm öncesi yada sonrası herhangi bir mermi çekirdeği çıkartılmamış olduğu, yaranın genişletilmesinin ölümden önceki yada sonraki kısa zaman diliminde yapılmış olduğu, bunlar arasında mevcut bulgularla tıbben ayırım yapılamadığı kanaatini bildirir ek rapordur.

Cengiz Çalıkoparan

Cengiz Çalıkoparan (1968 doğumlu): Sol uyluk, ön yüz, sol uyluk arka yüz ve sağ ön kol arka yüzde tespit edilen, kenarlarından kesilmek suretiyle genişletilmiş ateşli silah yaraları mevcuttur.

Mustafa Yılmaz (1968 doğumlu): Vücudunun sağ uyluk, sol uyluk ve karın bölgesinde yara kenarlarından kesilmek suretiyle genişletilmiş ateşli silah giriş yaraları bulunduğu görülmüştür.

Bayrampaşa Hapishanesindeki katliamla ilgili açılan iki ayrı dava da sürüyor. Biri 167 tutsak hakkında ken-

di arkadaşlarını öldürmek ve isyan çıkarmak suçlamasıyla açılmıştı. Diğeri ise tutsakların kullandıklarını iddia ettikleri silahların hapishaneye sokulmasında ihmalleri bulunduğu ve tutsaklara kötü muamele yaptıkları iddiasıyla 1615 jandarma ve infaz memuru hakkında açıldı. Yani Bayrampaşa Hapishanesi'nde katledilen 12 tutsağın ölümünden jandarmalar "sorumlu değil yalnızca kendi arkadaşları sorumlu." Onlar yalnızca "Hayata döndürürken" biraz kötü muamele yapmışlar(!) Oysa gerçekleri gizleyemiyorlar bile. Gelebilecek tepkileri önlemeye çalışmak için üzerinden bunca zaman geçtikten sonra ortaya çıkardıkları bu rapor tutsakların nasıl vahşice katledildiklerini birkez daha kanıtladı.

OPERASYON SIRASINDA GARDİYANLAR İSTİRAHATTA OLDUKLARINI SÖYLEDİLER

Jandarma ve infaz memurları hakkında açılan dava 6 Haziran tarihinde Eyüp 3. Asliye Ceza mahkemesinde görüldü. Duruşmada infaz koruma memurları ile operasyon sırasında askeri birliklerin komutanı olan Dursun Ertuğrul'un avukatı hazır bulundu. Sanıklar olay günü nöbet istirahatinde olduklarını ve suçlamaları kabul etmediklerini tekrarladılar. Müdahil avukatlardan **Güçlü Sevimli** olay günü jandarmanın kameraya aldığı görüntülerin dosyaya konulmasını istedi. Sanık Dursun Ertuğrul'un avukatı ise müvekkilinin olay esnasında emri altındaki askerlere yasalar dışında bir emir vermediğini askerlerin kötü muamelede bulunmasının bireysel inisiyatif olarak değerlendirilmesi gerektiğini söyledi. Yani 19 Aralık günü askerler bireysel inisiyatif kullanarak 12 kişiyi öldürüyor ve bu askerlerin komutanı ise herhangi bir müdahalede bulunamıyor(!)

Operasyon sırasında içeri alınmayan İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Ferzan Çitici'nin tanık olarak dinlenme talebini reddeden mahkeme, eksik bilgilerin tamamlanması için ileri bir tarihe ertelendi.

(H. Merkezi)

MKP Kongresi ve dibe vuran tasfiyeciliğin son çırpınışı!-4

Doğal olarak, geçmişte nasıl ki tasfiyecilikle aramızda birebir derin ideolojik, politik sınırlar vardysa; blok halinde birleştikleri bugün de aynı sınırlar geçerlidir.

IV. BÖLÜM

MKP KONGRESİNDEN ÇIKAN GENİŞ BİLEŞİMLİ TASFİYECİ BLOK

Tasfiyeciliğin yaptığı kongrede MKP tarafından partiden arındırılan Hizip ve tasfiyeci akımlardan Koordinasyon Komitesi ve Yurt Dışı Hizbi (Bolşevik Partizan) dışında **diğer ayrılıkların gereksiz olduğu** tespiti yapılmaktadır. Dolayısıyla bunların dışında kalanlar Marksist-Leninist-Maoist olarak görülmektedir. Böylelikle tasfiyeciliğin sınırlarını genişletip, **geniş yelpazeli tasfiyeci blokla** Proletarya Partisi'ni örgütsel bir birlik içine çekmeyi hedeflemektedir.

Bizim böyle bir anlayışımızın olmadığı açıktır. Bu konuda Proletarya Partisi'nin tavrı nettir. Lakin; MKP uzun zamandan beri önüne koyduğu, tasfiyeciliğin parti içine nüfuz etmesi çabalarını yine sürdürüyor. Hem de bu sefer daha geniş bir blokla, Proletarya Partisi'ne entegre olmanın gayreti içindedir. Kendisi dışındaki, ideolojik politik kökenleri daha ikinci MK döneminde oluşan **Komün çizgisini, Maoist Merkez adlı çizgiyi ve Kavga Kaçkını Suçular Güruhu'nu** da (KKSG) "Marksist-Leninist-Maoist" olarak değerlendirerek partinin güçleri olarak görmektedir.

Yeni tasfiyecilik Proletarya Partisi önünde hiçbir varlık gösteremeyen, buharlaşmış, yok olmuş bu tasfiyecileri yeniden var etmeye çalışıyor. Yeniden onlara kan vermeye çabılıyor. Onları yeniden diriltmeye çalışıyor. Bir zamanlar görece olarak "hasım" olan bu çizgiler tasfiyeciliğin kongresinde geline aşamada ortak bir zeminde birleşiyorlar. MKP kongresi geniş bileşimli tasfiyeci bir blok ortaya çıkarmıştır. **Denilebilir ki, farklı tarihlerde ortaya çıkan tasfiyeci güçleri bugün birleştiren nedir?** Onları sonunda yakınlaştıran, bir

mevzide birleştiren tasfiyeciliğe teka-bül eden ideolojik-politik akrabalıklardır. Dolayısıyla aynı gen yapısını sahip olan tasfiyeciliğin versiyonları, aralarındaki husumetleri atarak MKP kongresinde sarmaş dolaş olarak ortaya çıkmışlardır. Tasfiyeci bir kongre niteliğine uygun olarak ortak dünya görüşüne dayanan bir birlikle, partiyi hedef almış; partiye hasım olan, partiyi reddeden ve bugün buldukları izolasyon çizgisine çekme ve sınıf mücadelesinden muaf tutmak gibi ortak, karakteristik ideolojik geleneklerle hareket eden tasfiyeciliğin çeşitli bileşenlerini ortak bir çizgide buluşturmuştur. Evet, bu birlik ve bu birlikte yer alan bileşen-

de gösteriyor. 4. Toplantıyla birlikte tasfiyeciliğin hakim olduğu ve 5. Toplantıda mülteci bir karakter alan 2. MK'nın oportünist-tasfiyeciliğini meşrulaştırma ve sözde Marksist-Leninist-Maoist çizgide göstermek için yapmadığı manevralar kalmıyor. Diğer adıyla **Komün** ya da **Devrimci Partizan** olan bu çizgiyi aklamak için yine oklarını Proletarya Partisi'ne yöneltiyor. 2. MK'nın partiyi soktuğu rotayı onun kendi çizgisinde aramıyor. İzlenen çizgiyi hep 2. Konferansa mal ediyor ve dönemin önderliğini temize çıkarıyor.

"2. MK'nın partiye 2.

olarak kopmayan sol oportünist" olarak değerlendirmektedir. Görüldüğü üzere, MKP tasfiyeciliği kendi emsalini temize çıkartmak için nasıl da kendini zorluyor! Ve tabii yine bilinen o malum yöntemlere baş vuruyor. Yine dönemin en üst parti organı 2. Konferans nezdinde nasıl da partiye inkarcı ve haksız suçlamalar getiriyor. Bir başka deyişle parti tarihinin en uzun sürelerinden birinde önderlik yapmış bir MK'nın izlediği ideolojik, politik, askeri, örgütsel hattın mülteci tasfiyeciliğe dek giden faturasını, tarihimizin Marksist-Leninist-Maoist Konferanslarından birine çıkartırken; mülteci tasfiyeciliğe zemin yaratmış olan bir çizgiyi de kutsuyorlar.

MKP bu oportünist ve eklektik tahlili yaparken, dayandığı nokta, 2. Konferansta yapılan dönemin devrimci durumuna ilişkin tespittir. 2.

Konferansta yapılan devrimci durumun abartılı tahlil-

Yeni tasfiyecilik Proletarya Partisi önünde hiçbir varlık gösteremeyen, buharlaşmış yok olmuş bu tasfiyecileri yeniden var etmeye çalışıyor. Yeniden onlara kan vermeye çabılıyor. Onları yeniden diriltmeye çalışıyor.

lerin ortak temel özellikleri budur. Dolayısıyla **onları birleştiren partinin reddi ve tasfiyesinde kendisini ifade eden bu genetik-ideolojik akrabalıktır.**

Doğal olarak, geçmişte nasıl ki tasfiyecilikle aramızda birebir derin ideolojik, politik sınırlar vardysa; blok halinde birleştikleri bugün de aynı sınırlar geçerlidir. Elbetteki köylü kurnazı, "ideolojiler üstü" popülist birlik havariliği, tasfiyeciliğe karşı geniş tecrübeleri olan Proletarya Partisi'ni ve taraftarlarını etkileyemeyecektir. Tersine, partiye sızma isteyen tasfiyeciliğin bu manevraları onları daha da teşhir etmekte, yüzlerindeki gizi daha da açığa çıkartmaktadır.

Öyle ki **MKP parti tarihini nasıl çarpıtıp karartıyor ve kendini aklamaya çalışıyorsa; aynı aklama çabalarını diğer tasfiyeci güçler için**

örgütsel yenilgiyi yaşatmaya neden olan ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri çizgilerinin tarihsel kökleri, 1.MK ve çizgisinde aranmalıdır. Çünkü 1. MK partiyi savaşa ve ülkenin nesnel gerçekliğine göre hazırlamak yerine onu sağ pasifist bir anlayış ve çizgiye sokarak 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğüne karşı partinin hazırlıksız yakalanmasına neden oldu. 2. Konferansta hakim hale gelen sol oportünist çizgi, esasta tepki temelinde gelişti ve ideolojik olarak bu sağ çizgiden kopmadı. 2. MK'nın önce sol sonra sağ çizgisine zemin hazırlayan bu çizginin kendisiydi." (MKP Kong. Bel. sa. 87)

Görüldüğü gibi MKP, bir taraftan 2. MK'yı yenilgiye götüren çizgiyi 2. Konferansta ararken; diğer taraftan da 2. Konferansa hakim olan bu çizgiyi "1. MK'nın sağ çizgisinden ideolojik

ler içermesinden yola çıkarak, hem 2. Konferansı sol oportünist olarak görmekte, hem de bu tespitin 2. MK'yı yenilgiye, sol ve sağ çizgilere yönelttiğini söylemektedir. MKP tüm Konferansı devrimci durum tespitiyle özdeş görmekte, devrimci durum tespitinden yola çıkarak 2. Konferansı tek bir gündemiyle ele alıp, konferansın bütünü sol oportünist olarak değerlendirmektedir. Açık ki 2. Konferans tek bir gündemle sınırlı değildi. MKP, bütün içerisinden tek bir parçayı alarak, konferansı bütünü hakkında "sağ-sol oportünist çizgilerin hakim olduğu" şeklinde kehanetlerde bulunuyor. Böylelikle subjektivizme düşüyor. Tüm bunlara bağlı olarak da devrimci durum tahlilini MKP donduruyor. Dogmatik bir bakış açısıyla, devrimci durumun diyalektik değişkenliğini göremiyor.

Devrimci durum tespiti durağan değildir; sınıf mücadelesinin dönemsel seyrine göre değişir. Ege-menlerle ezilenlerin arasındaki çelişki ve mücadelenin ivmesine göre sık sık değişkenlik kazanır. Sürecin stratejik tahliline tekabül etmez. Tersine stratejik sürecin içindeki taktik dönemleri içerir. Dolayısıyla bir konferansta yapılan devrimci durum tahlili, dönemsel değişiklikleri içerir. Taktiğe teka-bül eder. Bazı taktikler Stalin'in deyi-miyle 12 saatte bile değişebilir. Devrimci durum -istisnaların dışında 12 saatte değişmezse bile- stratejik sürecin içinde sık sık değişikliğe uğrar ve ona tekabül eden taktikler de sık sık değişir. Dolayısıyla devrimci durum dondurulamaz. **Önemli olan parti önderliğinin devrimci durumu yerinde ve zamanında objektif değerlendirebilmesi ve duruma uygun düşen taktik politikalar,**

askeri adımlar, örgütlenmeler ve propaganda-ajitasyon faaliyetleri oluşturmalarıdır. Partinin taktik yönelimini devrimci duruma uygun bir rotaya sokmasıdır. Burada belirleyici olan merkezi önderliktir. Devrimci durumu tahlil ve partiyi ona denk düşen bir hatta sokmakta birinci derecede merkezi önderlik sorumludur. İnisyatif Parti Merkez Komitesindedir. Bir konferansta, konferans şartlarında yapılan devrimci durum tahlili- doğru ya da yanlış- sonraki konferansa (veya kongreye) kadar değişmez değildir. Dönemsel değişimleri sınıf mücadelesinin dönemsel seyrini ifade eden devrimci durum tahlili, o dönemsel süreçte, somut tahlillere uygun bir şekilde değişebilir. Partiye önderlikle yükümlü olan merkezi önderlik de bu değişiklikler doğrultusunda pratik adımlar atar.

Nitekim bu 2. MK önderliği için de geçerliydi. 2. Konferanstaki abartı ve subjektivizmin olduğu tespiti görülebilir, nesnel zemine uygun bir tahlil yapabildi. MK'ların görevi budur. Görev aldığı zaman içerisinde süreci doğru değerlendirme, sürece, ileriye dönük müdahale etmektir. Kaldı ki, 2. MK ilk baştaki sol saldırı taktiğinden sonra devrimci duruma ilişkin defalarca değişik tespitler de yapmıştır. Bu tüzüğe ve işleyişe aykırı değildir. Lakin önemli olan devrimci durum tahlilinin doğru olması ve partiyi merkezi önderliğin doğru bir hatta kanalize etmesidir. Ne yazık ki 2. MK'nın sonraki tespitleri tasfiyeciliğe denk düşmüştür.

Dolayısıyla MKP devrimci durum tespitinden yola çıkarak 2. MK'nin önderlik yükümlülüklerini yerine getirememesini görmezlikten gelirken, aynı zamanda 2. MK sürecinin kendi içinde 4. Toplantıyla damgasını vuran tasfiyeci süreci de 2. Konferansa mal ediyor. Tasfiyecilik bu toplantıyla beraber giderek, 2. MK nezdinde daha çok ete kemiğe bürünüyor. Kadroların ve parti güçlerinin önce şehirlere çekilmesi, partinin stratejik örgütlülüğünün dağıtılması, yok edilmesi, kadroların yurtdışına çıkarılması ve Dersim'deki dar bir alanda gerilla birimlerinin kendiliğinden bir tarzda başı boş bırakılması vb. şeklinde kendini gösteren parti örgütlülüğünün tasfiye edilmesi ve mülteci-tasfiyeci bir hatta sokulması

şeklinde yaşanmıştır... 2. MK'nın bu tasfiyeci hattı Güçlendirilmiş MK ile başlıyor. Bu çizgiye damgasını vuran da FÜ'lerin çizgisidir. Ama MKP tasfiyeciliği tüm bunlara karşın

bu gelişmelerin ve ardındaki çizgiyi 2. MK'nın kendisinde arama yerine, saplantı haline getirdiği devrimci durum tespitiyle, hep 2. Konferansta arıyor. Ne pahasına! Yine parti tarihini çarpıtma, tasfiyeciliği aklama pahasına... Kaldı ki bu tasfiyeci baylara sormak lazım illegal barışçı mücadele tespitini, 2. Konferans mı yaptı? Yine örgütün tüm stratejik örgütlenmesinin lağvedilmesi 2. Konferansın kararı mıydı? Örgütü yurtdışına taşıma 2. Konferansın kararı mıydı? "İbrahim'in çizgisi uygulanmıyor, hayat hakkı bulmuyor!" 2. Konferansın tespiti miydi? Ve yine "iki asgari, bir azami program" 2. Konferansın tahlili miydi? vb...

Elbette ki bize göre değil. Lakin MKP'nin mantığına göre 2. Konfe-

ranstır! Öyle ya, 2. MK'nın çizgisinden 2. Konferans sorumludur! İşte tasfiyeciliğin mantık silsilesi ve çikarttığı dahiyane sonuç...

MKP diğer taraftan da köylü kurnazlığını yine elden bırakmıyor. Kongre belgelerinde en uzun bölümü alan, 2. MK'yı temize çıkarma, 2. Konferansı karalama bölümünde, kendini iyice zorlarken, her zamanki gibi "**Genel çizgi MLM idi**" manevrasını da yapmaktan geri kalmıyor. Kısa da olsa 2. Konferansın hakkını da sözde veriyor! Sarıldığı eklektik, pragmatik, tutarsızlık vb. oportünist araçlara

yine başvuruyor. O kadar suçladığı 2. Konferansa bir iki yerde Marksist-Leninist-Maoist de diyor.

Nala vurmuşken aklınca mıha da vuruyor! İnkarcılığı böylece gizleyeceğini zannediyor, ama kendisinden başka kimseyi kandıramıyor yine... Şöyle diyor; "Çünkü 2. Konferansı-

oyunuyor. Parti tarihinin Marksist-Leninist-Maoist dönemeçlerinden bir olan 2. Konferansa çok üstün bir gayretle! saldırıyor, ama bu saldırıları tuz buz oluyor. Ara sıra malum manevralar yapsa da ipliği bir kere pazara çıktığından hiçbir sonuç vermiyor. "Konferansın yol gösteren siyaseti hatalı olduğundan parti, sorunları pratikte doğru olarak çözemedi ve aradan fazla zaman geçmeden önce sol, sonra sağa evrilen pratikle yenilgiyle tanıştı." (agy shf. 140) Bir kez daha görüldüğü gibi 2. Konferansı karşısına alan MKP, Proletarya Partisi'nin Marksist-Leninist-Maoist mevzilerini terk etmiş Devrimci Partizan çizgisiyle ideolojik birliğini böyle ilan ediyor.

MKP'nin kongresinden çıkan bloğun bir diğer bileşeni de Kavga Kaçkını Suçular Güruhu. 6. Konferansta, partiyi terk edip kaçanların nasıl da avukatlığı yapılıyor. Kulaktan dolma dedikoduya dayalı, çarpıtma ve yalanlara tenez-zül edilerek sözde Kavga Kaçkını Suçular Güruhu (KKSG) üzerinden hiç de gerçeği yansıtmayan saldırılarla Proletarya Partisi hedef alınmak isteniyor. KKSG'nin Proletarya Partisi tarafından silahsızlandırıldığı iddiaları yapan MKP yalan söylüyor! Uydu-ruk yalanlara itibar ediyor!...

MKP'nin de çok iyi bildiği gibi bu ideolojik ortakları partinin en üst iradesinde tasfiyeci düşüncelerini dile

getirme yerine parti iradesine karşı

ş 1 silah

doğrul-tacak kadar

ileri gitmişlerdir. Ve bu karşı devrimci girişimlerinden sonra da oturumu terk etmişlerdir. Böylesi karşı devrimci girişimlerin karşılığının o somut durumda ne olması gerektiği bizce dün de açıktı, bugün de açıktır. Hiç kimse devrimci bir iradeye karşı böyle bir küstahlıkta bulunma hakkına sahip değildir. Ancak o andaki objektif tablo tam da iradenin ortaya koyduğu soğukkanlı ve objektif bir pratik duruşu gerektiriyordu ve yapılan da odur.

Burada bir hatırlatmada bulunmakta yarar var. MKP kongre bileşimi "devrimci adalet-hukuk" iddiası da sahte ve tasfiyeciliğin bir yansımasıdır. Diğer bir anlatımla tasfiyecilerin adaleti de komünistlerin lehine değil aleyhine olur. Çünkü devrimci adalet

ve hukuk soyut değil somuttur. Düşünüştür tarzından bağımsız değildir. Devrimci bir iradeye karşı silahla yönelmiş bir saldırı karşısında, tasfiyeciler ölü taklidi yaparken bir gecede çıkan kavga ya da hapishanede paylaştıkları aynı ortamda salt sorun yaşanmaması için yer değişimi noktasında ortaya konan devrimci hassasiyetleri dahi kongrelerinin eleştiri gündemlerine girebiliyor. Bu örnek bile tek başına tasfiyecilerin ideolojik ortaklığını ortaya koyma açısından bir belge niteliğini taşımaktadır.

Eğer ortada gerçekten devrimci kaygılardan hareketle bir eleştiri olmuş olsa anlaşılır bir şey ama devrimci kaygılar, çifte standartlı yaklaşımları reddeder. Oysa karşımızda iki farklı yaklaşım ve duruşun resmini görüyoruz. Bu da ortaya konan eleştirel tutumun özde uzak bir tasfiyecilik dayanışması olduğunu belgeliyor.

Kongre kararlarının son bölümünde MKP; Proletarya Partisi'nin 6. Konferansı (2. OPK) ve sonrası sürecine böyle saldırıyor. Marksist-Leninist-Maoist olarak gördüğü KKSG'in üzerinde böyle çapsız dedikodular ve hayal mahsulü senaryolar türeterek, gerçek niyetlerini ele veriyorlar. Hem de Marksist-Leninist-Maoist olarak gördüğünü söylediği Proletarya Partisi'ne yönelerek...İdeolojik-politik zeminde gelmiyor. Giderek takatten düşmüş olarak, yalana, inkara dayalı araçlar kullanarak kendisini iyice soğutuyor. Oysa, Proletarya Partisi'nin tarihi ortadadır... **Hiçbir örgütsel varlığı olmayan 6. Konferansın artıklarıyla, yalana dayalı aynı mevzide buluşanların akrabalıkları, kendisini partiyi hedef alan çapsız ve densiz saldırılarla bir kez daha su yüzüne çıkıyorlar.**

Evet, tasfiyeciliğin partiyi reddi, inkarı kendisini Maoizm tabelasıyla gizlemesi ve aklamaları karakteristik bir özelliği olarak çıkıyor... Sınırlarını genişleten tasfiyeciler cephenin şöyle tek tek tarihine bakıldığında, hepsinin partiyi bölme eylemi içinde olduğu da görülecektir. Ama bu bölücüler, bugün de "birlik" çığırkanlığı yapıyorlar. Ve kronolojik olarak bir dönem parti içinde olduklarından yola çıkıyorlar. Ama bir şeyi unutmuyorlar: "O bir dönem" sonrasında partiyi tasfiye girişiminde bulunmaları, parti ilkelerini karşılıklarına alarak parti karşıtı bir zemine kaymalarını unutmuyorlar. Dolayısıyla Maoizm vb. Marksist-Leninist-Maoist literatür kullanarak, geri duygulara "birlik" çağrılarını yaparak, parti içine sızma emelleri boş çabalardır. Parti tarihi tasfiyeciliği meşru görmez, Proletarya Partisi'nin bir bileşeni olarak hiç görmez! Dolayısıyla "bir dönem" parti

normlarına uygun olarak partide olanların, tasfiyeciler zemine kayarak yollarını ayıranların nostaljik gerekçelerle parti içinde tekrar yer almaları, Marksist-Leninist-Maoist parti anlayışıyla

parti kararı alınamayacağı açıktır." (abç Lenin,C.4.sa.135) Evet, Lenin'in dediği gibi tasfiyeciler blok partiyle ayrı düştü, arasına derin sınırlar çizdi ve ayrı örgütler oluşturdu. Ama o andan

Sınırlarını genişleten tasfiyeciler cephenin şöyle tek tek tarihine bakıldığında, hepsinin partiyi bölme eylemi içinde olduğu da görülecektir. Ama bu bölücüler, bugün de "birlik" çığırkanlığı yapıyorlar. Ve kronolojik olarak bir dönem parti içinde olduklarından yola çıkıyorlar.

ters düşmektedir. Tıpkı Lenin'in dediği gibi: "Herhangi bir yeni parti adına mevcut partiden ayrılanlara şu söylenmelidir: Deneyin, yeni bir parti kurun, ama eski, şimdiki, mevcut partinin üyeleri olamazsınız! Aralık 1908'de alınan parti kararının anlamı budur ve partinin varlığı sorununda başka bir

itibaren partiden koptular. **Meşruiyetlerini yitirdiler. Dolayısıyla partinin meşru bir gücü değillerdir. Ve bugün de blok olarak partiyi reddedene karşı çizilen sınırlar korunacaktır.** Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Yapılan kongrede alınan kararlar,

Maoizm'in güzergahında duran Proletarya Partisi'nin geçmişine, Marksist-Leninist-Maoist çizgisine karşı cılız ve eski paslı silahların kullanıldığı bir saldırı mahiyetindedir. Ama aynı zamanda can vermiş, örgütsel hiçbir varlığı olmayan, buharlaşıp yok olmuş tasfiyecilerle MKP; tasfiyeciler kongresinde ideolojik birlik ilan ederek Ağustos bloğu oluşturmuştur. Tasfiyeciliğin uluslararası atmosferine iyice kapılarak bir dernek veya sendika ve benzeri bir kitle örgütü kadar bile örgütlü olmayan bu güçlerle birlik kararı çıkaran tasfiyeciler kongrenin niteliği hakkında yeterli fikir verir sanırız. "Zaten bütün o üç yıl boyunca bütün bu kalemler topluluğunda 'lanet olası sorular' a kendi net yanıtını verme yönünde en ufak bir çaba algılamadık. Kinayeli konuşmalar ve içi boş hipotezler bol bol vardı, fakat doğrudan bir tek yanıt yoktu. Bu topluluğun dikkate değer, karakteristik özelliği, şekilsizlik düşkünlüğüydü, yani lanet olası sorulara doğrudan bir yanıt verilmiş olduğu daha o zamanlar tam da Tasfiyecilik kavramının en kesin, en eksiksiz ve en açık biçime temel unsuru olarak kabul edilen bu özelliğe düşkünlüğüydü. Şekilsizce akıntıya kapılmak, kendi şekilsizliğinden duygulanmak, şekilsiz bugünün karşısının üstüne bir 'çarpy çekmek' -işte Tasfiyeciliğin temel özelliklerinden bir budur. Oportünistler her zaman ve her yerde ve edilgen bir şekilde kendilerini akıntıya bırakırlar..." Lenin'in bu sözleri sadece Rusya'daki değil, "bizim" tasfiyeciliğin de genel karakteristik özelliklerini açık bir şekilde yansıtır.

TASFİYECİ KONGRENİN İSİM DEĞİŞTİRMESİ "OLUMLU" YANIDIR!

Bilindiği gibi tasfiyecilik uzun bir süredir Proletarya Partisi'nin adını kullanıyordu. Yaptıkları kongrede isimlerini değiştirdiklerini ilan ettiler. **Proletarya Partisi açısından, isimlerini değiştirmeleri tasfiyeciler kongrenin en "olumlu" yanısıdır!** Proletarya Partisi'nin değerlerini, otoritesini kullanan ve istismar eden tasfiyeciler bilindiği gibi uzun bir süre Proletarya Partisi'nin adını da kullanmış, Proletarya Partisi'yle kendisini özdeş göstererek geri kitleler içinde hem kendini gizlemeye hem de muğlaklıklar yaratarak kendisini meşrulaştırmaya çalışmıştır. Bu açıdan, isimlerini değiştirmeleri bir "olumluluk" arz etmiştir!

Çünkü, artık Proletarya Partisi'nin ismi altında tasfiyeciler yapma şansları kalmamıştır.

Yoldaşlar, işçiler emekçiler; "İBO'nun Partisi'ne" gönül vermiş, umut bağlamış emekçi halkımız; tüm partizanlar:

Belirttiğimiz gibi tasfiyeciliğin saldırısıyla bir kez daha karşılaştık. Lakin bu tasfiyecilik bize yabancı değil. DABK-DARBE sürecinin bugünkü temsilcileri tarihimizi tümünden inkar etme ve kara çalma yöntemleriyle partiyi hedef alma cüretini bir kez daha göstermişlerdir. Lakin bu saldırının Proletarya Partisi'nin tarihini karartmayacağı açıktır. Herkesinde bildiği gibi parti tarihi nice zorlu ve meşakkatli dönemlerden geçerek, nice zorlu süreçleri defalarca aşmasını bilmiştir. Proletarya Partisi'nin tarihi düşmana karşı çetin ve zorlu mücadeleler tarihidir. Nitekim bulunduğu güzergahta yüzlerce şehit vermiş, yeri geldiğinde düşmana darbeler vurmuştur. Ve yine sınıf mücadelesinin her arenasında direnişlerde hep ön saflarda yer almıştır.

Proletarya Partisi'nin tarihi İbrahim'den Mehmet'e şiarıyla, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in

rehberliğinde kendisini ifade eden tarihtir. Ama aynı zamanda partiyi hedef alan her türlü anti-MLM akımlara karşı verilen ideolojik mücadele tarihidir. Tıpkı diğer KP'lerin tarihi gibi... Uluslararası proletaryanın önder partilerinin, düşmana karşı mücadeleler tarihinde olduğu gibi, tarihin bir parçasını da sınıfın bilimine yönelik her türden akıma karşı mücadele tarihi oluşturmuştur. Proletarya Partisi de sınıf bilinçli proletaryanın bu geleneğinde sebat edecektir. Elbette ki parti ilkelerine bağlı kalarak demokratik-merkeziyetçilik ve iki çizgi mücadelesini, partiyi ileriye götüren motor güç olduğu bilinciyle, dün olduğu gibi bundan sonra da elden bırakmayarak yoluna devam edecektir.

Bu bilinçlidir ki, Proletarya Partisi tasfiyeciliğin bu son, ama çok daha cızlız hamlesini elbette ki yine savuşturacaktır. Kamuoyuna yansıyan tasfiyeciliğin kongre kararlarında iyice dibe vurduğu açık bir şekilde zaten görülüyor. Ve yine tasfiyeci kutsal ittifak da ölü doğmuştur. Çokça telaffuz ettikleri Maoizmi, tabela olarak kullanan tasfiyecilik gerçekte bir kez daha Ma-

oizm tarafından çürütülüyor. Proletarya Partisi taraftarlarının bu çizgiye "İbo'nun partisine" gönül vermiş emekçi halkımızın da bu gerçeği gördüğünden eminiz.

Geçmiş dönemde, partinin değerlerini, otoritesini, ismini kullanarak parti tabanının bir kısmını kopartan tasfiyeciliğin, bugün MKP olarak ortaya çıktıkları koşullarda etki alanında bulunan parti kitesince de, tasfiyeci niteliklerinin daha objektif sorgulanacağı inancındayız. **Bugün partiyle, MKP tasfiyeciliği arasında çok daha çıplak bir şekilde görünen ayrım noktalarımızın, deşifre edilmesi daha netlik arz etmektedir.** Tasfiyeciliğin kongre kararlarında görüldüğü gibi, Proletarya Partisi'nin tarihine kara çalanların tarihimizle, parti programımızla, stratejik temel hedeflerimizle, Marksist-Leninist-Maoist ilkelerimizle ideolojik düzlemde, hiç bir ortak yanlarının olmadığı bir kez daha su yüzüne çıkmış ve belgelenmiştir. **Bu anlamda, bugüne değin tasfiyeciliğin etkisi altında kalan insanlarımız da, gerçekte parti potansiyelinin bir parçasıdır.** Bu kitlemizin, tasfiye-

ciliğin bugünkü geldiği dibe vurmuş durumunu daha objektif değerlendireceği ve gerçek parti saflarında yer alacağına inanıyoruz.

Tarihe objektif yaklaşmayanlar, Proletarya Partisi'ne sahip çıkamazlar. Tersine hedef alırlar. **Kır küçük burjuvazisinin sınıf karakteri üzerinde yükselen, dogmatizmle kesilen salt askeri bakış açısının damgasını vurduğu tasfiyeciliğin bu özelliği, MKP tasfiyeciliğinde de bir kez daha kendisini ortaya koymuştur.** Oysa Proletarya Partisi kendi geçmişine ve tüm süreçlerine objektif ve öz-eleştirel yaklaşmıştır. Tabi ki inkarcılığa prim tanımamıştır, bundan sonra da tanımayacaktır. Proletarya Partisi her zaman hesabını vermiştir. Her dönemin parti iradesince değerlendirilmesini olumluluklarıyla, olumsuzluklarıyla başta parti kitesi olmak üzere, devrimci kamuoyuna sunmuştur. Bunu bütünsellik içinde verememesi bir eksiklik değildir. Bu bizim eksikliğimizdir. Bunun bilincinde olan Proletarya Partisi bu eksikliğini de giderecektir.

BİTTİ

PUSULA

KİTLE ÇİZGİSİ VE KİTLELER İÇİNDE ÇALIŞMA YÖNTEMLERİ ÜZERİNE

Kitleselleşme denildiğinde kitlelerin bizim peşimizden kendiliğinden gelmeyeceği bilinciyle kitleler içinde kök salınmalıdır. Kitleler kendi başlarına kavgaya davet edilemezler. Kitleler içinde partili militanlar örgütlenme faaliyetine girişmeden, yapılacak çağrılarla kitleler kavgaya gelmez. Ekonomiden siyasete, siyasetten savaşa evrimle faaliyeti yürütmek aslandır.

"Bu süreçte rehber edineceğimiz ve tüm partiyi şekillendirmeyi görev edineceğimiz yönelim; **"parti inşasında derinleş kitle faaliyetinde yoğunlaş"**tır. Kitle faaliyetinde yoğunlaşmayla, kitleleri parti etrafında örgütlemeyi ve parti inşasının güçlenmesi amaçlanmalıdır. Yönelimin gerçekleşmesi, maddi güce dönüşmesi için kitlelerle birleşmeli ve kitlelerden kopmadan güçlü politik bağlar oluşturulmalıdır.

Güçlü politik bağlar oluşturmak için, kitlelerin ihtiyaçlarına ve isteklerine uygun hareket edilmelidir. Kitleler için yapılan bütün çalışmalarda ne kadar iyi niyetli olunursa olunsun herhangi bir bireyin isteğinden değil, kitlelerin ihtiyaçlarından yola çıkılmalıdır.

Yaptığımız kavga çağrılarında kitleler hemen yanıt vermeyince, böyle durumlarda sabırla beklemeliyiz. Çalışmalarımız sayesinde kitlelerin çoğunluğu kavga çağrısına olumlu yanıt verecektir, aceleci davranmamak gerekir, aksi takdirde kendimizi kitlelerden koparıyoruz. Kitleler bilinçli ve istekli olmadıkları sürece onların katılmalarını gerektiren

bütün çalışmalar kağıt üzerinde kalır. **Acelecilik ve kısa vadede sonuç alma tutumu sadece başarısızlığa yol açar. Proletaryanın sabrı ve metaneti burada kendini ortaya koymalıdır.**

Kendi kafamızdan kitlelere yakıştırdığımız ihtiyaçlar değil, onların gerçek ihtiyaçları; bizim kitleler adına kararlaştırdığımız istekler değil, kitlelerin kendi başlarına kararlaştırdıkları isteklere göre somut politikalar, faaliyet ve çalışmalar belirlemeliyiz. Halka dayandığımız, kitlelerin tükenmez gücüne kuvvetle inandığımız, dolayısıyla onlara güvenip kendimizi onlarla bütünleştirdiğimiz sürece her türden düşmanı ezebilir ve her güçlüğün üstesinden gelebiliriz

Sınıf bilinçli proletarya, partili militanlar, kendi anladıkları her şeyi kitlelerin de anladığını sanmamalıdır. Halkın ihtiyaçlarına uygun düşmeyen bir fikri, bir görüşü, bir düşüncüyü ya da bir yöntemi terk etmekte isteksizlik gösterebilir miyiz?

Her partili militan halkı sevmeyi, kitlelerin sesine dikkatle kulak vermeyi, her gittiği yerde kendini kitlelerin bir parçası olarak görmeyi ve kendini kitlelerden üstün tutmak yerine onların bir parçası olarak görmeyi ve onların içinde erimeyi, kitlelerin bulunduğu düzeyi gözönünde tutarak onları uyandırmayı hedeflemelidir. Kitlelerin siyasi bilincini yükseltmeyi kitlelerin kendi rızalarıyla örgütlenmelerine, mücadele yürütmelerine yardım etmeyi öğrenmelidir.

Halka dayandığımız, kitlelerin tü-

kenmez gücüne kuvvetle inandığımız, dolayısıyla onlara güvenip kendimizi onlarla bütünleştirdiğimiz sürece her düşmanı ezebilir ve her güçlüğün üstesinden gelebiliriz

Partili militanlar, sınıf bilinçli proletarya, bütün kalbiyle halka hizmet etmelidir. **SADE YAŞAMA VE SIKI ÇALIŞMA İLKESİ VAZGEÇİLMEZ İLKEMİZ OLMALIDIR.** Güvencemiz yöntem; sorunları doğru çözebilme yeteneklerimizdir, bizler buna güvenmeliyiz. Geçerli olan budur, doğru olan budur.

Kitlelerle güçlü politik bağlar kurmak esas faaliyetimiz olmalıdır. Onlarla sıkı bağlar kurulmayınca, kitlelerden kopmak, bürokratlaşmayı ve her türlü hastalıklara yakalanmayı beraberinde getirir.

Halk içindeki çelişmeleri çözerken demokratik yöntemle başvurulmalıdır. Sınıf bilinçli proleterler, halk içinde çalışırken demokratik eğitim ve ikna yöntemini kullanmalarını ve tepeden inme-ciliğe ya da baskı yoluna asla başvurmamaları gerektiğini unutmamalıdır, proletaryanın halk sınıf ve tabakalar arasındaki çelişkileri çözüm yöntemi her zaman **ikna ve eğitim** yöntemi olmalıdır.

Kitlelere bağırıp çağırmadan, kitlelerin karşısına geçilmeden, tam tersine daima onların yanında olunarak çalışılmalıdır. Kitleler hata yapabilir. Hata yaptıkları zaman sabırla onları ikna etmeye çalışılmalıdır.

"Bütün bilgelik kitlelerden gelir. Her zaman en cahil olanlar aydınlardır" Mao.

Halk içindeki çelişkilerin doğru ele alınması, kitle çizgisini izlemek demektir. Kitlelere danışmayı bilmeli ve hiçbir koşul altında kitlelerden kopulmamalıdır.

Geniş kitleleri devrimci savaşa katılmaya seferber etmek, temel sorundur. Bu görevi yerine getirmeden, bu göreve yeteri kadar önem vermeden, devrimci hareket gelişmez. Devrimin daha geniş alanlara yayılmasının yolu bu görevin başarıyla yerine getirilmesiyle kavrılır. Devrimci savaş kitlelerin savaşıdır; kitleler seferber edilmeden onlara dayanılmadan devrimci savaş büyümez ve gelişemez.

Düşmanı yenmek ve kazanmak için kitlelerin karşılaştıkları sorunları çözmeliyiz. Kitlelerin çıkarlarını temsil ettiğimizi, yaşamlarımızı onların yaşamlarıyla bütünleştirdiğimizi, onların özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinde yaşamımızı ortaya koyduğumuzu, mücadelemizle, hareket tarzımızla, sorunları çözüm gücümüzle onlara göstermeliyiz. Kitlelerin sevgisini kazanmak zorundayız.

Kitlelerin desteğini kazanmak istiyorsak, onlardan mücadelemize katılmalarını bekliyorsak, onlarla birlikte olmalı, inisiyatiflerini harekete geçirmeli, onların çıkarları için ciddiyetle ve içtenlikle çalışmalı, yaşamlarında karşılaştıkları sorunlarını çözmeliyiz. Böyle hareket edersek kitleler mutlaka bizlerin mücadele çağrısına yanıt verecektir.

Karşı devrimin, devrimi imha ve yok etme sürecinde, hareketinde yıkılmaz kaleler, kitlelerdir. Devrimi içtenlikle isteyen ve destekleyen halktır. Milyonlarca halkı parti etrafında örgütlemek için daha sıkı çalışma, daha yoğun propaganda ve ajitasyon çalışmasına daha yoğun kitle faaliyetine girişilmelidir.

"İnceleme-propaganda-örgütlenme" şiarıyla, her düşünce, plan-program, çalışma ve kitle faaliyetinde yoğunlaşmayı, parti inşasında derinleşme yönelimini hedeflemelidir.

Sonu gelmeyen anlaşmaların nedeni SONU GELMEZ ANLAŞMAZLIKTIR!

ABD haydutunun son Irak işgalinde de görüldüğü gibi BM çetesinin kararını da hiçe sayıp, rakip emperyalist haydutlarla açıktan bir kapişmaya iten esas neden de içinde bulunduğu ekonomik kriz ve mutlak üstünlük kurma isteğiydi.

“Emperyalizm var oldukça savaşlar kaçınılmazdır” tezi, tüm demagojilere rağmen bugün de gerçekliğini korumaktadır. “Demokrasi ve özgürlük” söylemlerinin altından petrol için işgal; işgal için ise, sınırsız yalan ve aldatma çıktı. Aldatma, gerçekleri tersyüz etme, tüm sömürücü sınıfların egemenlik için vazgeçemedikleri öncelikli kirli silahlarıdır.

Irak saldırısı ve işgali politikalarını

ABD haydutu için petrolün önemi, yalnız krizde olan ekonomisi için değil, aynı zamanda rakip haydutlar üzerinde belli yönleriyle denetim kurmak, onların hareket alanlarını daraltmak için de geçerlidir. Ortadoğu petrollerinin önemi ve dünya ekonomisinde oynadığı rol tartışılmaz.

dünya kamuoyuna kabul ettirmek için ABD emperyalizmi ve yandaşları, yaptıkları demagojilere neredeyse kendileri dahi inanacaklardı. Dahası, Saddam diktatörünün “elindeki kimyasal silahların” yarattığı “tehlikeye” karşı neredeyse Amerikan topraklarında yaşayan tüm canlılarda “savunma ve korunma refleksi” ve duygusu yarattılar. Sonuç malum. Irak işgal edildi. **Binlerce Iraklı, bombalar altında can verdi. Bunlar gerçekler. Peki gerçek olmayan nedir? Gerçek olmayan, Irak’a saldırı ve işgal için üretilen gerekçelerdir.** İşgalin ardından daha aylar geçmeden, işgalciler cephesinde dahi “kimyasal silah” söyleminin saldırı ve işgal için bir bahane olduğu sesleri cılız da olsa yükselmeye başladı. İç hesaplaşma ve kamuoyunu aldatmaya dönük de olsa, ABD haydutunun ortağının başı **Tony Blair** hakkında bu yönlü soruşturma açılması talepleri İngiltere kamuoyunda tartışılmaya başlandı. Tüm bu gelişmelere rağmen, işgalci haydutlar iddialarını hala sürdürüyorlar. Kimyasal silah “aramak için” yüzlerce “ilgili ve bilgili” yeni elemanını Irak’a göndermek için harekete geçtiler. Dün uydular vasıtasıyla Irak’ta kimyasal silahların “varlığını” tespit edenler ve BM çetesine bu yönlü kanıt sunanlar, bugün Irak’ı işgal altında bulunduruyorlar ve istedikleri yere girip çıkmalarına rağmen “resimledikleri” o meşhur mekanları bulmakta zorlanıyorlar! “Tehlikeli silahları bulmak” için durmadan yeni takviye güç kararı alıyorlar. Takviye yapıp yapmayacakları tartışılır.

Tartışılmayacak bir gerçek varsa, o da kimyasal silahlara dair hem yeni yalanlar duyacağımız hem de tepkiler biraz daha yükselirse, haydutlar ellerinde bulundurdukları bir kısım kimyasal silahı (ki ABD dünyada en fazla kimyasal silaha sahip ülkelerden biridir) Irak’a taşıyarak dünya kamuoyuna yeni yalanlar sunabilecekleri gerçeğidir.

Ama bu yalanları da sökmeyecektir. **Bugüne kadar gazetemizde yayınlanan çalışmalarda defalarca altını çizdiğimiz ve yine bu yazımızda da altını çizeceğimiz gibi: Gerçekler, işgalin gerçekleridir.** Yani ABD haydutunun esas amacı hem Ortadoğu bölgesinde bir manevra ve hareket alanı sağlamak hem de Irak petrolü üzerinde denetim kurmaktır. Nitekim, işgal orduları Bağdat’a girerken korumaya çalıştıkları ve korudukları yerlerin başında Irak’ın İçişleri ve Petrol Bakanlıkları vardı. Başta Irak’ın tarihi ve kültür zenginlikleri olmak üzere, bir çok şey yağmalanıp, tahrip edilirken bu yerler özel korunmaya alındı. Yağmalanan bir çok değerli tarihi eserin, kısa bir zaman sonra Avrupa ve ABD’de pazarlanmaya çalışılması gerçeği, talancıların da işgalcilerden bağımsız olmadıklarını ortaya koymak için somut bir veri niteliğindedir.

ABD haydutu için petrolün önemi, yalnız krizde olan ekonomisi için değil, aynı zamanda rakip haydutlar üzerinde belli yönleriyle denetim kurmak, onların hareket alanlarını daraltmak için de geçerlidir. Ortadoğu petrollerinin önemi ve dünya ekonomisinde oynadığı rol tartışılmaz. Başta kimi AB üyesi emperyalist devletler olmak üzere, Rusya, Çin, Japonya gibi güçlerin bölgeye yönelik denetim ve petrole dönük çabalarını da bu yaklaşımla ele almak gerekir. İşte ABD haydutunun elinde bulundurduğu militarist güç ve teknolojik üstünlükle, Afganistan’dan sonra işgal serisine Irak’ı da katmasının esas nedenlerini bu noktalarda aramalıyız.

Neden Irak sorusuna yazar **Fikret Başkaya** daha açıklayıcı bir temelde şu yanıtı veriyor: “... Birinci sorunun cevabı doğrudan ABD ekonomisinin içinde bulunduğu durumla ilgili. Herkes dünyanın tek süper gücünden söz ediyor. Oysa durum o kadar net değil ve nüanse edilmesi gerekiyor. Elbette

ABD mutlak olarak dünyanın en büyük ekonomisi ama her alanda kesin üstünlüğe sahip değil. Kesin üstünlüğe sahip olduğu yegane alan silah sektörü. Silah dışı en ileri teknolojilerde bile üstünlüğünü kaybediyor. Dış ticaret açıkları hızla büyüyor. (1989’da 100 milyar dolardan 2000’de 450 milyar dolara yükselmiştir.) İleri teknolojilerde AB ve Japonya gibi rakipler var, ikincil teknoloji gerektiren harcı alem ürünlerde de Çin, Hindistan, Kore, Brezilya vb. gibi rakipler var. Eğer gerçekten “serbest piyasa” diye bir şey olsaydı, ABD silah sanayi dışında hiçbir sektörde rakipleriyle baş edemezdi. ABD ürettiğinden daha çok tüketiyor, başkalarının (özellikle AB ülkeleri ve Japonya) tasarrufunu kullanıyor. Doları manipüle edip bir koz olarak kullanıyor vb... Şimdilerde hegomonik konumunu kullanarak bu zafını önleyebiliyor. Dolayısıyla, ABD sanıldığı kadar güçlü değil...”

ABD haydutunun son Irak işgalinde de görüldüğü gibi BM çetesinin kararını da hiçe sayıp, rakip emperyalist haydutlarla açıktan bir kapişmaya iten esas neden de içinde bulunduğu **ekonomik kriz ve mutlak üstünlük kurma isteğiydi.** Bilindiği gibi Fransa, Almanya ve diğer bazı emperyalist ülkeler bölgesel çıkarlarından dolayı, Irak işgali sorununda ABD haydutuyla ters düştiler. Şu açık ki; Fransa, Almanya vb. emperyalist ülkeleri Irak işgaline karşı durmaya iten esas neden bu haydutların barışsever olmaları değil, tamamen bölgesel çıkarlarından ve kaygılarından dolayıdır. Nitekim, katil Bush’un son Avrupa ziyareti, G-8 zirvesinde ortaya çıkan sonuçlar, emperyalistler arasındaki **çatışmalı birlikliliklerin** resmi niteliğindedir. Çatışmaların derinleşmesi ve geçici birliklerin kurulmasını da belirleyen emperyalist çıkarlar ve halk düşmanlığıdır.

G-8 ZİRVESİ VE ORTAYA ÇIKAN SONUÇLAR

Zirvede kamuoyuna yansıyan Bush, Schröder, Chirac, Blair arasındaki samimiyet gösterileri hiç kimseyi yanıltmamalıdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi emperyalistler arası rekabet, çatışma esas, birlikler ise geçicidir. Zirvede ortaya çıkan tablo da bu çatışmalı birliğin ve iki yüzlülü-

gün resmidir.

Dün BM hukuku vb. gerekçelerle Irak'ın işgaline karşı çıkan Fransa, Rusya bugün Irak'ın "yeniden inşası" vb. için BM'nin devreye girmesi, yani talancılığın ve katliamın BM şemsiyesi altında yapılması konusunda ABD haydutuyla geçici de olsa, kamuoyuna yansıdığı kadarıyla bir birliktelik yakaladıkları görünüyor.

İşin en ilginç yanı ise; tam bu görüşmelerin öncesinde; önce Rumsfeld "belki de Saddam kitle silahlarını savaştan önce imha etmiştir" dedi. Daha sonra da Wolfowitz "kitle imha silahları sorunu kongre ve kamuoyunda savaşın meşruiyetini arttırmak için öne çıkan bürokratik bir gerekçeydi" diyerek öteden beri yüzlerine taktıkları o yalancı maskeyi de çıkarıp attılar. Katiller artık yalana ihtiyaç duymuyorlar ya da yalanlarını devam ettiremiyorlar. Tabi burada önemle görülmesi gereken, bu peçenin çıkarılıp atıldığı bir dönemde yapılan açıklamalar ve anlaşmalardır. Bunları maddeler halinde sıralayacak olursak:

Birincisi, G-8 zirvesiyle birlikte emperyalist çıkarları gereği işgale karşı çıkan Fransa gibi ülkeler, Irak'a dönük bundan sonra BM şemsiyesi altında politika yürütülmesine onay vermekle birlikte, ABD'nin işgal politikasını da resmen onaylamış oldular. **İkincisi,** bu onayla birlikte, ABD haydutunun önceleri "Irak'ta en kısa zamanda sivil yönetime geçilecek" açıklamalarını reddedip, sivil siyasi yönetime geçişin daha uzunca bir dönemi kapsayacağı açıklamasını yapmasıdır. Tüm bu açıklamaların böyle bir döneme denk gelmesi, Fransa ve diğer bazı emperyalist ülkelerin işgal karşısında sergiledikleri iki yüzlü tutumlarının daha iyi anlaşılması açısından oldukça açıklayıcı ve ikna edici pratiklerdir.

Tam da burada şu soruları sorabiliriz? Bush Fransa, Almanya, Rusya gibi ülkeleri Ortadoğu pastasına ortak mı ediyor? Yoksa Fransa, Rusya, Almanya "zararın neresinden dönülürse kârdır" mantığından hareketle, ABD'nin Ortadoğu politikasına önemli oranda teslim olarak -Irak işgalini onaylayarak- pastadan pay mı almak istiyorlar? Diğer bir ifadeyle "karşı çıkarak başaramadık, bari suç ortaklığı yaparak bölgedeki çıkarlarımızı, belli ölçüde koruyalım" düşüncesiyle mi hareketle ediyorlar? Soruları daha da çoğaltmak mümkündür.

Gerçeği söylemek gerekirse, bu sorulara hayır demek çok zordur. Özellikle, dünyada yaşanan ekonomik kriz, bu krizin Rusya vb. ülkelerdeki yansıması, başta petrol olmak üzere bölgenin zenginlik kaynakları Fransa, Rusya gibi ülkelerin Irak'taki yatırımları ve ABD haydutunun sahip olduğu askeri ve teknolojik güç söz konusu emperyalist haydutlara "karşı çıkarak başaramıyorsan, öngörülen politikalara başvurarak pastadan pay kapmaya çalış" politikasını izlemeye itiyor.

Tam da burada yeni bir soru daha sorulabilir; ABD rakiplerini böyle bir pastaya niye ortak etsin?

Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki, ABD, Irak petrolünü tekeline alarak pastadaki aslan payını zaten kapmış durumdadır. Ama kapıldığı pastayı yemekte sorun/sorunlar yaşıyor. Bu sorunların en başında işgalciliğin gayri meşruluğu ve bu gayri meşruluğun yalnız bölgede değil, dünyanın bir çok bölgesinde büyüdüğü

a n t i -

Bilindiği gibi, Filistin sorununa "barışçıl çözüm" ya da Bush'un "yol haritası" yeni bir girişim değil, olan sadece iki yüzlülüğün en pervasız ve haincesinin yeniden tekrarlanmasıdır; eski yol haritasının üzerine "yeni" kavramının monte edilmesidir.

Amerikancı öfke ve tepki. Bu tepki bugün Irak topraklarında, neredeyse her gün işgalci güçlerin başında patlayan kurşun, roket sesleriyle eyleme dönüşüyor. **Bu ses yalnız Irak topraklarında değil, tüm bölgede, gele-**

cek için ABD'ye verilen bir mesajdır. Diğer bir ifadeyle pastayı yeme sorununda problem var. Ve bu problem ABD haydutunu yeni arayışlara itiyor. Bu durum ABD ve İngiliz emperyalizmine pastanın bir bölümünü, belki de kırıntılarını diğer haydutlara vermelerini dayatıyor. Ve ABD haydutu bu adımlarla suç ortaklarını çoğaltarak haydutluklarına ve işgallerine "meşruluk" da kazandırmaya çalışıyor.

G-8 zirvesinde Irak'a yönelik ortaya çıkan sonuçlar bu politikanın ürünüdür. Irak'ta sivil hükümete geçişin ertelenmesi, Wolfowitz'in yaptığı açıklamalar, yalnız bu politikadan güç alan pervasızlıklar değil, aynı zamanda işgalciliğe "meşruluk" kazandırma ve bölge ve dünya kamuoyunu da buna alıştırmaya çalışmasıdır.

BUSH'UN ORTADOĞU GEZİSİ DE ÖN GÖRÜLEN POLİTİKANIN BİR PARÇASIDIR

Bush'un Ortadoğu gezisinin bir ayağı, hatta görünürdeki en öncelikli adımı Filistin sorununa bir çözüm bulma arayışıdır. Bilindiği gibi, Filistin sorununa "barışçıl çözüm" ya da Bush'un "yol haritası" yeni bir girişim değil, olan sadece iki yüzlülüğün en pervasız ve haincesinin yeniden tekrarlanmasıdır; eski yol haritasının üzerine "yeni" kavramının monte edilmesidir. Bu formalite iş dahi çok pervasız bir tarzda yapıldı/yapılıyor. Filistin tarafını kimin temsil edeceğine bile ABD haydutu ve Ortadoğu'daki tetikçisi İsrail Siyo-

verdikleri diplomasi koridoruna taşındığından bugüne kadar çok görüşme yapıldı, "barış" antlaşmaları imzalandı. Ama tüm bunlar kağıt üzerinde kaldı. **Yapılan her antlaşma, yeni ve daha büyük çatışmaların habercisi, Filistinli çocukların ölüm fermanı oldu.** Dolayısıyla Ürdün'ün Akabe kentinde Bush'un gözetiminde yapılan son antlaşmanın akıbeti de öncekilerden farklı olmayacaktır.

Burada, ABD haydutunun bu hamlesinin altında yatan nedenleri sorgulama göreviyle yüz yüzeyiz. Burada önemli iki noktanın altını çizmeliyiz. **Birincisi,** ABD haydutu, Irak işgaliyle birlikte bölgedeki militarist etkisini arttırdı. Deyim yerindeyse "korku mikrobu" yaygınlaştı. Irak'tan sonra "sıra kimde?" sorusu-soruları da doğallıktı. Saldırıya uğrayacak ülkelerin sıralamasını yapmak ise adeta sıradan bir iş haline geldi. **İkincisi,** Filistin sorunu bölgenin en temel sorunlarından biridir. Bir yanda ABD haydutunun bölgedeki baş tetikçisi, diğer yanda baş tetikçinin uyguladığı katliam ve sürgün politikasına maruz kalan Filistin halkı. Baş tetikçi İsrail devletinin katliamları arttıkça Arap halklarının ABD haydutuna ve tetikçisine karşı öfke ve kını daha da büyüyor. Ve nitekim, Irak işgaline karşı Filistin topraklarında yükselen protesto seli bunun en somut kanıtıdır.

Bölgede işgal ve terörist faaliyetlerinin tam da ayyuka çıkardığı bir dönemde ABD emperyalizminin Ortadoğu'nun bu temel sorununa yeniden el atması tesadüfi bir gelişme değildir. Haydut Bush bu hamleyle deyim yerindeyse iki kuş vurmaya çalışıyor: Bir yandan tehdit ve zorbalıkla Filistin yönetimini en geri noktaya zorluyor -ki Arafat masaya dahi yanaştırılmadı- diğer yandan bölgede oluşan anti-Amerikancı tepki ve öfkeyi yatırtmaya çalışıyor. Kamuoyunu bekle gör içine itiyor. Filistin sorununa çözüm bulunacak yanılmasını yaratıyor. Dahası Filistin cephesinde mevcut olan parçalanmışlığı derinleştirmeyi hedefliyorlar. Nitekim M. Abbas ve Sharon ABD haydutunun denetiminde yaptıkları açıklamalar sonrasında HAMAS'ın yapılan çağrılara verdiği hayır yanıtı, Filistin cephesinde yarın neler olabileceğinin de somut habercisidir.

Sonuç olarak, sorunların yaratıcısı olan emperyalist haydutların, sorunların çözücüsü olamayacağı, Filistin pratiğinde tarihi tecrübelerle ortaya çıkmış bir gerçektir. Bugün Afganistan'da, Irak'ta yaşananlar da bu tarihi tecrübeye pozitif anlamda katkı sunan/sunacak somut tecrübelerdir.

Bu tarihi tecrübelerle, tarihin tanıklığına sırtını dönenler, hala halkların özgürlük-bağımsızlık ve eşitlik düşlelerini emperyalistlerin kapılarında arayanlar FKÖ lideri Arafat'ın bugünün-

nistleri karar veriyor. Nitekim Arafat bu görüşmelerin dışında tutuldu.

Böyle bir girişimin sonucunu şimdiden kestirmek için bölgenin yakın tarihine ve bugüne bakmak yeterlidir. Filistin sorunu emperyalistlerin yön-

Bir şovenist saldırı; "KERKÜRT"

Bugün öncelikle Türk ulusuna mensup sınıf bilinçli proleterler, Kürt ulusuna yönelik imha ve yok etme, inkar ve aşağılama saldırılarına karşı koymakla yükümlüdür.

TV'de Kürtçe yayın hakkını bile, varlığı milyonlarla ifade edilen bir ulusa fazla görenlerin azınlık haklarına saygılı olmasını beklemek saflık olur. Irak'taki Türkmenlerin, Yunanistan, Bulgaristan'daki milyonlarla bile ifade edilmeyen azınlık Türkler konusunda en hızlı ve en keskin insan hakları, azınlık hakları savunucusu kesilen TC devletinin demokratlığı ancak Kemal Atatürk kadar olabilir, bu Kemalist gerçeklik ise zorla ezme, yok etme ve zorla Türkleştirme gerçekliğidir.

den ders almalıdırlar.

Star gazetesinin Kerkük'te yapılan seçimlerde Kürt kökenli valinin seçilmesini "Kerkük valisi" başlığıyla vermesi, Kürt ulusuna yönelik şovenizmin iğrenç saldırılardan biri olarak sergilendi. Hemen her gelişme karşısında, her fırsatta Kürt, Ermeni ve Yunan düşmanlığı yapmaktan geri kalmayan, hakim ulusun medya temsilcileri ve sözcüleri, en temel ve en sıradan basın ahlak kurallarını bile çiğnemekten geri kalmamaktadır.

Kendilerini 'Kemalist', 'cumhuriyetçi', 'aydınlıkçı', 'islamcı', 'hür basın' diye nitelendiren; istisnasız bütün egemen sınıf temsilcilerinin savunuculuğunu yapan, Türk basını ve medyası, söz konusu ezilen bağımlı ulus ve azınlıklardan Kürtler, Ermeniler, Yunanlar olunca vazgeçemedikleri, her zaman başvurdukları yöntemlerle en gerici, şoven ve kafa-taşçı argümanlarla, söylem ve jargonlarla, sahiplerinin sesi olma rollerini oynamaktan geri durmamaktadırlar.

Halklar arasında düşmanlık tohumları ekmekten, Türk halkını en gerici ön yargılarla zehirlemekten geri kalmayan, Kemalist ırkçı, faşist basın, tarihsel ve sınıfsal rolünü oynamaktan asla geri durmamaktadırlar.

Kuruluşundan günümüze dek, her süreçte ve her tarihi fırsatta, en azgın şovenizm ve ırkçılık örneklerini sergileyen, halklar arasında düşmanlığı körükleyen, hakim ulus milliyetçiliğiyle, gerici ön yargılarla, halkları zehirleyen Kemalist faşist TC devletinin gıdasını aldığı, resmi ideoloji olan kemalizme karşı mücadele etmek her demokrat, ilerici, devrimci ve komünistin vazge-

çilmez görevidir.

BİR KEZ DAHA KAYPAKKAYA ÖĞRETİSİNE BAŞVURMAK BİR KEZ DAHA SINIF BİLİNÇLİ PROLETARYANIN BİLİNCİYLE DONANMAK

Bundan otuz yıl önce Kemalizmin karanlık yüzünü MLM bilimiyle deşifre eden İbrahim Kaypakkaya'nın tarihi tanıklığına, şaşmaz bilimsel görüşlerine, devrimci bilgeliğine başvurarak, bilimsel doğruları benimsemek göreviyle karşı karşıyayız.

"Kemalist diktatörlük, azınlık milliyetlerden özellikle Kürt milletinin bütün haklarını gasp etti. Onları zorla Türkleştirmeye girişti. Dillerini yasakladı... Kemalist diktatörlük, Türk şovenizmini körüklemeye girişti. Tarihi yeni baştan kaleme alarak bütün milletlerin Türklerden türediği şeklinde ırkçı ve faşist teoriyi piyasaya sürdü. Diğer azınlık milliyetlerin tarihini tamamen kitaplardan sildi. 'Bir Türk dünyaya bedeldir', 'Ne mutlu Türküm diyene' cinsinden şovenist sloganları ülkenin her köşesine okullara dairelere, her yere soktu. Böylece çeşitli milliyetlere mensup işçiler ve emekçiler arasında milli düşmanlık tohumları saçtı; işçilerin ve emekçilerin birliğini ve dayanışmasını baltaladı. Türk işçi ve emekçilerini, kendi şovenist politikasına alet etmek istedi.

Kemalist diktatörlüğün milli meselede izlediği çizgi tam anlamıyla Türk şovenizmidir. Ve bilindiği gibi, faşist diktatörlüklerin bir özelliği de hakim ulus şovenizmini körüklemek, milli düşmanlıklar yaratarak ve kıskırtarak, emekçi halk kitlelerini bölmek, birbirine düşürmektir."

Kemalizm ırkçılıktır, şovenizmdir, en koyu gerici, hakim ulus milliyetçiliğidir, zorla Türkleştirme ve kitle katliamları demektir. Kemalizm bizzat faşizmdir. **Sözde demokratik olan gerçekte askeri faşist diktatörlük olan Kemalizm, ilerici ve devrimcilerin önünde mücadele edilmesi gereken en gerici ideolojidir.** Kemalist faşist tarihi, Türk hakim ulus tarihi, halkların belleklerinden silinmeyecek kadar dersler ve acılarla doludur.

Tarih boyunca katliam, soykırım ve en iğrenç asimilasyon politikalarına başvuran Türk hakim ulus burjuva ve toprak ağaları, ülkeyi adeta bir halklar hapishanesine çevirmekten asla geri durmamışlar.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizm hakkındaki belirlemeleri ve bilimsel tespitleri bugün de geçerliliğini korumakta, onun öğretilerinin önemi ve kavranma ve kuşanma aciliyeti artarak devam etmektedir. Dünden bugüne faşist TC devlet politikasının özünde değişen hiçbir şey yoktur. Kemalizmin imha ve yok etme saldırıları, asimilasyon ve Türkleştirme politikaları bugün daha sinsi, daha sistematik, daha bilinçli ve uyanık şekilde devam etmektedir, özü olan gerici-likten, şovenizmden asla ödün vermeden devam etmektedir.

Bir yandan en vahşi katliam, yok etme ve imha saldırılarına başvururken, diğer yandan Türkleştirme ve en geri düzeyde kültürel kısıntılarla Kürt ulusal özgürlük mücadelesini aldatma adımlarına baş vurmaktan geri durmamaktadır. Varlık zeminini Kürt ulusunun inkarcılığına dayayan hakim ulus burjuvazisi ve toprak ağaları, Avrupa Birliği'ne girme müracaatlarında ya da TC devletinin başvurusunun Konseyde gündeme geldiği, ele alıp değerlendirmeye başvurulduğu dönemlerde, demokrat, insan haklarına, azınlık haklarına saygılı olma maskesini takma ikiyüzlülüğe başvurmuştur. Aldatma, kandırma, oyalama ve geçiştirerek, sürece yayma politikaları Osmanlıdan "genç TC" devletine bırakılan mirastır.

TV'de Kürtçe yayın hakkını bile, varlığı milyonlarla ifade edilen bir ulusa fazla görenlerin azınlık haklarına saygılı olmasını beklemek saflık olur. Irak'taki Türkmenlerin, Yunanistan, Bulgaristan'daki milyonlarla bile ifade edilmeyen azınlık Türkler konusunda en hızlı ve en keskin insan hakları, azınlık hakları savunucusu kesilen TC devletinin demokratlığı ancak Kemal Atatürk kadar olabilir, **bu Kemalist gerçeklik ise zorla ezme, yok etme ve zorla Türkleştirme gerçekliğidir.**

Gazete haberlerinde, TV programlarında, radyo yayınlarında, her türlü sanat ve edebiyat çalışmalarında, tarih çalışmalarında, inkarcılık, yok sayma çarpıtma yöntemlerine başvurmadan geri durmayarak, halklar arasında düşmanlık ve kalın çitler örmeye çalışanların gerçek yüzünü deşifre etme görevi başta sınıf bilinçli proletaryanın omuzlarındadır. Sınıf bilinçli proletarya, sınıfsal ve tarihsel rolünü daha güçlü oynamak zorundadır.

Ezilen ve bağımlı ulusa yönelik katliamlara, halklar arasında çitler ören, düşmanlık tohumları eken politikalara, onları aşağılayan Türkleştirme politikalarına karşı mücadele etmelidir. Bugün öncelikle Türk ulusuna mensup sınıf bilinçli proleterler, Kürt ulusuna yönelik imha ve yok etme, inkar ve aşağılama saldırılarına karşı koymakla yükümlüdür. Demokrat olmanın, devrimci ve

ilerici olmanın görevi ezilen uluslara ve azınlıklara yönelik ırkçı ve şovenist saldırılar karşısında kararlı ve tutarlı bir şekilde mücadele etmektir. Proletarya enternasyonalizm bayrağını, sınıf kardeşliğini, halklar arasındaki kardeşlik bilincini güçlendirme mücadelesini yürütmek, başta Türk ulusuna mensup sınıf bilinçli proleterlerin görevidir.

En gelişmiş uygarlıkları yaratan, en gelişmiş toplumsal düzeyi yaşayanların bile diğer ulus ve halklardan üstün olduğunu iddia edecek durumda olmadıkları bilinmelidir. Tarihsel, bölgesel, ekonomik farklılıklar ülkeler ve uluslar arasında eşitsizlikler ve uçurumlar yaratmıştır. Bu uçuruma varan farklılıkların yaratıcıları, kapitalist-emperyalist sistemdir ve onların kompradorluklarını yapan burjuva-feodal sistemlerdir. Hiçbir ulusun alınına doğuştan akıllı ya da hiçbir ulusun alınına doğuştan aptal yazılmamıştır. Hiçbir ekonomik-toplumsal farklılıklar, bir ulusun ya da ülkenin kendisini akıllı başka bir ulusu ya da ülkeyi aptal ilan etme hakkını vermez.

Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasaının yarattığı farklılıklar ve uçurumlar "ileri- geri" belirlemesini yapma hakkını başından ortadan kaldırmıştır. Unutulmasın ki ulusların özgürlük ve bağımsızlık iradelerinin zincirlenmesinin, ülkelerin geri bırakılmasının yegane sorumlusu ve suçlusu kapitalist-emperyalist sistemdir, bu sisteme uşaklık yapan komprador kapitalizm ve her türden gericiştir.

Kürt ulusunun özgürlük iradesinin zorla bastırılması ve bağımsızlık hakkının zorla elinden alınmasının tek sorumlusu ve suçlusu Faşist TC devletidir. Bugün en demokratik hak olan, ana dilde eğitim hakkını, ana dilini

özgürce kullanma hakkını gasp edenlerin, bu hakları sadece hakim ulus olan Türk ulusuna tanıyanların, insan haklarına, azınlık haklarına saygılı olamayacakları açık değil midir?

Meclis gündemine 6. uyum paketi olarak gelen, özel TV'lerde farklı dillerde yayın yapma hakkının tanınmasını içeren

maddeye, Türk devlet yetkililerinin en küçük bir hoşgörü göstermeyen ve bunun için günlerce tartışan; bu hakkın kayıtsız şartsız özgürce kullanma hakkına bile saygı gösteremeyenlerin sosyal devlet ve laik demokratik devlet söylemlerinde samimi olduğu söylenebilir mi?

Açıkça bir aldatmaca ve yanlış yönlendirme politikasıyla karşı karşıya olduğu görülmelidir. Farklı dillerde yayın yapma hakkını baskısız, özgürce, demokratik bir tarzda kullanma, en koyu faşizmin hüküm sürdüğü koşullarda mümkün değildir. Farklı dillerde yayın hakkının tanınması demek bu hakkı baskısız ve özgürce kul-

lanmak olarak anlaşılmalıdır. **İyileştirme ve demokrasiyle ilgili alınan kararlar, sadece kağıt üzerinde kalan ve hiçbir yaptırım gücü ve kullanma güvencesi olmayan yasalarlardır.**

Herşeyin komutanın iki dudak arasında sıkışan hakların güvencesi ve demokratik kullanım hakkı, faşizm koşullarında mümkün değildir. Şimdiye kadar onlarca "demokratik", "iyileştirme" yasaları çıkarıldı. Ancak bunlardan hiç birinin uygulanma güvencesinin ve özgürce kullanma hakkının olmadığı ortadadır. İş ve çalışma yasalarında görüldüğü

gibi her zaman sömürücü ve efendilerin hakkı koruma ve güvence altına alınmıştır.

İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, ezilenlerin hiçbir hakkının koruma ve güvence altına alınmadığı yaşanan her bir pratikte açıkça görülmektedir. Kaşıkla verilen hakların kepçeyle alındığı faşizm koşullarında yegane güvence sömürülenlerin, ezilenlerin örgütlenme güvencesidir.

Her fırsatta hukuk devleti söylemlerini dillerinden düşürmeyenlerin, iki yüzlülükleri her toplumsal gelişmede kendini ortaya koymaktadır.

EN GÜÇLÜ HAK, ÖRGÜTLENME HAKKIDIR KURTULUŞ,

DEVİRİM YAPMA HAKKINI USTACA KULLANMAKTAN GEÇER!

En koyu gericiğin hüküm sürdüğü ve her türlü baskının yasallaştığı faşizm koşullarında, sınıf bilinçli proletarya, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının gasp edilmesinin karşısında olacaktır. Her türden Türkleştirme politikasının karşısında olacaktır. Bağımsızlık ve özgürlük hakkının özgürce kullanılmasından yanadır. Örgütlenme hakkının, özgürlük iradesinin kullanılmasının yanlış yönlendirilmesinin karşısında olacaktır.

Bugün, sınıf bilinçli proletarya, Kürt özgürlük mücadelesinin silahsızlandırılmasının karşısında olacaktır. Bu konudaki görevi; PKK-KADEK güçlerini Faşist TC devletinin silahsızlandırma politikası karşısında dikkatli ve uyanık olmaya çağırır. Emperyalist senaryolara, faşist TC'nin oyunlarına karşı bilinçli ve uyanık olmaya çağırır.

Sınıf bilinçli proletaryanın, Kürt özgürlük mücadelesinin silahsızlandırılmasına, pişmanlık yasalarıyla onursuzlandırılmasına karşı olduğu belirtilmelidir.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı Kürt ulusuna aittir. Tam hak eşitliği en demokratik bir haktır, bu hak aynı zamanda Kürt ulusunun hakkıdır. Demokratik halk devrimini kullanma hakkı özgürlüğün garantisidir.

Abdullah Aysu'dan köylülük üzerine

Emperyalizm ve uşaklarının ülkemizde tarımı bitirmeye yönelik politikaları yalnızca ülkemizde uygulanmamakta; tüm sömürge, yarı-sömürge ülke ekonomileri IMF, DB, DTÖ vb. kurumlar aracılığıyla uluslararası sermayenin çıkarlarına göre düzenlenmektedir. Türkiye Tarım Vakfı Başkanı Abdullah Aysu'nun bu konular üzerine kaleme aldığı yazıyı kısaltarak yayınlıyoruz.

Emperyalist saldırganlık ve tarım

Türkiye ile ABD arasında 1950 yılında imzalanmış olan ilk kredi anlaşması, yıllar içinde de devam etmiş ve Türkiye'yi dışa bağımlı hale getiren birçok anlaşma imzalanmıştır. Bunların birçoğu tarımla ilgilidir.

1950 yılından bu yana tarım sektörüne açılan toplam 31 krediden 14'ü 1950-1980 yılları arasında açılmıştır. Bu krediler genel olarak dar kapsamlı sektörün belli noktalarında verimliliğini artırmaya dönük (II. Dünya Savaşı sonrasında Türkiye'ye biçilen role uygun kredilerdir.)

1950'lerde Dünya Bankası ile başlayan ilişki kısa zamanda çok yaygınlaşmıştır. 1950'lerden 1970'lerin sonuna kadar verilen krediler üretim girdilerinde dışa bağımlı "tarım ülkesi" olma gereğine yönelik kredilerdir. Başka bir deyişle Türkiye'ye uluslararası iş bölümünde biçilen role uygun olarak tarım sektörü desteklendi.

1960'lı yıllarda tarımın destek görmesi ile birlikte teknoloji kullanımında artış olmuş, işlenemeyen geniş topraklar (meralar) işlenmeye başlanmış, pazar için üretime geçilmiş, verimde artışlar yaşanmıştır. Tarım kesiminde uygulanan bu politikalar kırsal alanda büyüme/gelişme eğilimini güçlendirmiştir. Bu dönemde;

Tarımın desteklendiği 1970'li yılların ikinci yarısına kadar 1 kg. buğday ile 1 kg gübre bazı yıllarda 2 kg gübre bile alınabiliyordu. 1970'li yılların ikinci yarısından sonra iç ticaret hadleri tarımın aleyhine döndü, 2-2,5 kg buğday ile 1 kg gübre alınır oldu. Bu değişiklik aslında Türkiye'ye II. Dünya Savaşı'ndan sonra verilen tarımsal üretimlerde dışa bağımlı rolünün değişeceğinin ilk işaretleriydi.

Bilindiği üzere 1980'li yıllarda başlayan ve özellikle az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelere yönelik vahşice saldırının adı küreselleşme-globalleşme ya da neo-liberalizm olarak adlandırılmıştır. Kapitalizmin sermayesinin küreselleşmesi ve kamusal alanlarının (devlet kuruluşların) sermayeleştirilmesi (özelleştirilmesi) politikalarından, Türkiye'deki tarım ve hayvancılık sektörü de payına düşeni almıştır.

1980 yılından sonra asıl olarak 1985 tarihli **Tarım SECAL** anlaşması başlangıç olmak üzere kredilerin niteliği değişmiştir. 1980'li yıllarda verilen krediler tarım sektörünün ürün planlanmasından (uluslararası büyük tarım şirketlerinin istediği şekilde) kredi sisteminden sektöre dönük kamu "örgütlenmesine"/örgütlenmemesine (kamuyu öncülük, öğreticilik, üretici ve tüketici lehine düzenleyicilikten alıkoyan) dek hem sektörü hem de sektör yönetimini **yeniden yapılandırmaya** yönelmiş 'program kredileri'dir. Başka bir deyişle 1980 sonrası krediler "yapısal uyarılma politikası kredile-

ri'dir.

1980'lerde 10 kredi, 1990'larda 7 kredi olmak üzere 1980 ve 1990'da toplam 17 kredi anlaşması imzalanmıştır. Özellikle 1980 sonrası yapılan her kredinin karşılığında dönemin hükümetleri tarafından ödünler verilerek imzalandığından bu krediler bizi her geçen gün gelişmiş ülkelere daha fazla bağladı ve pazar yaptı.

II. Dünya Savaşı sonrasında, bize üretim girdilerinde dışa bağımlı olma rolü veren Amerika, sanayi ve tarımını eşzamanlı geliştirdi. Avrupa da Amerika gibi sanayi ve tarımın gelişmesine aynı oranda önem verdi. Gelişmiş ülkelerin uyguladıkları bu politikalar gereği de 1980'lere gelindiğinde tarımsal üretim stokları iyice artmaya başladı. Stoklarını eritmek için bazı dayatmalarda bulunmaya başladılar. Türkiye'yi pazar yapacak birtakım yaptırımları kontrollerindeki uluslararası finans kurumlar aracılığıyla dayatmaya başladılar. Bundan tarım ve hayvancılık sektörü de nasibini aldı.

Nedir bu dayatmalar

1980'den sonra AB, GATT (Tarifeler ve Ticaret Genel Anlaşması), WTO (World Trade Organisation-Dünya Ticaret Örgütü), WB ve IMF'nin direktifleri doğrultusunda, Türkiye tarım politikalarında adım adım gerçekleştirilmek istenenleri, adına da Tarımda Yeniden Yapılanma dedikleri dayatmaları şöyle sıralayabiliriz:

- 1-Destekleme kapsamını daraltmak,
- 2-Girdi sübvansiyonunu düşürmek,
- 3-Taban fiyat uygulamalarını kaldırmak,
- 4-Tarımsal kredi faizlerini yükseltmek,
- 5-Tarım Satış Kooperatifleri ve Birliklerinden desteği kaldırmak ve tesislerini AŞ'lere dönüştürmek,
- 6-Tarımsal KİT'leri özelleştirmek,

Şimdi bu dayatmaların Türkiye tarım sektörüne, çiftçilere, tüketicilere etkilerini teker teker açalım.

1-Destekleme kapsamını daraltmak, kaldırmak,

Gelişmiş ülkeler bize, AB, IMF, GATT-WTO, WB gibi uluslararası örgütlenmeler ve finans kuruluşları ile desteklemeleri kaldırdı diye dayattılar. Ama, kendileri tamamen tersini yapıyorlar. Bir kıyaslayalım:

Dünyada her yıl üçyüz milyar dolar tarımsal ürünlere destek uygulanmaktadır. Bu rakamın 284 milyarını gelişmiş yedi ülke (G-7'ler) kendi çiftçilerine, kalan 16 milyar dolar ise dünyadaki diğer tüm ülkeler tarım sektörlerine destek olarak veriyorlar.

Avrupa Birliği ülkelerinde dolaylı destekler hariç kişi başına düşen doğrudan destek oranı yıllık 2 bin 500 dolar. ABD'de ise 4 bin 500 dolar, Türkiye'de kişi başına destekleme 40 dolardır.

AB'de Doğrudan Gelir Desteği'nin desteklemeler içindeki payı yüzde 6, pazar fiyat desteği yüzde 50, (bizde tamamen kaldırılıyor) girdi kullanımına dayalı destek ise yüzde 10'dur (bizde ise tamamen kaldırıldı)

Tarım ülkesi olan Türkiye, tarımına; 1995 yılında 5 milyar dolar, 1999 yılında 2.9 milyar dolar, 2000 yılında 2,5 milyar dolar destek sağlamıştır. Türkiye'de tarımı kaldırmanın diyen ve 2002 Mayıs ayında tarıma desteklerini yüzde 70 artırma kararı alan ABD'de bu rakam 97 milyar dolar, AB ülkelerinde 127 milyar ECU civarındadır.

2-Girdi sübvansiyonunu düşürmek,

Girdilere yapılan destekler tek başına çiftçilere uygulanan sübvansiyon olarak düşünülmemelidir. Çünkü yapılan girdi sübvansiyonları sonucunda üreticiler ürünü ucuz mal ediyor. Tüketicisi de ucuz tüketiyor. Özetle sübvansiyon uygulanmalıdır.

3-Taban fiyatı uygulamalarını kaldırmak,

Taban fiyatlarının belirlenmesi ve alım garantisi verilmesi hem üreticiyi hem de tüketiciyi koruyan bir yanı vardır. Devletin gıda güvenliği ve yeterliliği için taban fiyatlarını açıklamaması ve alım garantisini yerine getirmesi gerekmektedir. bu sistemde devlet, çiftçiyi tüccar ve sanayiciye karşı korurken, aynı zamanda tüketicileri de sanayici ve tüccara karşı korumuş oluyordu. IMF ve Dünya Bankası istiyor diye yeterli ürün alımı yapmaması, alımını yaptığı ürünlerin taban fiyatını zamanında açıklamaması ve alımını yaptığı ürünlerin parasını da peşin ödemesi çiftçiyi, üretmez duruma sokmuştur. Yine, IMF ve Dünya Bankası istiyor diye hükümetlerin taban fiyatı uygulamalarından vazgeçmesi demokratik örgüte ve güvenceye kadar tüketiciler için de aynı oranda zararlı olmuştur. (*Bu günlerde tartışılan ekme fiyatının nedeni buradan kaynaklanmaktadır.*)

4-Tarımsal kredi faizlerini yükseltmek,

Birçok ürünü yılda bir satılan, buna karşılık bütün bir yıl masraf yapılan tarım sektöründe sermayenin devir hızı yavaş ve tasarruf yoluyla sermaye oluşturulması zor olduğundan, kullanılabilir sermaye miktarı genel olarak yetersiz kalmaktadır. Tarım Kredi Kooperatifleri (TKK) üreticilerin ekonomik menfaatlerini korumak özellikle meslek ve geçimleri ile ilgili ihtiyaçlarını sağlamak amacıyla kurulmuştur. Çiftçilerimizin gereksinim duydukları işletme kredilerini ve gübre, tohum, ilaç, traktör vb. üretim girdilerinin neredeyse tamamını önemli ölçüde kredi kooperatiflerinden karşılamaktaydılar.

Bugünkü işleyişi ile yabancı, uluslararası şirketler ve onun işbirlikçilerinin mallarını

satan, acenteleliğini yapan konumda olan, TKK'nın kuruluşuyla esas olarak ortaklarına ucuz (maliyetine) ve yeterli kredi sağlanması amaçlanmıştı. Bu amacını kısmen uygulayabilirken, IMF ve Dünya Bankası'nın direktifi ve hükümetlerin direktifleri uygulamaya sokması ile TKK kredi faizlerini yükseltti. Bunun sonucunda da çiftçiler borcunu ödeyemez duruma girdi ve icralık oldu. Cezaevlerine girdi. İşletme sermayesi olmayan çiftçiler de artık üretmez duruma geldi.

5-Tarım Satış Kooperatifleri ve Birliklerine yapılan desteği kaldırmak; tesislerini AŞ'lere dönüştürerek özelleştirmek,

Dolaylı destekleme alımlarını yapan Tarım Satış Kooperatifleri ve Birlikleri hakkında "yeniden yapılandırma" adı altında 16 Haziran 2000 Tarih ve 4572 Sayılı Kanun çıkarıldı.

SÖZLEŞMELİ ÜRETİCİ/ÇİFTÇİLİK

Sözleşmeli üreticilik; Türkiye tarımında ilk uygulanmıyor; yani yeni bir uygulama değil ama dönemin özellikleri nedeniyle yeni bir nitelik taşıdığı da bir gerçektir.

Türkiye'de ilk 1965 yılında TİGEM'ler ile çiftçiler arasında hububat tohumluğu üretmek üzere sözleşmeli çiftçilik/üreticilik başladı. Yine 1965 yılında Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ ile çiftçiler arasında yapılan sözleşmelerle sözleşmeli üreticiliğe geçildi. Ancak bu yapılan sözleşmeli üreticiliklerde taraflardan biri devlet diğeri ise çiftçilerdi.

1970'li yıllarda daha çok Marmara bölgesinde salça ve konserve fabrikaları ile çiftçiler arasında sözleşmeli üreticilik uygulanmaya başladı. Burada taraflar özel sektör ile çiftçilerdi. Ama, çiftçiler bu şirketlere üretmek zorunda değillerdi, çünkü; henüz tarım tahrir edilmemişti. Başka seçenekleri vardı.

1980'li yıllarda uygulanmaya başlayan kökü dışarıda politikalar nedeniyle tarım sektörünün hemen tamamında devlet tasfiye ediliyor, onun yerini yerli ve yabancı büyük tarım ve gıda şirketleri alıyor. Tütünde, şekerde, tohumda, hayvancılıkta...

Özetle, son yirmi yılda uygulamaya konulan IMF ve Dünya Bankası patentli politikalar sonucu devlet -köylü ilişkisi kırılıyor, sermaye (yerli-yabancı) - köylü ilişkisi kuruluyor. Arada devletin ve çiftçi örgütlerinin rolünün bulunmadığı bu ilişki 'sözleşmeli çiftçilik/üreticilik' modeli üzerinde yükseltiyor.

O halde sözleşmeli çiftçilik/üreticilik nedir, onun kısa tarifini yapıp nasıl işlediğine bir bakalım. Sözleşmeli çiftçilik/üreticilik; yerli ve yabancı büyük tarım şirketlerinin tarım ve hayvancılık alanında üretimden tüketime değin her aşamaya egemen olması diye tanımlanabilir.

leiyişine gelince: Örneğin; şirket çiftçiye arpa ürettirecekse, arpa tohumunu veriyor, şirketin kendi traktörü ile toprağı işlettiriyor, gübresini ilacını veriyor, biçimini-hasadını yaptırıyor; bütün bu harcamalar harcamanın yapıldığı dönemdeki dolar kuruna göre dolara dönüştürülüyor. Arpanın taban fiyatı TMO'ca açıklanınca ya da ekim öncesi şirketçe belirlenen fiyat üzerinden çiftçi, şirket ile hesaba oturuyor. Burada şirket, üretilen malı TMO fiyatları üzerinden ya da ekim öncesi belirlenen fiyat üzerinden almakla yükümlüdür. Tohumun, gübrenin, mazotun, traktörün, ilacın çiftçiye verilmiş fiyatı mal teslimatındaki doların kuru üzerinden hesaplanarak maliyet belirleniyor. Hesaplanan maliyet, toplam üründen düşürülüyor, kalanı çiftçiye şirketçe veriliyor. (birşey kaldıysa tabi) Borçluysa da borcunu şirkete ödemek zorundadır. Bu süreçte kuraklık olması halinde çiftçi şirketin üretim maliyetlerini, hasat döneminin döviz kuru üzerinden vermekle yükümlüdür. Görüldüğü gibi şirket, tohum, ilaç, gübre satarken zaten kâr ediyor. Riski yok. Çiftçi kuraklık halinde maliyeti ödeyeceği için riski tamamen üstlenmiş oluyor. Başka sözleşme modelleri de var tabi. Ama bütün sözleşmeler çiftçinin elini kolunu bağlayıcı tarzda düzenleniyor.

Üreticiler, IMF ve hükümet işbirliğiyle önce bütün olanaklardan yoksun bırakılıyor sonra pazar ekonomisi koşullarına teslim ediliyor. Sonra da çaresiz ve sahipsiz çiftçi ilk bakışta avantajmış gibi gözükene sözleşmeli üreticiliğe balıklama dalar ve öyle bir batıyor ki feryadını kimse duyamıyor bile.

Sözleşmeli çiftçilik anlaşmaları, hayvancılıkta da yem, veteriner hekimlik hizmetleri, suni ve tabi tohumlama gibi konularda tümüyle şirkete bağlı olacak şekilde düzenlenmektedir.

Sözleşmeli çiftçilik, kapitalizmin günümüzde köylülüğü kendine özgü bir tarzda tasfiye etme ve küresel sömürgeciliği kurumlaştırma araçlarından birisi olarak Türkiye'de hem tarımda hem de hayvancılıkta uygulanmaya başlandı. Bunun uygulayıcısı da savunucusu da yerli ve yabancı büyük tarım ve gıda şirketleridir.

Çünkü sözleşmeli üreticilikle;

-Yabancı büyük tarım ve gıda şirketleri yabancı bir ülkede işletme sahibi olmadıkları için sömürü suçlamalarından kurtuluyorlar.

-Yabancı büyük tarım şirketleri yerli iş gücünü çalıştıran patron görünümünde değil. Sendikalara karşı mücadele etmeleri gerekmemektedir.

-Küçük ölçekli üretim modeli, tarımsal toprak mülkiyetindeki parçalanmışlığı atlatmaktadır. Bu o ülkenin ve üreticisinin sorunu olarak kalmaktadır.

-Sanayici çiftçi ile belirli nitelikteki ürün için sözleşme yapmakta ve ekim öncesi belirlenen fiyat üzerinden hasat zamanı ürünü satın almaktadır.

-Kuraklık nedeniyle oluşacak düşük verim ya da verimsizliğin riski tamamen çiftçiye ait olmaktadır.

-Model mevcut üretim desenini ülkenin gereksinimleri yerine büyük tarım ve gıda şirketlerinin gereksinimlerine uygun olarak biçimlendirmektedir. Bu da, ürün çeşitliliğini giderek azaltacaktır.

-Üreticilerin üretimden pazarlamaya oluşması gereken bağımsız demokratik zinciri yerine, çiftçiler taşeronlaştırılarak uluslararası tarım ve gıda şirketlerinin uzantısı haline getirilerek, bağımlılaştırılmaktadır.

-Çiftçi ile firma arasında ayrıntılı ve kesin kurullarla anlaşma yapılmaktadır. Üretim sürecinde üreticinin işletmesindeki üretim et-

kinliği ve kullanacağı yöntem ve karar verme yetkisi kısmen veya tamamen firmaya geçmektedir.

Sözleşme ile bağlanan köylü, artık bilinen anlamda köylü değildir. Malı ve işgücünü birlikte kiraya çıkaran (siz buna üste malını rüşvet olarak verdikten sonra ancak iş bulabilen deyin) yapısı ile bir tür "taşeronlaşmış işçi" kılığına bürünmüştür. Bu yeni tür köylülüğün devletle bağları kopmuş, (devletin köylüyü desteklemesi ve yasalar ile koruması kalkıyor ama köylünün devlete karşı görevleri, vergi, askerlik vb. tek taraflı olarak devam ediyor.) devlet sermayenin yanında yerini alarak, yeni köylülüğü, yeni işvereni sermaye ile karşı karşıya (tek başına-örgüt-süz) bırakmıştır.

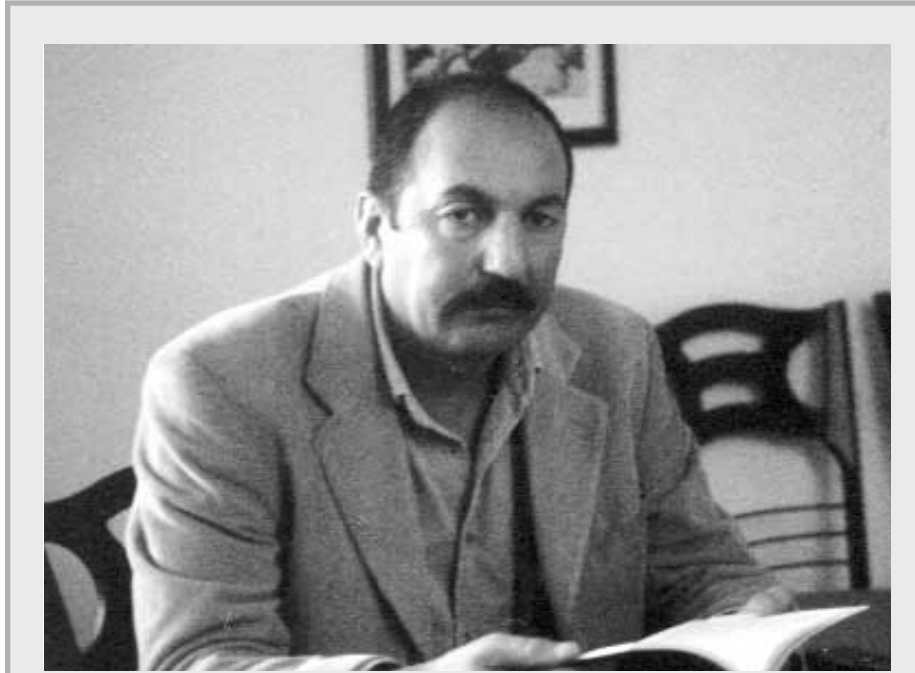
YAPISAL UYUM PROGRAMLARI

Dünyanın üç büyük imparatoru; ABD, AB ve Japonya kendi ülkeleri ve sahip oldukları büyük uluslararası şirketleri için -IMF ve Dünya Bankası (DB) ve Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) aracılığıyla yaptırımlarda bulunarak- mutluluk kozaları örerken, az gelişmiş ülkelerin toprakları, suları kullanılmaz oluyor. Ormanları tahrip ediliyor. Uluslararası finanse kuruluşları (IMF-DB) ve uluslara-

yükseldi. 1987-98 yılları arasında Afrika kıtasında açlık sınırında yaşayanlara 80 milyon kişi daha katıldı. Biteviye süren/kısırlanan iç savaşlar ve IMF patentli politikalar nedeniyle, Afrika kıtasındaki 48 ülkenin toplam yıllık geliri, Belçika'nın yıllık gelirini ancak geçiyor ve dünyanın en yoksul 50 ülkesinden 33'ü Afrika'da bulunuyor. Afrika ülkeleri olan, Somali ve Zimbabwe'deki IMF politikalarının yarattığı tahribatı teker teker inceleyelim.

Somali: 1980'lerin başında IMF Somali'ye müdahale etti. Tarım kesimi hızla çöktü. Tarımsal girdi fiyatları arttı. Tahıl satış fiyatları düşürüldü. Çiftçiler zarar etti, üretmedi. Bu da, tahıl ithalatını artırdı. Küçük çiftçileri de uygulanan bu *yapısal uyum programları* yok etti. Bu dönemde en verimli tarım toprakları bürokratlar, subaylar ve tüccarların eline geçti. Finans kuruluşları Somali'nin geleneksel ürünleri olan mısır, süpürge gibi ürünlerine teşvik vermediler. Ülkenin en verimli iyi sulanan topraklarında ihracata yönelik meyve, sebze, yağlı tohum ve pamuk üretimini teşvik ettiler.

Zimbabwe: Yaptığı tarımsal üretimle Güney Afrika'nın "ekmek sepeti" olarak kabul edilen Zimbabwe'de 1992 yılında yaşa-

Dünyanın üç büyük imparatoru; ABD, AB ve Japonya kendi ülkeleri ve sahip oldukları büyük uluslararası şirketleri için -IMF ve Dünya Bankası (DB) ve Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) aracılığıyla yaptırımlarda bulunarak- mutluluk kozaları örerken, az gelişmiş ülkelerin toprakları, suları kullanılmaz oluyor. Ormanları tahrip ediliyor.

rası örgütler (DTÖ-AB) ile **Yapısal Uyum Programları** adı altında az gelişmiş ülke halklarını sömürüyorlar. Az gelişmiş ülkelerin insanları açlıktan ve kısırlanan iç savaşlar nedeniyle ölüyorlar.

Dünyanın bu üç büyük imparatorunun ittifakı ile belirlenen yapısal uyum programları az gelişmiş ülkelerin -Afrika, Latin Amerika ve Asya'da- tarım sektörünü tahrip ediyor. Halklarını yoksullaştırıyor. Söz konusu program yoksul ülke insanların yaşamını cehenneme çeviriyor. Avrupa, Latin Amerika ve Asya'daki yapısal uyum programlarının yarattığı tahribatlara bir bakalım:

AFRIKA

IMF'nin yaptırımları Afrika'da tarım sektörünü çökertti. IMF dayatmaları olan Yapısal Uyum Programları Afrika'da iklimi değiştirdi, kuraklık başladı, yoksulluk alabildiğine arttı. Bitmek tükenmek bilmeyen iç savaşlar üretildi. IMF'nin uyguladığı politikalar, Afrika'yı dünyanın en borçlu bölgesi haline getirdi. 1980'de dış borçlar GSMH'nin yüzde 39.6'sı iken, bu oran 1996'da 78.7'ye

nan kuraklık tarımda verimi düşürdü. Kıtıkların yaşanmasına neden oldu. Uygulanan politikalarla mısır üretimi neredeyse durduruldu (yüzde 90 azaldı). IMF politikalarının yaptırımları ile tütün üretimi arttı. Mısır ekilmemesinin yarattığı kıtlık halka karınca yedirtirken, tütünden elde edilen ihracat gelirleri de dış borç ödemeleri için IMF'nin kasalarına aktarıldı. Zimbabwe tarımı uluslararası büyük tarım şirketlerinin ihtiyaçlarına göre planlandı. Halk perişan oldu.

LATİN AMERİKA'DA YAPISAL UYUM PROGRAMLARI

Dünya Bankası verilerine göre 1980-1990 arasında Latin Amerika'da GSMH yüzde 10'un altına düştü. Mutlak yoksulluk altında yaşayanlar 1980'lerde 130 milyonken uygulanan *Yapısal Uyarılama Programları* ile 1990'larda 180 milyona yükseldi. Aynı dönemde nüfusun en yüksek gelirli yüzde 20'sinin zenginliği, en yoksul yüzde yirmiyeye göre 20 kat arttı. 1990'larda Latin Amerika nüfusunun yüzde 44'ü yoksulluk sınırının altında yaşıyor. 1990'da toplam dış

borçlar 476 dolar iken 1998'de 698 milyar dolara (GSMH'nin yüzde 45'ine) ulaştı. Kolombiya'daki köylü temelli gerilla hareketleri (FARC/ELN) ABD'nin kıtadaki hakimiyetine meydan okumuş, Venezüella'da Chavez rejiminin bağımsız dış politikası, Küba'daki devrimci hükümet, Brezilya'da Lula'nın iktidara gelmesi kıtanın imparatorluğunu teditirmeye başlamıştır. Ancak, halen ABD'nin ve ulusları şirketlerin hakimiyeti Peru, Bolivya, Şili, Kosta Rika, Meksika, Guyana, Guatemala'da IMF ve Dünya Bankası'nın yapısal uyum programları aracılığıyla uygulanmakta ve bu ülkelerin tarımını tahrip etmektedir. Adı geçen ülkelere bir kaçının durumuna bakalım:

Peru: IMF programı, Peru'da yasadışı koca ekimi dışında tarımsal üretimde büyük düşüşlere neden oldu. Tarım tekellerinin pazarlama ve dağıtım kanallarını denetimlerine almasıyla kırsal nüfus daha da yoksullaştı. Tarımsal girdi fiyatları arttı. Zirai kredi faizleri yükseldi. Küçük üreticiler, dayatılan bu koşullar karşısında üretimden düştüler. Üretemez oldular. Ucuz tarımsal ürünlerin ithal edilmesi sonucunda da küçük ve orta ölçekte üretim yapan çiftçilerin toprakları ellerinden yok pahasına çıktı. 1991'de çıkarılan toprak yasası tuzu biberi oldu. Bu yasa ile küçük çiftçiler topraklarını kaybettiler. Kentteki tüccarlar ve diğer sermayedarlar büyük topraklar edindiler. Yoksul köylüler tarım işçisi oldular, işçileştirildiler.

Bolivya: IMF programlarının bir diğer kurbanı olan Bolivya'da tarım ürünleri ihracatı 1980'lerde rekor düzeyde arttı. Bu "muzcize artış"ın istatistiki sonuçları ise 1990 yılında alındı. Yoksulluk sınırı altında yaşayan köylülerin oranı yüzde 95'e fırladı. Yabancı şirketlerin verimli toprakları ele geçirmesine olanak tanındı. Toprakları ellerinden alınan çiftçiler ölümcül heyelanlara açık bayırlarda tarım yapmaya veya ormanları yakıp kendilerine alan açmaya zorlandılar. Çoğu köylü şehirlere göçtü. Küçük çiftçilere verilen devlet desteği kesilirken, tarımda tekelleşme hızlandı. Tarım alanında sendikalaşma, devlet baskısıyla önlendi. Yabancı tekeller yerli halklar tarafından yüzlerce yılda geliştirilen *tarım tekniklerinin patentini* aldılar. Tamamen ihracata dayalı tarım politikaları, kimyasala bağımlı tarım tekniklerini geliştirdiler. Toprak zehirlendi.

GÜNEY VE GÜNEYDOĞU ASYA'DA YAPISAL UYUM PROGRAMLARI VE SONUÇLARI

Hindistan: Hindistan IMF programını 1991'de yürürlüğe koydu. Yüzlerce milyon insanın yaşamını doğrudan etkileyen IMF programı Hindistan'ı yoksullaştırdı. Kronik açlığı yaygınlaştırdı. IMF anlaşması gereğince tarımda destekler kaldırdı. Desteklerin kaldırılmasından sonra Hindistan nüfusunun yüzde 45'ini oluşturan küçük ve orta ölçekli çiftçilerden çoğunluğu üretmez duruma girdi. Kısacası IMF programı yosulluğu azaltmadı, artırdı. Sayıları on milyona varan tarım işçisi, esnaf ve küçük tüccar kişi başına günde 50 sentin altındaki parayla yaşamaya mahkum etti. Açlıktan insanlar öldü. Küçük ve orta köylüler topraklarını satmak zorunda kaldı. Tefeciler güçlendi.

Filipinler: Balık yetişmesine uygun bir zemin oluşturan 500 bin hektarlık mangrov ormanını yüzde 90'ı tahrip edildi. Geriye kalanı ise ihracata dönük balık ve karides çiftliklerine dönüştürüldü. Karides yetiştiriciliği için kurulan çiftlikler toprakların tuzlanmasıyla yol açtı.

Irak'ta çatışmalar ve gösteriler

Irak'ın işgalinin ardından ülkede işgal askerlerine yönelik saldırılar ve gösteriler sürüyor.

En son 14 Haziran'da Bağdat'ın Felluce kasabasında El-Ehmirat aşiretine bağlı Araplar, işgalden hemen sonra tutuklanan aşiret lideri şeyh Abdül Emir Abdül Halik'in serbest bırakılması için protesto gösterisi düzenledi. Yapılan gösterilerde önlem alan ABD askerleri müdahale etmedi.

Bu arada işgal güçlerinin Iraklılara

silah bırakmaları için tanıdığı süre de 14 Haziran günü sona erdi. Depolardan onbinlerce silahın halk tarafından ele geçirildiği Bağdat'ta iade edilen silahların sayısı yüzü bulmadı.

SİLAH TESLİM ÇAĞRILARI SONUÇ VERMEDİ

Bağdat'ın batısındaki Felluce ve Ramadi ile kuzeyindeki Balad, Bakaba ve Tikrit son haftalarda ABD askerlerini hedef alan saldırıların yoğunlaştığı bölgelerin başında geliyor. İşgal kuv-

vetlerinin, buralarda yaşayan Arap aşiretlerine ve güneydeki Şii milislere silahlarını teslim etmeleri için tanıdığı süre ise doldu. Fakat ne işgal öncesi BAAS Partisi'nin dağıttığı silahlardan ne de işgal sırasında basılan depolardan kaldırılan yüzbinlerce silahtan Bağdat'taki merkez karakola teslim edilen olmadı.

İŞGAL ASKERLERİ IRAK'TA YİNE OPERASYONDA

ABD işgal ettiği topraklar üzerinde terörizmini sürdürüyor. Buna karşılık ABD askerlerine yönelik gerçekleştirilen tek tek saldırılar da işgal askerlerinin "keyfini" kaçırmaya yetiyor. Halkın elinde bulunan silahların teslim edilmesi için süre veren ABD haydutu silahlar teslim edilmeyince sürenin dolmasından üç saat sonra Felluce, Ramadi, Balad, Bakaba ve ardından Bağdat'ın kuzeybatısındaki Rawa bölgesinde operasyon düzenledi. "Terörist" bir gruba ait olduğunu öne sürerek saldırı düzenlenen kampta yaklaşık 90 kişi katledildi. Tanklar ve zırhlı araçlar eşliğinde düzenlenen operasyon 13 saat sürdü. Kampın bir "terörist" gruba ait olduğunu iddia eden ABD operasyonunun ardından da bu "teröristlerin" kimler ya da hangi örgüt olduğunu açıklamadı.

Katar'dan yayın yapan El Cezire televizyonuna konuşan görgü tanıkları iki ABD helikopterinini düşürüldüğünü ve bir tankın de imha edildiğini söyle-

di. ABD ise ısrarla kayıp verdiklerini reddetti.

"Çöl akrebi" adı verilen operasyonda ABD askerleri Felluce kasabasında da milis liderlerine ait evleri bastı. Operasyona katılan yaklaşık 1 300 ABD askeri kentte silah aradı ancak bulamadı. Tıpkı Irak'ta bulamadığı kitle imha silahları gibi. Gece boyunca sadece elinde saldırı tüfeğiyle sokağa çıkan bir kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

Operasyonda en ilgi çekici nokta ise kasabada yaşayan halkın ABD ordusunun başlamasıyla birlikte askerlerin gelişini birbirlerine sirenler ve meşalelerle haber vermeleri idi.

ABD askerlerinin ağır silahları toplamak için bu kadar yüklenmesinin sebebi Felluce'de kendilerine karşı sık sık pusu kurularak saldırılar düzenlenmesi.

Öte yandan bu operasyona rağmen 15 Haziran günü Bağdat'ın batı bölgesindeki Ramadi'deki bir Amerikan askeri karargahına top ateşi açıldı. El Cezire televizyonunun verdiği habere göre saldırı sırasında karargahta yangın çıktı.

ABD emperyalizmi Irak'ı 21 günde işgal etti. Ama ülke halkı ABD askerlerine ya da yabancı güçlerden oluşun bir devlet yapısına tamamen karşı. Bunun için de cılız da olsa, devrimci bir önderlikten mahrum da olsa teslim olmak için mücadele ediyor.

ENDONEZYA'DA ÇATIŞMALAR YOĞUNLAŞIYOR

1976 yılından beri Endonezya'nın Aceh Bölgesinin bağımsızlığı için silahlı mücadele veren Özgür Aceh Hareketi'ne (GAM) yönelik Mayıs ayının son haftasında Endonezya ordusunun son 20 yılın en büyük askeri hareketi sürerken Endonezya devleti çatışmalarda yüzlerce GAM üyesinin öldürüldüğünü açıkladı. Ayrıca bugüne kadar toplam sekiz askerin ve 14 sivilin de öldüğünü ifade etti. GAM ise ölüm haberlerini doğrularken ölenlerin büyük kısmının siviller olduğunu söyledi. Bölgedeki köylüler de ordunun gerilla olarak nitelendirdiği ve öldürdüğü kişilerin büyük çoğunluğunun GAM ile ilgisi olmayan siviller olduğunu ifade ediyorlar.

Çatışmalar sürerken binlerce insan da evleri-

ni terk ederek daha güvenlikte olacaklarını düşündükleri bölgelere göç ediyorlar. GAM üeleriyle askerler arasındaki çatışmaların yoğunlaşması üzerine yanlarına birkaç parça eşya alarak evlerini terk eden bölge halkı Aceh'in kuzeyindeki Bireun yakınlarındaki bir futbol sahasını kamp haline getirdi. Uluslararası yardım kuruluşları bu nedenle göç etmek zorunda kalanların sayısının 20 binin üzerinde olduğunu açıkladı.

Özgür Aceh Hareketi ile Endonezya ordusu arasında 1976 yılından beri süren çatışmalarda bugüne kadar 12 bin kişinin yaşamını yitirdiği bildirilirken bu mücadelenin ardından gelişen "barış" süreci ise Endonezya devleti tarafından bozulmuştu.

LİNZ'DE İBRAHİM KAYPAKKAYA ANMASI

Mayıs ayının kızılığında Türkiye proletaryasının komünist önderi İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs'ta Avustralya'da aynı günde 3 alanda kitlesel katılımlarla coşkuyla anıldı. 18 Mayıs programları, şiir grupları, halk sanatçıların söylediği Türkçe ve Kürtçe marşlar anmalara daha da coşku katıp okunan şiirlerle dönem dönem kitlelerin hüznünlendiği ve sloganların atıldığı etkinlikler komünist öndere yakışır bir anma yapıldı. Onun hayatı, mücadelesi; her türden oportünizm, revizyonizm ve popülizm karşı yolumuzu aydınlatıyor. Ve verilen semerlerle de devrimci saflarda mücadele ve kurduğu partinin diğer hareketlerden apayrı bir yeri olduğunu çünkü anti-emperyalist mücadelede belirleyici olduğunu her türden oportünist ve revizyonist MGK devrimciliğine soyunan Perinçekçi mantıkların komünist önder tarafından yerle bir edildiye bugün onun önemi daha da berrak bir şekilde kendini göstermektedir. Çünkü bu yol usanmadan bıkmadan, karşı devrimin çanağından beslenenlere karşı MLM biliminin yol göstericiliğinden ilhamını almaktadır.

AB BATASUNA'YI KARA LİSTEYE ALDI

Avrupa Birliği üye ülkelerinin İçişleri Bakanları, Lüksemburg'da bir araya gelerek İspanya tarafından şubat ayında yasaklanan Batasuna Partisi'ni "terörist örgütleri destekleyen grupların" yer aldığı kara listeye aldı.

Avrupa Birliği Sözcüsü Pietro Petrucci, Lüksemburg'da yapılan İçişleri Bakanları toplantısının ardından bir açıklama yaparak, Batasuna Partisi'nin yasadışı ilan edildiğini bildirdi. Petrucci, Batasuna Partisi'nin "Terörist gruplara" destek verdiği gerekçesiyle AB'nin 11 Eylül'den sonra yayınladığı kara listeye alındığını kaydetti.

1978 yılında kurulan Herri Batasuna Partisi, İspanya'nın Bask bölgesinde son seçimlerde yüzde 10.1'lik oy oranıyla bölgenin 4. büyük partisi haline gelmişti. Özerk Bask bölgesindeki yerel parlamento ve çok sayıda komün, hakim Garzon'un Ağustos ayındaki kararına rağmen şimdiki kadar parlamentodaki Batasuna gruplarını feshetmeye yanaşmamıştı. AB'nin 'terör örgütleri' listesinde yer alan ETA, 1968 yılından bu yana İspanya'daki Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele veriyor.

Avrupa'da grevler yaygınlaşıyor

Avrupa Birliği'nin (AB) motor güçlerinden Almanya ve Fransa grevlerle çalkalanıyor.

Fransa'da yeni emeklilik yasasını protesto eden kamu ve hava kontrol çalışanları ülke çapında 3 Haziran'da 24 saatlik greve giderken, Almanya'da ise çelik, mühendislik ve hava kontrol çalışanları iş yasasını ve çalışma saatlerinin uzunluğunu protesto için grev ör-

gütledi. İtalya'da ise Alitalia çalışanları maaş artışı talebiyle ve işten atılmalarının durması için grev düzenliyor. İtalya'da grevler yüzünden hava yolu şirketi Alitalia planlanan 200 uçuşunu iptal etti.

Fransa'da demiryolu ve otobüs çalışanlarının gece yarısından itibaren başlattığı grev nedeniyle ülke çapında hatırat durdu. Fransa'da hava trafiğinin

80'i ülke dışına yönlendirilirken, Almanya hava trafiği felç oldu, birçok sefer iptal edildi. Ülke genelinde 3 Haziran'da yapılan 1 günlük grevin ardından otobüs, tren ve uçak seferleri normale dönerken, sendikalar, tasarının geri çekilmemesi durumunda 10 Haziran'da greve gideceğini açıkladı. Bu arada bazı işçilerin greve devam ettikleri, tasarının geri çekilinceye kadar da eylemi sürdürme kararı aldığı öğrenildi.

Fransız Başbakanı Jean-Pierre Raffarin ise, grevcilere işlerine başlamaları çağrısı yaparak, emeklilik tasarısını savundu. Raffarin, emeklilik yasasının meclisten geçeceğini söyledi. Fransa'da halen yürürlükte olan yasada 37.5 yıllık prim emeklilik için yeterli olurken, yeni tasarıda bu süre 40 yıl.

Öte yandan bazı işçilerin greve devam etmesi nedeniyle trenlerin %30'unun çalışmadığı, Air France'nda orta mesafeli uçuşlarının bir kısmını iptal ettiği öğrenildi. Fransa'da taşıma işçilerinden sonra 7 Haziran'da da te-

mizlik çalışanları greve gitti. Turizm sezonuna denk gelen temizlik çalışanları grevi turizmi olumsuz etkilerken, salı gününden beri emeklilik tasarısına karşı süren eylemler de sertleşiyor. Lyon garında buluşan grevciler, şehir meclisi binasına doğru yürüyüşe geçti. Meclis binası önüne gelen gruplar, meclis önüne çöpler dökerek eylemlerine son verdi. Sabah saatlerinde eylemcilerin Lyon Garı'nın elektrik hatlarını kesmesi yüzünden saatlerce tren seferleri yapılamadı. Grevler yüzünden Paris'teki her 3 trenden 1'i çalışmazken, turizm gelirleriyle yaşayan Lyon'da sadece 1 tren sefer yapıyor.

11 Haziran'da yapılan eylemde ise protestocularla polis arasında çatışma yaşandı. Paris sokakları emeklilik "reformunu" protesto eden işçilerin direnişiyle yankılandı.

Dünyadan Notlar

FİLİSTİN'DE ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜN "ÇÖZÜM" OLARAK SUNULDUĞU EMPERYALİST YOL HARİTASI

İsrail-Filistin arasında yıllardan beridir süregelen bir sorun var. İsrail'in Filistin'i işgali ve işgale karşı Filistin halkının ölümüne direnişi. İsrail'in Filistin'i işgaliyle başlayan direnişte binlerce Filistinli katledilmiştir. Katledilenler arasında çocuklar çoğunluktadır.

Bilindiği gibi İsrail, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki ileri karakoludur. ABD emperyalizmi bu karakolunu Ortadoğu üzerindeki politikalarını yaşama geçirmek için kullanmaktadır. ABD emperyalizminin bu karakolu Filistin'de gerçekleşen katliamlardan sorumludur.

"Oslo Antlaşması ve Filistin'in intifadısı arasındaki ilişki başarısızlığa ve yeni bir intifadın başlamasına yol açtı.

Bu süreçte İsrail, Filistin topraklarında 87 yeni yerleşim alanı inşa etti. % 60 oranında işgal ettiği toprakları genişletti ve % 90 nispetinde su kaynaklarına el koydu ve bu yüzden de Filistin halkı kendi geleceğini kurmak için intifadaya gerek duydu" (aktaran Cihan Akdeniz, Özgür Gündem)

İsrail ve Filistin arasında yaşananlarla birlikte Oslo gibi Filistin halkını hiçe sayan anlaşmalar "barış" adı altında yaşama geçirilmeye çalışılmıştır. Amaç Filistin halkının İsrail işgaline karşı direnişini bitirmektir. Ancak bu hiçe sayma anlaşmaları Filistin halkının kahramanca direnişiyle boşa çıkarılmıştır.

Son süreçte yine Filistin halkının direnişini bitirmek için ABD, Avrupa Birliği, Birleşmiş Milletler ve Rusya'nın geliştirdiği "Yol Haritası" gündemde. Burada şunu da belirtmek gerekir ki sözü edilen Yol Haritası daha önce altı kez ertelenmiştir. Bu Yol Haritası'nın temel noktaları şunlardır:

- İsrail egemenliğine karşı kışkırtmaların durdurulması.
- Filistin-İsrail arasındaki güvenlik sorununun yeniden düzenlenmesi
- Filistin'de yeni hükümetin oluşturul-

ması ve yeni başbakanın seçilmesi için yasal zeminin oluşturulması.

İsrail tarafından yerine getirilmesi gerekenler ise;

- Filistinlilere yönelik insani koşulların düzeltilmesi.

- İsrail'in Filistin ve sivillerin mülkiyetine el koymaması.

- İsrail ordusunun 28 Eylül 2000 tarihinden itibaren işgal ettiği Filistin topraklarından geri çekilmesi öngörülüyor.

İkinci aşama ise 2003 yılı Haziran ayından, 2003 yılı Aralık ayına kadarki süreyi kapsıyor. Ve yapılması gerekenler şöyle sıralanıyor:

- Uluslararası bir kongrenin toplanması, 2003 yılı sonuna kadar geçici sınırlar içinde Filistin devletinin oluşturulması yönünde tartışmaların yapılması ve görüşmelerin başlatılmasının sağlanması.

- İsrail ile Araplar arasındaki ilişkilerin yeniden başlatılması.

Üçüncü ve son aşama ise, 2004 başlarından 2005 yılına kadarki süre olarak belirtiliyor. Ve bu aşamada yapılması gerekenler şöyle sıralanıyor:

- Filistin hükümeti ile İsrail arasındaki ilişkilerin kalıcı hale getirilmesi, Filistin devleti, sınırlar ve Kudüs sorununun netleştirilmesi ve 2005 yılına kadar gerçekleştirilenlerin gözetilerek bir karar verilmesi için uluslararası alanda 3. kongresinin toplanması.

- İsrail ile Araplar arasındaki ilişkilerin doğal bir biçime konuşturulması olarak belirtiliyor. (Cihan Akdeniz, Özgür Gündem, Nisan 2003) İşte ABD emperyalizminin Filistin üzerindeki Yol Haritası Politikası bu.

YOL HARİTASIYLA HEDEFLENEN NE?

ABD emperyalizminin 11 Eylül'den sonra

yaşama geçirdiği "terörle mücadele", "sonsuz özgürlük", "demokrasi vb. adı altında politikaları devam ediyor. Bu politikalar ekseninde ABD emperyalizmi ilk önce Afganistan'a daha sonra "kimyasal silah var", "demokrasi götürüleceği" söylemleriyle Irak'a saldırdı/ışgal etti. Ortadoğu'yu kendi çıkarları ekseninde düzene sokmanın bir parçasıydı Irak. Ayrıca ABD emperyalizminin Irak'ı işgal etmesinin en önemli nedenlerinden biri de Irak'ta bulunan petrolü kendi denetimi altına almaktı. Irak işgal edildi. ABD Irak petrolünü kendi denetimi altına aldı. ABD, Irak ve Irak'taki petrolü ele geçirdi geçirmesine ancak, bu petrolün Akdeniz'e taşınması gerekiyordu. ABD emperyalizmi bunu nasıl yapacaktı? İşte burada Yol Haritası devreye giriyor. Yol Haritası'yla ABD emperyalizminin hedeflerinden biri de Irak'taki petrolün Ortadoğu üzerinden Akdeniz'e taşınması. Ve tabii Irak'taki petrolün sağlıklı bir şekilde Akdeniz'e taşınabilmesi için Filistin'deki direnişin bitirilmesi gerekiyor. Yani Yol Haritası'yla Filistin'deki direniş bitirilerek, Filistin'de ABD emperyalizmi çıkarlarına hizmet edecek bir Filistin devleti kurulmaya çalışılıyor.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, ABD emperyalizmi Yol Haritası'nı yaşama geçirmek için Filistin'de kendi çıkarlarına hizmet edecek bir yönetim yaratılmaya çalışılıyor. Buna da Mahmut Abbas'ı başbakanlığa getirerek başladılar. Mahmut Abbas'ın Başbakan olması ABD ve İsrail'e uygun. Yani ABD ve İsrail'in emirlerine amade olacak bir kişiliğe sahip.

Mahmut Abbas'ın başbakanlığa getirilmesi ve Arafat'ın bütün yetkilerini bu yeni seçilen başbakana verilmesi Yol Haritası'nın birinci aşamasında yer alıyor. Böylelikle ABD emperyalizminin ve İsrail'in istediği bir Filistin'in yaratılmasının ilk adımlarının atılması planlanıyor.

Bunun devamında, eğer durum ABD ve İsrail'in istediği şekilde gelişirse, ikinci intifadının bitirilmesi ve Filistin'deki örgütlerin silahsızlandırılması hesaplanıyor. Ancak ABD, AB, BM ve Rusya'dan oluşan "Quartet" in hazırladığı Yol Haritası'na Filistin'deki örgütler tarafından olumlu bakılmıyor. Silahsızlandırma konusuna gelince, Filistin'deki örgütler, İsrail Filistin'den çekilmediği müddetçe silahsızlanmayı kabul etmeyeceklerini belirtiyorlar. Aynı za-

manda Filistin'deki örgütler Mahmut Abbas'ın başbakanlığındaki hükümeti de tanımayacaklarını belirtiyorlar. Bu süreçle ilgili olarak HAMAS'ın açıklamaları şöyle: "HAMAS'ın dini lideri Şeyh Yasin 'Yol Haritası, İsrail'in güvenliğini Filistin aleyhine sağlamayı amaçlayan bir yoldur ve tarafımızdan reddedilmiştir' (Financial Times, 30 Nisan) derken, HAMAS'ın siyasi lideri Abu Şahab 'ortada temel bir denklem var: Nerede işgal orada direniş' dedikten sonra 'işgal edilmiş topraklarda, Hamas'ın askeri ve siyasi stratejisinin İsrail'in eylemlerince belirleneceğini savundu" (Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet)

Bu durum gösteriyor ki ABD ve İsrail Filistin'de yaşama geçirmeye çalışacakları politikaları (Yeni Yol Haritası) pek bir işe yaramayacaktır. Çünkü ABD emperyalizminin Irak'taki petrolü sağlıklı bir şekilde Akdeniz'e geçirebilmesi için Filistin'deki direnişin sona erdirilmesi, örgütlerin silahsızlandırılması gerekiyor. İşte bu Yol Haritası'nı ve kurulacak kukla yönetimi kabul etmeyen örgütler, ABD emperyalizminin planının istedikleri şekilde gitmeyeceği, son fedaylemleriyle görülmüştür.

Oslo süreci nasıl bir işe yaramadıysa bugünkü Yol Haritası planı da işe yaramayacaktır. Çünkü Filistin halkı direnmeye devam ediyor. Bugün emperyalistler ve İsrail, Filistin'de binlerce insanı katletmeye devam etmektedir. Emperyalizm tarafından kurulacak bir kukla devleti de efendisi gibi Filistin halkını sömürmekten, katletmekten başka birşey yapmayacaktır. ABD emperyalizmi ve İsrail'in katletme rotasından başka bir rota izlemeyecektir Filistin'de kurulacak kukla devlet.

ABD emperyalizminin Yol Haritası'yla gerçekleştireceği "çözüm" Filistin'de işgale karşı direniş olmaması ve emperyalizmin Ortadoğu'yu rahat rahat sömürebilmesi, talan etmesidir. Yani emperyalizm tarafından Filistin ve Ortadoğu'da "dikensiz gül bahçesi" yaratmak istiyor Yol Haritası'yla. Ancak bunu ABD emperyalizmi de bilmektedir ki ne Filistin'de, ne Ortadoğu'da, ne de Hamas'ın siyasi lideri Abu Şahab'ın dediği gibi "Nerede işgal, orada direniş". Çünkü Filistin sorunu emperyalizm tarafından değil, doğru bir önderlikle Filistin halkı tarafından çözülecektir

Hayrettin Bakış ve yoldaşlarının anısına

9 Haziran 1985 tarihinde Hozat'ın Bargini köyünde konaklayan TIKKO gerillaları ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada MK-SB Üyesi **Hayrettin Bakış**, halk ordusu gerillalarından **Nihat Topuzoğlu** ve **Metin Eker** şehit düştü. Aşağıda yer alan yazı 18 Mayıs 1985'te İbrahim Kaypakkaya'yı anma vesilesiyle düzenlenmiş bir geceye 1 No'lu Gerilla Bölge Komitesi adına Hayrettin Bakış tarafından kaleme alınıp gönderilen bir mesajdan alınmıştır. Bu yazının bazı bölümlerini Hayrettin Bakış ve yoldaşlarının ölüm yıldönümleri nedeniyle yayınlıyoruz.

Ölümsüz Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın düşünceleri yolumuzu aydınlatıyor!

Emekçiler, yoldaşlar

Tam bundan 12 yıl önce, faşizmin işkencehanelerinde partimizin kurucusu önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya alçakça katledildi. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı için kolay kolay yeri doldurulamayacak bir boşluk ve kayıp bırakırken emperyalistler için, onların uşakları için ise yıkılışlarını içinde barındıran bir kazanç ve başarıyı bırakmıştır. İşte gerek partimiz, gerekse çeşitli milliyetlerden halkımızı derinden etkileyen bu acı kaybımızdandır ki 1973'ten günümüze önder yoldaşımızı anma, Onu halka maletme, Onun uğrunda savaştığı fikirleri daha da derinlemesine kavrayıp kitlelere aktarıp onları bu fikirler etrafında birleştirip harekete geçirme, komünistlerin başlıca görevlerinden olmuştur. İşte günün bu anlamı içindir ki, faşist diktatörlüklerin faşist cuntaların sürdüğü Türkiye'de nice işkencelere maruz kalma pahasına, kayıp verme pahasına da olsa kitlelere önderimizin fikirlerini ulaştırdık, ulaştırıyoruz. Bugünün koşullarında önder yoldaşımızı anmak, Onun fikirlerini daha derinden kavrayarak, hayata uygulamak daha anlamlı daha önemli bir hale gelmiştir. 12 Eylül cuntasının faşist gerici saldırı ve uygulamaları sonucu, Türkiye devrimci hareketinin,

Hayrettin Bakış

özelinde de Partimizin aldığı yenilgi koşullarında elbette ki bu daha da özel bir anlam kazanmaktadır. Yenilgi döneminin getirdiği karamsarlık, yozlaşma, kavga kaçkınlıklarına karşı İ. Kaypakkaya yoldaşın ML fikirleriyle, dizlerimiz titremeden, çeşitli cereyanlara göğüs gererek yürümek, ML'lerin yenilgilerin içinde zafer tohumları taşıyacağı anlayışından hareketle yenilgimizin sebeplerini doğru tahlil ederek, Ondan ilham almayı, bugün daha da acil görüyoruz. Yenilgi yıllarının tipik özelliklerinden olan, dağınıklık,

bölünmüşlük, karışıklığın olduğu, çeşitli siyasal birikimlerde yeni yeni arayışların olduğu günümüzde, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın düşüncelerini temel alarak bu olumsuz gidişat önlenip, zafere giden yolda ilerlenebilir. Yenilgi yıllarından atılım yıllarına hazırlanarak, Partimiz TKP/ML'yi sağlamlaştırarak, emin adımlarla ilerleyebiliriz. Bu tarihi sorumluluğu yerine getirmek için daha fedakar, daha canlı ve tutarlı davranmak zorundayız. Emin adımlarla yürüyeceğimiz bu yolda Onun ML düşünceleriyle ilerleyeceğiz!..

Çünkü İ. Kaypakkaya yoldaşın düşünceleri ve aynı zamanda Partimizin temel çizgisi her geçen gün doğruluğu bir kez daha ispatlanırken, İ. Kaypakkaya'nın düşüncelerinin yol göstericiliği bir kez daha kendisini en açık biçimde gösteriyor!.. Çeşitli oportünist revizyonistlerin savunduğu ve sandığı gibi O sadece bir "yiğit" değil, O fikir ve düşünceleriyle pratiğiyle Türkiye halkını kurtuluşa götürecektir, proletaryanın temsilcisidir. Onun işkencedeki kızıl direnişi düşmanı canevinden vurmuş, düşmanın işkencehane ve zindanlarında komünist devrimci ve yurtseverlere ilham vermiştir. O zor alanlarda İbrahim, her zaman onlarla beraber en ilerlerde düşmana meydan

okuyor. Onun kızıl direnme çizgisi, temel siyasal düşüncesiyle birleştirilip savunulması gereklidir. İ. Kaypakkaya'nın işkencedeki tutumunu sıradan bir direnme olarak değerlendirenler, kötü bir yanlış işlerken Onun eriştiği mertebeye gölge düşürüp çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına mal olmasını engellemeye çalışıyorlar. Ama nafi!... Güneş balçıkla sıvanmaz!... Onun kızıl direniş çizgisiyle bütünleşen ML temel düşünceleri bugün yine taptaze, gökyüzünde parlayan güneş gibi yolumuzu aydınlatıyor, yol gösteriyor!

İçinde bulunduğumuz bu zor koşullarda yenilginin karşısında paniğe ve karamsarlığa kapılmadan İ. Kaypakkaya'dan öğrenmeli, Onun yolundan yürüyerek, partimizin daha bilinçli birliğini pekiştirerek, davranmasını bilmeliyiz. Saflarda moral bozukluğuna, karamsarlığa, kavga kaçkınlığına hayat hakkı tanımayarak, partimizin direktar ve ihtilalci çizgisinde yürümeliyiz. Onun deyimleriyle; "Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin engin denizine bütün varlığımızla atılalım! Bu mücadelede kahraman işçi sınıfımıza, fedakar ve çilekeş köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım!"

İsmail Bulut

ba imal ederken Doğan Karadağ elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düşerken İsmail Bulut ise yaralı olarak düşmanın eline geçmiş ve işkencede katledilmiştir.

DOĞAN KARADAĞ; 1962 yılında Dersim Hozat Togar köyünde doğdu. Çocukluğundan beri devrimcilerle tanışan Doğan Karadağ, 12 Eylül AFC'sinin ardından TIKKO'ya katılmıştır. Doğan Karadağ, şehit düştüğünde parti üyesi ve Karadeniz Alt Bölge Komutanlarındandı.

Kaçkarlar Onlarla daha da kızıştı

İSMAİL BULUT; 1963 yılında Dersim'in Hozat ilçesi Zenkire köyünde dünyaya geldi. Henüz ortaokul yıllarında öğrenci eylemlerine katılmaya başlayan İsmail Bulut, 1983 yılına kadar milislik yaptı. 1984'te MK üyeliğine seçildi. 3. Konferans döneminde DABK hizbi saflarında yer alan İsmail Bulut, 92 Birliğinden sonra MK üyeliği ve Askeri Komisyon sekreterliğine getirildi. 21 Haziran 1992'de Karadeniz'de Kaçkarlar'da süren çatışmalar sırasında eksilen cep-hanelerini tamamlamak için bomba

Doğan Karadağ

Efendi Diril

1956 yılında Dersim Ovacık Hülüküşağı köyünde doğdu. 1976 yılında Proletarya Partisi saflarına katılan Efendi Diril, birçok askeri eylemde aktif rol aldı. 1978 yılında parti üyesi oldu. Efendi Diril, 30 Haziran 1980 tarihinde İstanbul Kanarya'da MHP'li faşistler tarafından katledildi.

Emperyalizmin boğulduğu Vietnam Devrimi

1930'da Ho Şi Minh önderliğinde kurulan Çinli Komünist Partisi aynı yıl yaygınlaşan ancak her seferinde kanla bastırılan ayaklanmaların inisiyatifi ele geçirdi. Ve ayaklanmaları kırsal bölgelere çekerek yaygınlaştırdı.

1870'lerden beridir süregelen Fransız işgali altındaki Vietnam'da Ho Şi Minh, sınıfsal kurtuluşu ulusal kurtuluşa tabi kılmıştı. Çin'de toplanan Çinli Komünist Partisi merkez komitesi 8. Toplantısında alınan karar doğrultusunda kısa adı Viet Minh olan Ulusal Cephe kuruldu. Viet Minh'in başında Ho Şi Minh yer alıyordu.

Japonlar, 1945 Mart'ında Fransızlara ver-

dikleri 2 saatlik bir ultimatom sonucunda Vietnam'ı ele geçirmişti. Kukla hükümete ilan ettirdikleri sahte bağımsızlık da inandırıcı olmamıştı. Japonların hükümet darbesinin ardından başını Ho Şi Minh ve arkadaşlarının çektiği Viet Minh 13 Ağustos 1945'te genel ayaklanma ilan etti. Uzun yıllar süren gerilla savaşı içinde oluşan Ağustos 1945'te Honai ve Saygon'u da ele geçirdi. Ho Şi Minh bağımsızlık bildirisini Honai'de 3 Eylül 1945'te Honai'de 500 bin kişinin önünde okudu.

ABD, SSCB ve İngiltere Postdam Konferansı'nda Çin ve İngiliz birliklerinin, Japonların izlerini silmek üzere Vietnam'a "geçici müdahalede" bulunması kararlaştırıldı. An-

cak Fransızlar Çinli generallerle anlaşarak 1946 ilkbaharında Vietnam'ı ikinci kez işgal ettiler. Vietnam kentleri yeniden sömürgeci egemenliği altındaydı. Ancak Kurtuluş Ordusu Fransızlara rahat vermiyordu.

1949 sonlarında durum Fransızlar için tehlikeli olmaya başladı: Mao'nun birlikleri Vietnam sınırındaki Çin bölgelerini ele geçirmişlerdi. Vietnam'da olup bitenleri yeni yeni anlamaya başlayan ABD, Mao'nun Çin'de kazandığı zaferle şaşkına dönmüştü. Çin ve SSCB Vietnam Demokratik Cumhuriyetini 1950'de tanıdılar. Buna karşılık ABD Fransızların da yönetiminde yer aldığı (Güney) Vietnam'ı tanıdılar.

Fransız orduları ABD'den de aldığı yardımlarla başında Vo Nguyen Giap'ın bulunduğu Kurtuluş Ordusunu yok etmek amacıyla saldırıya geçti. Ancak Vietnamlı partizanların kurdukları ölüm tuzakları arasından geri dönüşleri çok da "acıklı" oldu.

21 Temmuz 1945'teki Cenevre Konferansı'nda Vietnam Demokratik Cumhuriyeti (Kuzey Vietnam) ve Vietnam Cumhuriyeti (Güney Vietnam) şeklinde ikiye bölündü. Güney Vietnam Fransızların denetimindeki bir hükümet tarafından; Kuzey Vietnam ise Viet Minh tarafından yönetilecekti.

Güney Vietnam'daki Diem hükümetinin azgın baskıları 1957'deki ayaklanmalara yol açmıştı. 20 Aralık 1960'da Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi (UKC) kuruluşunu ilan etti. 1 Kasım 1963'te Diem hükümeti yıkıldı.

Ve ABD 1961'de -ilk elden- 16 bin askerle Vietnam'a çıktı. Vietnam köylerini ovalık yerlerde kuracakları yerleşim birimlerinde toplamayı ve böylece partizan gerillaları halktan soyutlayarak imha etmeyi düşünüyorlardı. Ancak köylüler topraklarını terk etmediler.

ABD'nin Kuzey Vietnam'a yoğun bir bombardımana başlamasına karşılık UKC Saygon ve diğer güney kentlerine geniş çaplı bir saldırı başlattı. **Dünyanın en korkunç ve en kanlı çarpışmalarının yaşandığı Vietnam'da ABD emperyalizmi döktüğü kan seline kapılmış, sürüklenerek Vietnam'dan Hint Okyanusu'na dökülürken, Güney Vietnam kentleri bir bir UKC'ye teslim oluyordu.**

Savaş tahribatının ve yaraların sarılmasıyla geçen kısa bir dönemden sonra 2 Temmuz 1976'da Vietnam'ın resmen birleştiği ve başkenti Honai olan Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'nin kuruluşu ilan edildi.

CLARA ZETKİN'İN ANISINA*

(...)

Clara 1857'de Almanya'da (Sachsen) doğdu; babası bir köy öğretmeni idi. O, köyde büyüdü ve köy yaşamını yakından tanıdı. O sıralarda Sachsen'de tekstil sanayii hızla geliyordu; işçiler (kadın ve erkek dokumacılar) henüz köy yaşamına sıklıkla bağlı idiler. Clara köylülerin ve işçilerin durumunu salt kitaplardan değil yaşamın kendisinden öğrendi. Bunun daha sonra ona çok yararı oldu; O köylülere ve kadın ve erkek işçilerin en geri katmanlarına ulaşmayı beceren ender kişilerden biri oldu.

Clara öğretmen olmaya karar verdi. Leibzig'e gitti ve orada kız öğretmen okuluna girdi. Orada Karl Marx ve Friedrich Engels'in öğretileriyle yüz yüze geldi; işçi toplantılarına gitmeye başladı ve Partinin çalışmalarını tanıdı. (...) **Clara Zetkin tüm yaşamını emekçi kadınların kurtuluşuna, kadın işçilerin işçi sınıfı davası uğrunda mücadeleye katılmalarına adadı.** Clara bu sorunu bir Marksist olarak ele aldı; bu sorunu işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesiyle sıkı bağ içerisinde gördü. Clara Zetkin, kadınların hak eşitliği sorununun sınıf mücadelesinden, köylü ve işçi kadınların yaşam ve çalışma koşullarından kopuk bir sorun olarak gören feministlere karşı sürekli mücadele verdi.

(...)

1923'te "Kadın Komünist" in 12. sayısında Clara Zetkin'in redaksiyonu altında çıkan Alman gazetesi "Eşitlik"ten alınan, Clara Zetkin'in "Kadınların Karl Marx'a Borçlu oldukları Şey" adlı fevkalade bir makalesi vardır. "Materyalist tarih anlayışı ile" diye yazıyor Clara Zetkin, "Gerçi o bize kadınlar sorununda hazır reçeteler bırakmadı, ama daha iyisini, onu araştırmak ve kavramak için doğru ve isabetli yöntemi verdi. İlk kez materyalist tarih anlayışı bize, kadın sorununu genel tarihi gelişmenin akışı içinde, genel sosyal bağınıtlar ışığında, onun tarihi olarak koşullanmışlığı ve meşruluğu içinde açık bir şekilde anlamamızı, onun itici ve taşıyıcı güçlerini, bunların erişmek istedikleri amaçları, ortaya atılan sorunların ancak hangi koşullar altında çözülebileceğini anlamamızı sağladı." (...) Clara Zetkin'in uluslararası kadın hareketi için kazanımları büyüktür. Clara 1892'de "Kadın İşçi" adlı gazetesinin yazı kurulu yöneticiliğini üstlendi. Kadınlar arasında ajitasyon ve propaganda için parti komisyonlarının oluşturulması da aynı döneme rastlar. (...) Clara Zetkin, gerçek üyelerinden biri olduğu Komünist Akademisinin çalışmalarını da ilgilendi. Kadın hareketinin incelenmesi bölümünü yönetti. (...)

Sevgili Clara, senin örneğin Komünizm davasının tüm savaşçıları coşkuyla doldurmalı. Senin örneğin bilinçli erkek ve kadın işçileri, bilinçli erkek ve kadın kolhozcuları coşkuyla dolduruyor. Biz daha ciddi, daha iyi, daha tam bir örgütlenme ile çalışacağız; nöbeti devredeceğimiz bütün ülkelerin komünist gençlik birliklerine yardım edeceğiz; çocuklarımızı komünizmin inşasını sonuna kadar götüreceğiz savaşımlar olarak eğiteceğiz!

N.Krupskaya

*N. Krupskaya'nın 20 Haziran 1933'te 76 yaşında yaşamını yitiren Clara Zetkin'in yaşamını anlattığı bir makaleden...

Sivas'ta aydınlar diri diri yakıldı

Daha önceleri Banaz'da gerçekleştirilen Pir Sultan Abdal Kültür etkinlikleri 1993'te ilk kez Sivas'ta gerçekleştirilecekti. Şenliğin ilk günü 1 Temmuz'da "Müslümanlar" imzalı bir bildiri yayınlandı. Bildiride Aziz Nesin'in Kuran'ın dokunulmazlığına küfrettiği belirtilerek "gün müslümanlık uğruna gerekenleri yerine getirme günüdür" deniliyordu. Yani daha önce Maraş'ta, Çorum'da tezgahlanan oyunlara 93 Temmuz'da Sivas'ta bir yenisi daha ekleniyordu.

2 Temmuz 1993 tarihinde

Cuma namazı sırasında provokatörler "Şeytan Aziz Sivas'a geldi. Allahsızlık propagandası yapıyor. Camilere saldıracaklar" gibi ifadeler kullanarak namazdaki insanları harekete geçirdi. Hedef şenlik için Sivas'a gelen onlarca aydının kaldığı Madımak oteli oldu. Saat 17:30 sıralarında gericilerin sayısı 15 bine ulaştı. -Anlaşılan önceden planlanan bu katliam için bir hafta önceden çeşitli illerden faşistler bir araya toplanmıştı. Olay üzerine Aziz Nesin dönemin "Sosyal Demokrat" lideri Erdal İnönü'yü arayarak olay hakkında bilgi verdi. Bunun üzerine İnönü "vaziyete hakim olduklarını" söyleyerek olayı geçiştirdi. Saat 19:00 sıralarında saldırganlar otelin çevresindeki araçları ateşe vermeye başladılar. Bir süre sonra da otelin elektrik ve telefon bağlantısı kesildi. Saat 20:00'ye gelindiğinde de oteli ateşe vererek devletin bütün kolluk güçlerinin gözleri önünde 35 devrimci, demokrat, ilerici aydın ve sanatçıyı diri diri yakıldılar.

35 şehit verdi halkımız Sivas'ta. **Nesimi Çimen**, Asım Bezirci, **Hasret Gültekin**, Carina Cuanna, **Uğur Kayanar**, Behçet Aysan, **Edibe Sulari Aybaba**, Muhibe Akarsu, **Muhlis Akarsu**, Metin Altuok, **Mehmet Atay**, Gülender Akça, **Sehergül Ateş**, Erdal Ayrancı, **Asaf Koçak**, Belkız Çakır, **Serpil Canik**, Serkan Doğan, **Yeşim Özkan**, Huriye Özkan, **Handan Metin**, Sait Metin, **Ahmet Özyurt**, İnci Türk, **Muammer Çiçek**, Gülsüm Karababa, **Murat Gündüz**, Koray Kaya, **Menekşe Kaya**, Asuman Sivri, **Yasemin Sivri**, Özlem Şahin, **Nurcan Şahin** ve otel çalışanları Ahmet Ötürk, Kenan Yılmaz... Bir döneme kadar 37 olarak ifade ediliyordu şehit sayısı ancak ölenlerden ikisinin oteli ateşe verenlerden İBDA-C militanı olduğu daha sonra yapılan açıklamalarda ortaya çıktı.

Katliam tıpkı Maraş'ta, Çorum'da sonrasında Gazi'de olduğu gibi devletin bilgisi dahilinde ve desteği alınarak gerçekleştirildi. Katliamın başlamasıyla birlikte tüm kamuoyu gelişmelerden haberdar olduğu halde DYP-CHP koalisyon ortaklarının konu hakkında bilgilerinin olmadığını söylemeleri, saldırganlara müdahale için gecikmesi katliamın sorumlularını açıkça göstermektedir.

Sivas idare mahkemesi, katledilenlerin yakınlarının açtığı dava sonucunda devleti kusurlu bularak katledilenlerin ailelerine tazminat verilmesini kararlaştırdı. Katliamdan sorumlu olarak yargılanan Sivas sanıklarının taşındığı ring aracı '97 yılının Ağustos ayında TKP/ML militanlarınca bombalandı.

Şemse Allak'a ölümüne ceza

Bizim derdimiz Mardin'deki 13 yaşındaki çobana dahi "taşlamak kötü oldu. Çok tepki aldı. Aslında bu işi silahla bitirmek gerekirdi" dedirten değer yargılarını sorgulamak olmalı.

Geçtiğimiz aylarda gazetelerin bazılarının kısaca üzerinde durup geçtiği recm (taşlayarak öldürme) haberi Şemse Allak'ın ölümü ile tekrar aynı köşelere konu oldu. "Yasak aşk" yaşadığı gerekçesi ile ailesi tarafından taşlanarak ölüm cezasına çarptırılan ve bu cezanın uygulanması sonrasında bitkisel hayata giren Şemse Allak geçtiğimiz hafta yedi aylık yaşam mücadelesinin ardından hayata gözlerini yumdu. 2 Şubat 1968 Mardin Yalım beldesi nüfusuna kayıtlı Şemse Allak'ın yaşadıkları bizler açısından bir ilk değil ve maalesef son da olmayacak. Kadının erkeğin namusu olarak değerlendirildiği ve namus kavramının çarpıklaştığı sistemde Şemse kurbanlardan sadece biri oldu. Onun gibi ölümler pençeleşip yenik düşen daha kaç kişi var bilemiyoruz. Hatta yedi ay sonunda hastaneden sağ çıkıyordu bile ailesi tarafından tekrar öldürülmeyeceğinin bir garantisi dahi yoktu. Çünkü Şemse hastanede bir yandan ölümle pençeleşirken bir yandan da aile meclisi Şemse ölmediği için namuslarını tam olarak temizleyemedikleri kaygısı ile yeni planlar yapıyordu. Bizim amacımız elbette Şemse Allak'ın tecavüze mi uğradığı yoksa bilerek mi ilişkiye girdiği değil. Çünkü böyle bir tartışma sonuç olarak Şemse'yi "suç"lu çıkarttığında o zaman sanki cezalandırılması normalmiş gibi bir durum ya-

ratır. Bizim derdimiz Mardin'deki 13 yaşındaki çobana dahi "taşlamak kötü oldu. Çok tepki aldı. Aslında bu işi silahla bitirmek gerekirdi" dedirten değer yargılarını sorgulamak olmalı. Yani eğer Şemse Allak'ın yaşadıkları kendi isteği ile olmuş bir olaysa bile bu onun öldürülmesini meşurlaştırmaz. Üstelik bu ölüm öyle bildiğimiz sıradan yöntemlerle değil çağdışı kalmış ve vahşi yöntemlerle taşlanarak ve defalarca bıçaklanarak gerçekleştirilmiştir. İnsanlığa sığmayacak yöntemlerle katledilen Şemse Allak'ın cenazesi, ölümü üzerine onu öldüren ve günlerce hastane önünde ölümünü ama gerçekten ölüm haberini bekleyen ailesine teslim edildi ve bir kimsesizler mezarlığına gömüldü.

Gazetemizin bu sayfasında daha önce de yaşanan bu tür haberleri işlemiştik. Özellikle Türkiye Kürdistan'ında gerici değer yargıları kadını tamamen erkeğin malı gibi algılamakta ve başına gelen her olayda onun namusu olarak görülerek öldürülmesi günlük sıradan bir olay gibi algılanabilmektedir. Namus adına burnu kesilen kadınlardan, traktörün arkasına bağlanarak gezdirilen kadınlara kadar yüzlerce akıl almaz örnek bizler için yeni değil. Yenilik adı altında geliştirdiği yeni yasalar ile kadınlara yönelik tecavüzü dahi yasalılaştıran, deyim yerindeyse tecavüzü neredeyse özendi-

Şemse Allak

ren devletin elbetteki bu yaşananlara müdahale edip düzeltmesi gibi bir durum söz konusu değildir. Nitekim Şemse Allak gibi daha adını dahi bilmediğimiz milyonlarca kadın aynı sorunları yaşamış ve belki de sessiz sedasız kimsesizler mezarlığındaki yerini almıştır.

Özellikle T. Kürdistanı'nda kadının yaşadığı sorunlar ne yazmakla ne de anlatmakla bitecek gibi değildir. Bugünlerde televizyon ekranlarında daha fazla reyting için harcanan ve kullanılan kadın yaşamları

ekranlara yansıyanın çok üstünde acı ve yıkımla doludur. Defalarca kez evlenen, kuma üstüne kuma getiren ağaların özendirildiği, kadının sadece erkek için varolması gerektiğini aşılardan bu dizelerde özellikle de Kürt kadınları kullanılmaktadır. Kürt kadınlarının acıları, yaşamları kullanılarak devlet, egemen anlayışını oturtmaya ve kalfalarda bunu meşurlaştırmaya çalışmaktadır. Oysa Şemse Allak'ın yaşadıkları tüm bu gelişmişlik masallarının altındaki çağdışı zihniyeti gözler önüne sermektedir.

DEVLETİN KADIN İNTİHARLARINA BULDUĞU ÇÖZÜM: PARA CEZASI

Adını sık sık kadın intiharları ile gündeme getiren Batman'da bugünlerde ise devletin bu intiharlara çare için geliştirdiği yöntem konuşuluyor. Hem devletin baskıları hem de sistemin yarattığı şekillenmiş sonucu çareyi zulme dönmüş yaşamını sonlandırmakta bulan kadınların yanında; işsizlik, geçim sıkıntısı vb. nedenlerden dolayı intihara yeltenen ve başaramayan kişiler devlet tarafından para ve hapis cezasına çarptırılacak. Sebep ise "kamu huzur ve rahatını bozmak". T. Kürdistanı'nda ailelerin baskısı, istek dışı evlilik, berdel, cezalandırma, kuma vb. sıkıntılar içinde yaşayan buna ek olarak bir de geçim sıkıntısı çeken onlarca kadın, intiharı denediğinde devletin caydırıcı tedbir olarak nitelendirdiği para ve hapis cezası ile cezalandırılacak. Aslında buradan da bir rant elde etme telaşında olan devletin bu sorunları gerçekten çözmek gibi derdinin olmadığı çok açık olduğu gibi bu yaşananlar da bunu tekrar göstermektedir. Devlet intihar koşullarını elle-ri ile hazırlamaktadır.

Son günlerde hemen bu kuralı işleme sokan devlet, zaman kaybetmeden Batman'da intihara teşebbüs eden iki kişiye 86 milyon 696 bin lira para cezası verdi. Gerekçe olarak da "Her kim itidal ve muvazene haricinde veya çirkin veya ayıp görülen sair herhangi bir hal ile başkasını alenen incitir veya huzur ve rahatını ihlal ederse 15 güne kadar hafif hapse veya 86 milyon kadar cezasına mahkum olur" maddesi gösterildi.

Sekiz çocuğu olan ve dilencilik yaparak evini geçindirmeye çalışan birisi bu para cezası verilenlere bir örnek. Bu durumda olan ve yaşamını idame ettirmeye çalışan bir insana verilen 86 milyon para cezasının onu intihardan caydırmak mı yoksa daha da teşvik etmek mi anlamına geldiğinin tartışılacak yanı dahi yoktur. Bu düpedüz ve açıkça zaten geçim sıkıntısı ve daha birçok nedenle bunalıma giren insanları daha da girdabın içine sürüklemek, intihara itmek ve bunun üzerinden para kazanmanın hesabını yapmaktır.

TECAVÜZ CİNSEL İŞKENCE DEĞİL, KÖTÜ MUAMELE

Göztaltında işkence gördükleri Adli Tıp raporuyla belgelenen Naciye Coğaltay ve Sunay Yeşildağ'ın 4 polis hakkında açtığı davanın duruşmasında, Av. Fatma Karakaş, müvekkillerinin göztaltında uğradıkları taciz ve tecavüzün dava kapsamına alınmamasını eleştirdi.

Karakaş, "cinsel işkencenin" belgelendiğini ve iki müvekkilinin 15 gün iş göremez raporu aldığını hatırlatarak, "Suç duyurusu sonrası 10 polisten sadece 4'üne dava açıldı, savcı iddianamesinde irza tasaddi suçunu kötü muamele kapsamına sokarak, sanıkların en az cezayı alması için uğraşılıyor" dedi. Sultanahmet Adliyesi 4. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmayı çeşitli kadın kuruluşlarından kadınlar izleyip davacı kadınlara destek verdi. Dava, sanıkların görevde oldukları gerekçesiyle duruşmaya katılmaması nedeniyle 21 Ekim'e ertelendi.

CİNSEL TACİZ SUÇU TANIMLANMIYOR

24 Eylül 2002'de "örgüt üyeliği" suçlamasıyla göztaltına alınan Coğaltay ve Yeşildağ, duruşmada, göztaltında tutuldukları 5 gün boyunca 10'un üzerinde polisin hortumla dayak, cinsel taciz gibi işkencelerine uğradıklarını ağlayarak anlattı.

İki kadının "fiziksel ve ruhsal travmaya" uğradıkları Adli Tıp raporlarıyla belgelenmiş, Bakırköy ve Çocuk ve Kadın Tutukevi'nde tutuklu bulunan Coğaltay ve Yeşildağ, geçtiğimiz günlerde tahliye edilmişti.

İnsan Hakları Derneği Göztaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Bürosu avukatlarından olan Karakaş, TCK'nın cinsel tacizi bir suç olarak tanımlanmamasına, tecavüz suçunun tanımının ise yetersizliğine değindi. Karakaş, varolan yasaların da bu davadaki gibi kullanılmadığını vurguladı.

Avukat Hülya Gülbahar ise, TCK tasarısında tecavüz suçunun kişiye değil topluma karşı işlenmiş suçlar kapsamında gösterilmesini eleştirdi.

"Adalet Bakanlığı'nın bir önceki tasarısı için hazırladığı; tecavüz ve tecavüze kalkışma suçlarının kolluk kuvvetlerince işlenmesi halinde ceza artırımına gidilmesi yönündeki maddeler, yeni TCK'da yok. Herhangi bir aracın cinsel organa sokulması, tecavüz sayılmıyor. Irza tasaddi ve cinsel taciz suçlarının kapsamı açık değil. Bu dava, Türkiye'de göztaltında taciz ve tecavüzün ne kadar yaygın olduğunun göstergesi ve bu alandaki yasaların mağdurları değil, kimi koruduğu da çok açık."

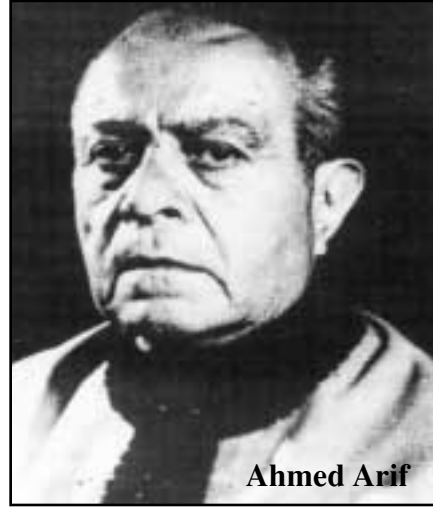
(H. Merkezi)

“Üç Çınar” etkinliklerle anıldı

Nazım Hikmet

Orhan Kemal

Ahmed Arif

Nazım Hikmet'in ölüm yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirilen anma etkinliklerinde Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Orhan Kemal'in devrimci yönleri ve ünlü eserleri üzerinde durularak, “Üç Çınar”ın gerçek birer aydın olduğu ve dünyaya açılım sağladığı vurgulandı.

İSTANBUL

Dünyaca ünlü şair Nazım Hikmet'in ölümünün 40. yıldönümünde düzenlenen anma gecesinde biraraya gelen birçok şair, Nazım için şiirler okudu.

1963 yılında Moskova'da yaşamını yitiren ünlü şair **Nazım Hikmet Ran**, birçok şair ve sevenlerinin katılımıyla Nazım Kültürevi'nde düzenlenen gecede anıldı. Gecede konuşan Nazım Kültürevi yöneticisi Ali Mert, içinde bulunduğumuz bu süreçte Nazım Hikmet'in bugün daha coşkulu anılması gerektiğini belirtti. Talim Terbiye Kurulu'nun ilköğretim okulları kitaplarında Nazım'ın şiirlerinin çıkartılmasını da eleştiren Mert, bu durumun üzüntü verici olduğunu söyledi. Konuşmadan sonra aralarında **Ataol Behramoğlu**, **Ayten Mutlu**, **Doğan Kılıçkaya**, **Güngör Tekçi**, **Leyla Şahin**, **Müslüm Çelik**, **Nevzat**

Çelik, **Halil İbrahim Özcan**, **Sevgi Vural**, **Tekin Göneç**'in de bulunduğu birçok şair, Nazım için şiir okudu. Anma, **Nimet Çakıcı** ve **İrfan Ertef**'in verdiği müzik dinletisinin ardından sona erdi.

ANKARA

Ayrıca Ankara'da da Makine Mühendisleri Odası (MMO) tarafından düzenlenen bir etkinlik ile Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Orhan Kemal anıldı.

Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde düzenlenen “**Devrimci Yazar ve Ozanlarımızı Anıyoruz**” etkinliği, aydınların portrelerinin aktarıldığı panellerle başladı. MMO Yönetim Kurulu Başkanı **Emin Koramaz** ve Edebiyatçılar Derneği Genel Sekreteri **Gökhan Cengizhan**'ın açılış konuşmalarının ardından panele geçildi.

Konuşmasına Ahmed Arif için “**Başkaldıran, eyvallah demeyen**

biri” diyerek başlayan panelist **Canip Yıldırım**, Arif'in “**Halk beni anlasın**” mantığıyla hareket ettiğini belirterek, “Ancak şimdiki şairler ‘ister

anla ister anlama’ yaklaşımını sergiliyor” dedi. Ahmed Arif'in müthiş bir etik değere sahip olduğunu aktaran Yıldırım, bunun yanında Arif'in çok yetenekli bir şair olduğunu ve görmediği yerleri bile görmüşçesine betimleyebildiğini ifade etti.

Panelde, diğer konuşmacılar da Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Orhan Kemal'in devrimci yönleri ve ünlü eserleri üzerinde durarak, “Üç Çınar”ın gerçek birer aydın olduğu ve dünyaya açılım sağladığını vurguladı. Rüşti Asyalı'nın Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Orhan Kemal'in eserlerinden sunumlar gerçekleştirdiği panelde aydınların eserleri izleyenleri duygulandırdı.

Panel sonrası **Gülay Akgün** ve **Fatih Erenler**'in verdiği müzik dinletisinin ardından program, verilen kokteyle sona erdi.

(DİHA)

NAZIM HİKMET ANMASI

Ekim Kültür Sanat Üretim Merkezi, Lefkoşa Arabahmet Kültür Merkezi'nde, 3 Haziran akşamı saat 20:00'de Nazım Hikmet'in 40. ölüm yıldönümü üzerine bir anma gecesi düzenledi.

Geceye katılımın oldukça yüksek olması, katılımcıların çoğunluğunun etkinliği ayakta gece sonuna kadar izlemesine neden oldu. Yaklaşık 130 kişilik bir katılım yapılan etkinlik, Nazım Hikmet'i kısaca tanıtan bir açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmanın ardından, Nazım'ı anlatan bir dans gösterisiyle geceye daha da coşku katıldı. Dans gösterisinin ardından, Nazım'ın otobiyografisi sahnede seslendirildi. Bunu takip eden “Şiirlerle Nazım” bölümünde, Nazım'dan şiirler okundu. Nazım Hikmet, Türkçe ve Rumca okunan şiirleriyle sahnedeydi. Bu etkinlik de, Nazım Hikmet'i iki kardeş toplumun dayanışma içinde andıklarının göstergesi oldu.

10 dakikalık bir aranın ardından, Nazım'ı anlatan slayt gösterisiyle geceye devam edildi. Gece, Ekim Müzik Grubu'nun Türk, Rum tüm katılımcılarla seslendirildiği türkülerle son buldu. (H. Merkezi)

BARIŞ BİR DAKİKAYA SIĞAR MI?

“Barış İçin Sinema Girişimi” 100 yönetmenin katılımıyla; her yönetmenin 1 dakikalık kısa filminin yer alacağı 100 dakikalık bir film çekmeyi hedefliyor. “Barış” konulu bu projeye katılmak isteyenler için yapımlarının özgün ve başka bir yerde yayınlanmamış olması şartı getiriliyor.

Şu anda elli üyesi bulunan grup; filmler, konular arasında bağlantı kurarak montaj yapacak ve 1 Eylül Barış Günü'nde tüm dünyada ticari kaygı götmeksizin barışsever izleyicilere sunulacak.

Barış İçin Sinema Girişimi Üyesi **Başak Ertür**; “dünyada açlıktan, hastalıktan, savaştan dolayı her bir dakikada 99'u çocuk olmak üzere 200 kişi ölüyor, yalnızca Bill Gates tek başına her bir dakikada 15 bin dolar kazanıyor. **Hiroşima'ya atılan atom bombasının ardından ilk bir dakikada 150 bin kişi öldü. Her bir dakikada bir kadın doğum yaparken ölüyor. Basra'ya düzenlenen hava saldırısında her bir dakikada iki bomba düştü.** 2000 yılında dünyada silahlanma ve askeri harcamalar için dakikada 1.9 milyon dolar harcandı. Kısacası bir dakika içinde o kadar çok şey oluyor ki!” diyerek birer dakikanın barışa dair birşeyler anlatabilmek için yeterli bir süre olduğunu belirtiyor.

(H. Merkezi)

İŞTE TÜRKİYE'NİN DEMOKRASİ HARİTASI

Kürt halkının suni gündemler etrafında oyalanması politikası kendini daha ne kadar korur belli değil ancak bilinen bir gerçek var ki o da halkın bu saldırılar karşısında uzun süre tepkisiz kalmayacaktır.

Uzun süredir ülke gündemini meşgul eden AB tartışmaları sürerken bu tartışmaları büyük bir beklentiyle takip eden çevrelerin beklenti ve umutları da devam ediyor. AB'ye girmenin adımlarını hızlandıran hakim sınıflar ardarda yaptıkları uyum paketi açıklamalarıyla, belli yasalarda yapılan değişiklikler ve yeni yasaları içinde barındıran bu paketlerin kamuoyuna sunulmasının ardından yaşanan tartışmalarda kopartılan yaygara "demokratikleşiyoruz" üzerine oldu. Ancak daha önce de belirtildiği gibi kamuoyunun gündemine giren "demokratikleşiyoruz" tartışmaları ülkemiz hakim sınıflarının başta Kürt halkı olmak üzere, işçi sınıfı ve ezilen emekçi sınıflar üzerindeki baskı ve terörünü tırmandırması anlamına gelmektedir. İşçi sınıfı üzerindeki özelleştirme tehdidinin son günlerde artırılması ve bunun bir tehdit boyutundan öteye çıkarak ülkemizdeki birçok işletme ve fabrikaların emperyalistlere peşkeş çekilmesiyle birlikte somutlanmış bir saldırı dalgası durumuna bürünmüştür. Bunun yanısıra geçtiğimiz yıl yapılan düzenlemelerle kaldırıldığı iddia edilen OHAL, T. Kürdistanı'nda tüm hızıyla uygulanmaya devam ediyor. OHAL valiliklerinin ve yasalarının korunduğu bölgede özellikle son dönemde yaşanan gelişmeler hakim sınıfların yıllardır Kürt ulusuna yönelik uyguladığı imha ve inkar politikalarının tırmandırılması anlamına da gelmektedir. Bugün Kürt halkına dillendirilen genel af talebiyle silahsızlanmanın önünü açmaya çalışan PKK-KADEK, uygulanan baskı, hak ihlalleri ve devlet terörünü görmezden gelerek bu talebini dillendirmeye ve oluşturacağı basınçla bunu devletle pazarlık maddesi haline getirmeye çalışmaktadır.

Özellikle son dönemde yaşanan hak ihlalleri ve baskıların son birkaç aylık hak ihlali bilançosunu anlamak açısından Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in meclise verilen bir gensoruya verdiği yanıtlarda yaşananların 12 Eylül dönemini aratmayan soruşturma, tutuklama, hak ihlali ve katletme olaylarının yaşandığını ortaya koymaktadır. OHAL'in kaldırılmasına ka-

dar 50 bin kişinin gözaltına alınarak sorgulanması örneğinden, işkence yapanların çoğu hakkında da takipsizlik kararı alındığı yapılan açıklamalar arasında. OHAL'in "kaldırıldığı" koşullara kadar yaşandığı iddia edilen bu ihlallerin kesintisiz devam ettiği ve bu dönem de yoğunlaştığı gözle görülür bir durumdur.

Uzun süredir kamuoyunda yer alan **Diyarbakır'ın Hani İlçesi'nde öğretmene laf attıkları gerekçesiyle gözaltına alınarak "sorgulanan" ve yüzlerine dışkı sürülerek şehir merkezinde gezdirilerek teşhir edilen B.D (15) ile M.O (14) "demokratikleşen" sistemin yüzünü görmek açısından çarpıcı bir olaydır.** Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Hürriyet İlköğretim Okulu'nda yapılan 23 Nisan törenleri sırasında öğ-

r e t -

menlerine laf attıkları gerekçesiyle gözaltına alınan 14 ve 15 yaşındaki çocukların yüzlerine karakol nezarethanesinde bulunan insan dışkısı pamukla sürülerek şehir merkezinde ve sokaklarda gezdirilmiştir. Yaşanan bu tüyler ürpertici olayın ardından polisler hakkında soruşturma başlatıldığı açıklansa da bu soruşturma daha öncekilerde olduğu gibi aradan kısa bir süre geçtikten sonra takipsizlik kararı alınarak bitirilmek isteniyor. Kamuoyuna yansıyan bu haber Diyarbakır'da halkın tepkisine neden olurken devlet ise olayı nasıl kapatacağının telaşını yaşıyor. Olayı haber olarak veren **Yeniden Gündem** ve **Evrensel** gazetesi muhabirlerine ve sorumlu yazı işleri müdürlerine dava açılırken, davanın gerekçesi yalan ha-

ber yayınlamak olarak gösterildi. Bunun yanısıra olayın duyulmasının hemen ardından valilik tarafından yeni açıklamalar yapılarak tarafların ifadesine başvurulduğu, mağdurların iddialarının asılsız olduğu, polislerden şikayetçi olmadıkları, çocuklarının vücut veya yüzlerinde herhangi bir darp ve pislik izine rastlanmadığı mağdur aileler tarafından açıklandı. Ayrıca yüzlerine dışkı sürülen çocuklar hiç bir biçimde gazetecilerle görüntülenmezken, mahkemeye de çıkarılmıyorlar. Yine valilik tarafından yapılan açıklamalarda gazetelerde çıkan fotoğrafların fotomontaj olduğu söylenirken, gazetecilerin görüşme talebini reddeden aileler, üzerlerinde yoğun bir baskı ve denetimin olduğunu söy-

leyerek, çocuklarının polisler tarafından sürekli izlendiği açıklamasını yapıyorlar. Yaşanan olayı devlet örtbas edip kapatmaya çalışırken olayın görgü tanıklarının verdiği ifadeler yaşananların boyutunu görmek açısından çarpıcı. Yaşanan olaya tanık olan **B.D** ve **M.O**'nun arkadaşı **D.Ö (17)** olayı şöyle anlatıyor;

"Biz dört kişi parkta oturuyorduk. Emniyette suratlarına dışkı sürmüşler, M.O ağlıyordu. Polisler onları çarşıya getirdiler. Onlara küfür atıyorlardı, dövüyorlardı, suratlarına dışkı sürmüşlerdi. Gözlerimizle gördük. Bazı tanıklar var korkudan konuşmuyorlar."

Mağdurlar ve tanıklar üzerinde baskı ve terör estirerek verdirdiği ifadelerle olayı adli soruşturma boyutuyla bitiren devlet CHP Diyarbakır Milletvekili **Muhsin Koçyiğit**'in verdiği gensoruyu da geri çekti. Diyarbakır'da yaşanan bu vahşet bölgede ilk defa yaşanmamaktadır. 1989 yılında Şırnak'ın Cizre ilçesine bağlı Yeşilyurt köyünde bir binbaşı ve üç asker dört köylüye dışkı yedirmiş, olayın ardından köylüler Ankara 3. Ağır Ceza

Mahkemesi'ne başvurmuşlardı. Yaşanan bu olayı da kabul etmeyen devlet köylülerin sadece dayak yediğini kabul ederek olayı kapatmış ve dosya AİHM'e gönderilmişti. **Ciddi tazminat cezası ile bitirilen dava yine kamuoyunda yer almış unutulmamacak olaylardan biridir.** Yine benzer bir dışkı işkencesi 1996 yılında Hakkari'nin Baye köyünde yaşanmıştır. Gerilla kılığında girerek köye gelen Özel Harekat Timleri iki köylüden ekme olarak köyden ayrılmışlar, ertesi gün köy askerler tarafından basılarak, halk köy meydanına toplanmış, 50'ye yakın köylü gözaltına alınmış ve aralarındaki 60 yaşındaki bir köylüye hayvan dışkısı yedirilmiştir.

Uzun süredir kamuoyunda yer alan Diyarbakır'ın Hani İlçesi'nde öğretmene laf attıkları gerekçesiyle gözaltına alınarak "sorgulanan" ve yüzlerine dışkı sürülerek şehir merkezinde gezdirilerek teşhir edilen **B.D (15) ile M.O (14)** "demokratikleşen" sistemin yüzünü görmek açısından çarpıcı bir olaydır.

Yaşanan bu örneklerin tümü tarihi zulüm dolu TC'nin Kürt halkına yönelik süregelen saldırı politikalarının boyutunu da çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır.

Devletin Kürt halkına yönelik boyutlanan saldırısı bununla da sınırlı kalmayarak bir anlamda trajedi komik cezalar ve soruşturmalarla son dönem kamuoyuna yansıyarak sürüyor.

Hakkari'deki Newroz kutlamalarına katılan halkın fotoğrafını çeken polis resimlerden "teşhis ettiği" 13 kişi hakkında "yasadışı slogan" attıkları gerekçesiyle soruşturma başlattı. Ses kaydı olmamasına rağmen bu kişilerin çekilen fotoğraflardan "anlaşıldığı kadarıyla" yasadışı slogan attıkları netleştirilerek PKK-KADEK'e yardım ettikleri iddiasıyla tutuklama kararı çıkarıldı.

Zanlıların peşinde olan savcı ve polis, Türk yargı sistemine de bu davayla bir ilki atmış oldu. **Herhangi bir sesli kayıt olmaksızın fotoğraflardan yasadışı slogan attıkları "anlaşılan" kişiler hakkında açılan bu soruşturmanın sonucunu tahmin etmek zor olmasa gerek.** Polisin çektiği fotoğraflar delil olarak kabul edilip, ceza verilip verilmeyeceği kısa bir süre sonra netleşecektir.

Yine başka bir trajedi komik olay ise Erzurum'da yaşandı. Vize sınavlarının tarihinin değişmesi için rektörlüğe dilekçe veren öğrencilerden biri, imzası "**Kürtçülük**" anlamına geldiği gerekçesiyle okuldan atıldı. Ziraat Fakültesi Zooteknik Bölümü öğrencisi **Enis Alkan** yaptığı açıklamada 10 yıldır aynı imzayı kullandığını açıklarken yürütmenin durdurulması için Erzurum İdare Mahkemesi'ne yaptığı başvuru da kabul görülmeyle reddedildi.

Yine buna benzer yaşanan birçok örnek mevcut ülkemizde. Evlerinde

Kürtçe kaset bulundurma yasağı olan ve bu yasağa uymayan öğrenciler hakkında açılacak soruşturmaların yanısıra, **Medya-TV izledikleri gerekçeyle haklarında PKK'ye yardım yataklık etmek suçlamasıyla dava açılan** öğrenci sayısı da yoğunlaşan saldırılara örnek olması açısından çarpıcıdır.

Yine mahkemesi devam eden bir başka örnek Diyarbakır'da yaşandı. Askeri araçtan düşen bombayla oynayan çocukları yaralanan Özer ailesi askerlerden davacı oldu. Ancak bir süre sonra askerler için açılan davaya savcılık takipsizlik kararı vererek dosyayı kapatarak anne **Zülfiye Özer** hakkında dava açtı. Gerekçe olarak ise "**dikkatsizlik ve tedbirsizlik**" maddesi gösterildi. Zülfiye Özer şimdi çocuklarının yaralanmasından sorumlu tutularak hakkında açılan davanın sonuçlanmasını bekliyor.

Yine geçtiğimiz günlerde Dersim'de yaşanan olaylar devletin kapsamlı saldırısının bir parçası olarak değerlendirilebileceğimiz gelişmelerden biri. **Dersim halkının ve gençliğin yozlaştırılmasına yönelik yapılan saldırıların yanısıra devletin bölge halkına yönelik yıllardır var olan ve hakim olan düşüncesi değişmemiştir -ki değişmez de.** Potansiyel suçlu gözüyle bakılan halk en küçük gelişmede dahi sorgulanarak tutuklanabiliyor. Geçtiğimiz günlerde halkın büyük bir tepkisini çeken olay iki asker ile gençler arasında tartışma çıkınca askerler havaya ateş açtılar. Çevrede bulunan ve olayı duyan halk öfkeyle sokağa dökülerek "**Dersim faşizme mezar olacak**" sloganları atarak durumu protesto etti. Yaşanan bu olayların ardından devlet kendini aklamak için yine provokasyon senaryoları geliştirerek halkı suçlu çıkarmanın yollarını aradı. Dersim'de bulunan çeşitli demokratik kitle örgütü ve çevreler yaptıkları açıklamalarda olayı kınadıklarını belirtirken de hal-

kın büyüyen tepki ve öfkesini bastırarak için uzlaşma görüşmelerinde bulunarak halka sorumluların tutuklandığı yönünde açıklamalar yaptılar. Yaşanan bu olayın hemen ardından Adliye Binası önünde bir araya gelinerek kitlesel bir basın açıklaması yapıldı, olaylara katılanlar hakkında suç duyurusunda bulunularak halkın tepkisi yaıştırılmaya çalışıldı.

Halka yönelik gerçekleştirilen bu saldırıların yanı sıra yine bu saldırılardan bağımsız ele alınmayacak saldırılar da demokratik kurum ve DEHAP temsilcilerine yönelik gerçekleşmektedir. Birçok yöneticisinin gözaltına alınarak tutuklandığı DEHAP'a yönelik bir saldırı daha gerçekleşti. **DEHAP kadın kolları yöneticisi Gülbahar Gündüz 14 Haziran günü sivil giyimli polisler tarafından İstanbul Fatih Sarıcahan mevkiinde gözaltına alınarak kaçırıldı.** İHD İstanbul Şubesi'nde açıklama yapan DEHAP kadın kolları yaptıkları açıklamada Gündüz'ün sistematik işkence gördüğünü belirterek **gözaltında cinsel taciz ve tecavüze uğradığını duyurdu.**

Yaşanan bu gelişmelerin yanısıra Star gazetesinde çıkan ve Kürt halkının büyük tepkisine neden olan manşet saldırıların bir parçası olarak şekillenmektedir. Devletin yoğunlaşan bu saldırılarına rağmen ulusal hareket halkın gündemini genel af gündemine yoğunlaştırarak bu saldırıları görmezden gelmektedir. Bunun yanısıra bu

saldırıları halkın gündemine de sokmama telaşındadır. "**Demokratikleşmenin**" kriterlerini yaşayan bu örneklerde çok somut gösteren ülkemiz hakim sınıfları bu saldırılarına bundan sonra da devam edecektir. Kürt halkının ise suni gündemler etrafında oyalanması politikası kendini daha ne kadar korur belli değil ancak bilinen bir gerçek var ki o da halkın bu saldırılar karşısında uzun süre tepkisiz kalmayacağıdır. Ki bunu Bingöl depreminin ardından çok somut gördük ve yaşadık. Pervasızlaşan bu saldırıların bir nedeni sistemin şovenist histerisinin yaşanan ekonomik ve siyasi krizin yoğunlaşması sonucu artmasında ararken diğer taraftan da ulusal hareketin girdiği yönelim önemlidir. **Sistemle bütünleşme çabalarını sürdüren ulusal hareketin önderliği bu çabalarını sürdürürse devlet en küçük bir hakkı dahi tanımadan imhaya yöneliyor.** Faşist devletten dost olmayacağı gerçeğinden hareketle medet ummanın bedeli ödenmektedir. Yıllardır saldırılara karşı direniş geleneğini koruyan Kürt halkının bu geleneğini büyütelim. Devletin sürdürdüğü haksız savaşın her türlü bedelini ödeyerek yaşam savaşını veren bu direngen halkın direnme geleneğine sahip çıkarak büyütelim. Yaşamın ve umudun direngeliğiyle, kitlelerden ve ideolojimizden aldığımız güçle daha hızlı adımlarla yürüyerek örgütleyelim, örgütlenelim.

Geçtiğimiz yıl yapılan düzenlemelerle kaldırıldığı iddia edilen OHAL T. Kürdistanı'nda tüm hızıyla uygulanmaya devam ediyor. OHAL valiliklerinin ve yasalarının korunduğu bölgede özellikle son dönemde yaşanan gelişmeler hakim sınıfların yıllardır Kürt ulusuna yönelik uyguladığı imha ve inkar politikalarının tırmandırılması anlamına da gelmektedir.

İşçi-köylü'den

TC DEMOKRATİKLEŞİYOR MU YOKSA BİRİLERİ BİZİ Mİ KANDIRIYOR?

Ezenlerin Kendi Gündemleri Vardır Ezilenlerin de Olmak Zorundadır!

Avrupa Birliği üyeliği konusunda yapılması gereken yasal düzenlemeler konusunda Türk hakim sınıfları arasında yaşanan ve kamuoyu gündemini meşgul eden tartışmalar yine gündemdeki yerini korumaya devam ediyor. Altıncı uyum paketi olarak adlandırılan yasal düzenlemeler bir yandan bir yönetim biçimi olarak faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde "demokrasinin" hayata geçirilmesi olarak yansıtılırken; öte yandan bu tartışmalar içerisinde Türk hakim sınıfları emperyalist efendislerinin istekleri doğrultusunda, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılarını artırmaya çalışıyorlar.

Bu süreç içinde muhtemelen 26 Haziran'da yapılacak olan Milli Güvenlik Kurulu'nda yedinci uyum paketinde yer alan düzenlemeler bu tartışmaları daha da alevlendirilecek nitelikte. Ve özellikle bu uyum paketinde "asker-siyaset ilişkisinin" düzenlenmesini içeren ibarelerin olması, önümüzdeki haftalarda özellikle "TSK-AKP" tartışmalarını, laiklik, darbe, kadrolaşma kavramlarını daha sık duyacağız anlamına geliyor. **Ezenlerin Kendi Gündemleri Vardır
Ezilenlerin de Olmak Zorundadır!**

Bu tartışmalarda iki konu ön plana çıkacak: "Bunlardan birincisi savunma bütçesinin asker değil, hükümet tarafından belirlenmesi. Böylece askeri harcamaların ve dolayısıyla AB ile siyasi

ve ekonomik entegrasyon isteyen Türkiye bütçesinin şeffaflaşması. İkinci konu ise MGK'nın değil, ama MGK Genel Sekreterliği'nin görev, yetki ve yapısının değiştirilmesi." (Murat Yetkin 15-06-2003)

AB'ye uyum yasaları olarak adlandırılan bu "demokratikleşme" hamleleri kimi ilerici devrimci demokrat kesimleri tatlı düşlere itmiyor değil. Özellikle Kürt ulusal hareketinin içine girdiği tasfiyeci reformist hatla bütünleşen bir seyir izleyen bu "demokrasi" söylemi öyle bir hava yaratıyor ki AKP hükümeti sanki bu uğurda mücadele ediyor ve bunun önünde kimi "statükocu çevreler" özellikle de TSK ayak diyor. İşte bu yüzden eğer demokratikleşme istiyorsak AKP'yi direkt ya da ehven-i şer biçimde desteklememiz ve orduya karşı tavır almamız gerekiyor!

Yine tam tersi pozisyonda ise AKP'nin AB üyeliği ile birlikte ülkenin "bağımsızlığını", "vatanın bölünmez bütünlüğünü" tehlikeye attığı ve bu nedenle rejimin kollayıcı ve koruyucusu gücü olan TSK'nın TC'nin bağımsızlığını koruduğunu ve bu yüzden TSK'nın yanında yer almak gibi bir politik yaklaşım geliştirmek zorunluluğu dayatılıyor. Yani ülkenin bağımsızlığından yansız ve anti emperyalist bir tutum içerisindeyseniz TSK'nın yanında yer almanız gerekiyor!

Yukarıda kısaca iki paragrafta ifade ettiğimiz bu politik yaklaşımlar son süreçte oldukça

revaçta olan politik yaklaşımlar. Hiç kuşkusuz ki bu yaklaşımların revaçta olması bunların doğru olduğu anlamına gelmiyor. Ve özellikle de işçi sınıfı ve emekçi halkın gerçek kurtuluşundan yana olanlar için dikkat edilmesi gereken yaklaşımlardır. Türk hakim sınıflarının işçi sınıfı ve emekçi halka demokrasi uygulamak diye bir derteri yoktur ve olamaz da. **Onların derterli sömürü düzenlerini devam ettirmek, daha da uzatmak ve hiç kuşkusuz ki emperyalizmle girdikleri kompradorluk ilişkisinde "pastadan daha fazla pay almaktır."** Daha özlü ve yerinde bir ifadeyle "uşağın efendisine yaltaklanmasıdır."

Şu açık ki içinden geçtiğimiz süreçte emperyalizm kendi kontrolünde bulunan ülkelerde ve özellikle yarı-sömürge ülkelerde yeni düzenlemelere gidiyor. Bu düzenlemeler emperyalizmin hakimiyetini ve sömürüsünü daha da kolaylaştırıyor, kendi açısından verimliliğini daha da arttıran yapısal düzenlemeler bu sürecin öne çıkan özelliklerini oluşturuyor. Sıklıkla değinildiği üzere yapısal uyum programları, IMF politikaları bu sürecin karakteristik özelliklerini içinde barındırıyor. O yüzden uzun uzadıya değinmekten ziyade, bugün tartışılan demokratikleşme masallarının emperyalizmle TC hakim sınıfları arasındaki ilişkilerden bağımsız olmadığını, bu politik yaklaşımların esas olarak emperyalizm ve hakim sınıfların kendi politikalarını hayata geçirmede bir araç olduğunu ve bu aracı da kullanırken, inisiyatif ele geçirmek için kendi kozlarını ortaya koyarak, ezilenleri kendi gündemlerine tabi hale getirmeye çalıştıklarını görmek gerekiyor. Esas mesele emperyalizme uyum yasalarıdır. Bu uyumu gerçekleştirirken işçi sınıfı ve emekçi halka da saldırmaktan geri durmuyorlar. Üstelik de bunu demokrasilerinin bir gereği olarak yapıyorlar. Bunun en somut kanıtı İş Güvenliği yasası olarak yasalaştırdıkları ve işçi sınıfı tarafından kölelik yasası olarak adlandırılan ya-

sadır. Hakeza, "demokrasi"lerinde yer alan örgütlenme ve sendikalaşma hakkını kullanmaya çalışan başta Tuzla işçileri olmak üzere Deri işçilerine yönelik gerçekleştirilen gözaltı, tutuklama ve işten atma saldırıdır. **İşte onların demokrasileri bu!**

Hakim sınıfların demokrasiden ne anladığını bir an olsun gözden kaçırmamak gerekiyor. Onların demokrasileri kendilerinedir. Kendilerini ifade etme, kendilerinin örgütlenmesi ve öte yandan da kendilerine yönelik her eleştiriyi şiddet de dahil her türlü yöntemle bastırma. **Türk hakim sınıflarının "burjuva demokrasisine" bile tahammülleri yoktur. Bu onların niyetinden bağımsız bir olgu olarak, ülkenin siyasal iktisadi yapısının bir zorunluluğu olarak karşımıza çıkmaktadır.** Bu nedenle onların "demokratikleşme adımları" bir yandan emperyalizmin çıkarları doğrultusunda şekillenme ve kendi saltanatlarını sürdürme adımları olarak görülmelidir. Emperyalizmin ve Türk hakim sınıflarının bu anlamda işçi sınıfına ve ezilen halka vereceği hiçbir şey yoktur. Olamaz da. Vereceği tek şey sahte umutlar, hayallerdir ve demokrasi nutuklarıdır. Eğer bu hayallere kanmıyorsanız o zaman şiddet, gözaltı, işkence, katletme ve hapisandır. Bu yüzden işçi sınıfı ve emekçi halk kendi gündemine sahip çıkmak, bunun için örgütlenmek ve mücadele etmek zorundadır. Bu yolun nasıl olmasını gerektiğini de işçi sınıfı emekçi halkın oğulları ve kızları yükselttikleri kavga bayrağıyla göstermektedirler. Son süreçte dağlarda çatışarak şehit düşen komünistler ve devrimciler, bu anlamıyla içinden geçtiğimiz süreçte her türden tasfiyeci, reformist ve teslimiyetçi anlayışa, demokratikleşme masallarına yanıt olma anlamında oldukça tarihsel bir görevi yerine getirmişlerdir. Bu görülmeli, söylenmelidir:

**Yürünmesi gereken onların yoludur!
Yapılması gereken onların yaptığıdır!**

Halk haydutlara ve uşaklara güvenmiyor

Ülkemizde ve dünyada özellikle ABD emperyalizmi ve onun başını çektiği emperyalist saldırganlığa yönelik halkın varolan tepki ve öfkesi üzerine yapılan değerlendirme ve vurgular, içinden geçmekte olduğumuz süreç açısından değerlendirilmesi gereken noktalar. Salırganlığın boyutlandığı süreçte milyonların kimi yerde örgütlü kimi yerde örgütsüz de olsa sokağa taşan tepki ve öfkesi bu değerlendirmenin yapılmasındaki verilerden biridir. Halkın biriken bu tepki ve öfkesi elbette ki tek başına saldırganlıkla ele alınabilecek bir durum değil. Bunların yanısıra her gün artan işsizlik ve yoksulluk, yaşam koşullarının ağırlaşması ve halkın yaşam gücünün her gün biraz daha düşmesi gibi daha bir çok saldırı bu tepki ve öfkenin oluşmasının ana nedenleri arasında. Sadece ülkemiz açısından geçerli olmayan bu durum emperyalizme bağımlı diğer birçok ülkede de yaşanan mevcut gerçeklik. Bu durum geçtiğimiz hafta ABD'ye bağlı bir kuruluş olan Pew Araştırma Merkezi'nin 19 ülkeyle birlikte Türkiye'de de 10-15 Mayıs tarihleri arasında 1005 kişiyle yapılan anketlerin sonuçlarına da yansımıştır. **"2003 Küresel Yaklaşımlar"** başlıklı anket sonuçlarına göre Türkiye'de halkın yüzde 82'si ABD'ye olumsuz bakarken, yüzde 71'i de ABD'yi askeri tehdit olarak görüyor. Terörizm bahanesiyle saldırganlığını boyutlandıran ABD, uzun süre-

dir hedef tahtasına koyduğu ülkelere yönelik başlattığı ve boyutlandırdığı saldırganlıkla halkların nefretini toplamaya devam ediyor. Bunun yanısıra halkın ABD'ye yönelik var olan bu tepkisi bir yandan ülkeye yönelik bir tepkiyen, diğer taraftan dünya halklarının katli olan Bush'a yönelik bir tepki olarak kendini göstermektedir. Ankette yer alan **"ABD'de yanlış olan nedir"** sorusuna yüzde 52 gibi bir kesim "Bush" yanıtı vermiştir. **Bunun yanısıra yaptığı saldırılarda işgal ettiği ülkelere "özgürlük" götürdüğünü iddia eden ABD'nin bu çığırkanlığına da halkın büyük bir kesimi inanmamaktadır. ABD'nin Irak halkının yaşamını düzeltmeye yanıt olamayacağını düşünenlerin oranı yüzde 63.** Küçümsenemeyecek düzeyde olan bu oran başta ABD emperyalizmi olmak üzere ittifakları ve uşaklarının saldırganlıklarını meşurlaştırma amaçlı yaptıkları propagandanın yaşananlar karşısında hükmü olmadığını da göstermektedir. Bunların yanısıra Afganistan'da olduğu gibi Irak'ta da sivil halkın katledilmesi boyutuyla büyük bir suç işleyen ABD sivil halkın ölmemesi konusundaki "hassasiyetini" açıklasa da yine dünya kamuoyundan gizlenemeyecek görüntüler bu konuda halkta yaratılmaya çalışılan güvenin de geçerlilik zemininin olmadığını göstermektedir. **Çünkü halkın yüzde 88'i ABD'nin sivil halktan kaybin ol-**

mamasına özen göstermediğini söylemiştir. Daha sorulan bir çok soruya verilen yanıtlar halkın tepki ve öfkesini anlamak açısından çarpıcı. Bu güvensizlik ve tepki ortamı daha öncede vurguladığımız gibi anti-emperyalist bilincin kitlelere taşınması ve kitlelerin bu örgütsüz tepkisinin örgütlenerek sisteme karşı örgütlü bir güç durumuna getirilmesinin zeminini dün olduğundan daha güçlü bir biçimde önümüzde durmaktadır. Tabi bunun yanı sıra halkın sistemden beklentisi olduğu da yaşanan gerçekler arasında. Ülkemizde demokrasi koşullarının var olan sistemde yaşanacağına inanan kesim yüzde 50 gibi bir oran. Yani bir taraftan sisteme güvensizlik gelişirken diğer taraftan da sistemden beklentilerin olmadığını söylemek gerçekçi bir değerlendirme olmaz. Ancak bu gerçekliğe karşı yine yaşanan şöyle bir durum var ki o da halkın IMF ve DB gibi kuruluşlara duyduğu tepkinin de yine küçümsenemeyecek bir boyutta olduğudur. Diğer taraftan devletin bu saldırganlık sürecinde üzerindeki misyonu oynamadığını düşünenlerin oranı da hayli yüksek. Halkın sisteme yönelik güvensizliğinin arttığı bu dönemde R. Tayyip Erdoğan'ın Akşam gazetesinde çıkan bir söyleşide; **"Sistem aslında iktidar olmanın yollarını 'bürokratik oligarşi' ile kapatıyor hükümet olmaya yol veriyor, iktidar olmaya yol vermiyor"** şeklinde konuşması itiraf ol-

ması anlamında önemlidir. R. T. Erdoğan tarafından yapılan bu açıklama bizler açısından şaşkınlık yaratmasa da gerçeğin kendileri tarafından açık bir dille ifade edilmesi bakımından çarpıcıdır. Emperyalizmin önüne koyduğu politikaları uygulamakla yükümlü olan hükümetlerin dönem dönem MGK ile yoğunlaşan çatışmaları aslında yukarıda ifade edilen durumun bir yansımasıdır. Bir nevi kukla görevini yerine getiren hükümetlerin tek başına bir anlam ifade etmediklerini, bunları elbette ki devlet yapılanmasından bağımsız ele alınamayacağını ancak **karar mercii olma anlamında belirleyici bir yükümlülüklerinin olmadığını** görmek açısından bu ifadeler önemlidir. Özellikle emperyalizme bağımlılığın arttığı bu dönemde, bunun yanısıra devlet içindeki klik çatışmalarının yoğunlaştığı bu kesitte devlet yapılanmasının da sürece uygun şekillendirilmesi adımlarını görmek ve değerlendirmek açısından da önemlidir.

Halkın tepki ve öfkesinin arttığı, emperyalizmin ve uşaklarının saldırganlığını yoğunlaştığı bu dönemde kitlelerin tepkisini örgütlü bir güç haline getirmek önemli. Özelleştirme, işsizlik ve daha bir çok saldırının yanı sıra demokrasi safsatalarına karşı her gün gördüğümüz ve yaşadığımız işkence olayları devletin gerçek yüzünü ortaya koyma anlamında da bunları değerlendirmek önemlidir.

Kitlelerden öğrenelim...Kitlelerden öğrenelim...Kitlelerden öğrenelim...

Amaç sadece piknik bileti vermek ve insanları pikniğe getirmek değildi. Kapı kapı dolaşarak ulaşacağımız kitleyi tanımak, onların sorunlarını dinlemek, gücümüz oranında onların sorunlarına çözümler getirebilmek, her şeyden önemlisi onları sorunları etrafında örgütleyebilmektir amaç.

Emperyalist saldırganlığın dünya halklarına uyguladığı zulme, uşakları aracılığıyla ülkemizde estirdiği teröre rağmen işçisinden, köylüsünden, kamu emekçisinden ev kadından, gencinden, yaşlısından binlerce kişi buluştu umudun kardeşlik sofrasında...

Kimler yoktu ki bu kardeşlik sofrasında; F tipi zindanlarda uygulanan tecrit ve izolasyona karşı yapılan **ölüm orucu direnişindeki gaziler** ve bu tecrite karşı mücadelelerini yılmadan sürdüren yiğit **tutsak yakınları**, evlatlarını devrim mücadelesinde şehit veren **şehit yakınları**, devletin en son saldırıları sonucu direniş mevzisi ellerinden alınmaya çalışılan **Tuzla Deri İşçileri**, "Üsler Kapatılsın Emperyalistler Defolsun" kampanyaları için imza toplayan **İLPS Türkiye Seksiyonu**, gelecekle kararlımaya çalışılan **gençler**, inkar ve asimilasyon politikalarıyla yıllardır baskı altında tutulan ve kimlikleri yok edilmeye çalışılan ancak onca zulme karşı dimdik ayakta durmaya çalışan **Kürt halkı**... Kısacası Kürdü, Türk'ü, Laz'ı, Arap'ı, Çerkez'i, Ermeni'si... **ezilen emekçi halkımız hep birlikte aynı dili, konuştular, aynı umudu paylaştılar**. Ve diğer devrimci dostlarımız; **Kızıl Bayrak**, Devrimci Demokrasi, **Ekme** ve **Adalet**, Yeni Dünya İçin Çağrı, **Mücadele Birliği**, **EKB**, **Odak**... hem kendi ürünlerini tanıttılar hem de devrimci dayanışmanın güzel örneklerini sergilediler.

Günler öncesinden başlandı piknik çalışmalarına. Amaç sadece piknik bileti vermek ve insanları pikniğe getirmek değildi. Kapı kapı dolaşarak ulaşacağımız kitleyi tanımak, onların sorunlarını dinlemek, gücümüz oranında onların sorunlarına çözümler getirebilmek, her şeyden önemlisi onları sorunları etrafında örgütleyebilmektir amaç. Yani bu etkinlik bizler açısından kitlelere gitmede, onları tanımada, onları örgütlemeye yalnızca bir araçtı.

Kitlelere gittiğimizde onlardan birçok şey öğrendik. Her şeyden önce kendi gerçekliğimizi, kendi eksikliklerimizi gördük. Yayınlarımızı, bildirilerimizi,

afişlerimizi, düzenlediğimiz ev toplantılarımızı faaliyetimizde örgütlemenin birer araçları olarak kullandık. Daha çok emekçi halkımızın, devrime en yakın olan kitlelerin yoğun olarak yaşadığı bölgelerde yürüttük çalışmalarımızı. Onların sorunlarını dinledik. Onlarla ülke ve dünyada yaşanan sorunları ve çözüm yollarını tartıştık. Onlara öğretirken aynı zamanda da onlardan öğrendik.

ULAŞTIĞIMIZ KİTLELERİ ÖRGÜTLEMENİN EN ACİL GÖREVİMİZ

"**Kitle faaliyetinde yoğunlaş, parti inşasında derinleş**" kampanyası çerçevesinde yürütülen çalışmaların en somut ürünü olan bu birliktelik, bizlerin çalışmalarının bundan sonra nasıl sürdürülmesi gerektiği noktasında da önemli bir veri oldu. Yani biz kitlelere gittiğimizde kitleler çağrımıza kulak veriyor. Eğer biz onlardan uzaklaşırsak, sadece kendi sorunlarımıza boğulup kalır-

sak kitleler bizden uzaklaşıyor. Bu, bu kadar basit.

Kampanyalar faaliyetimizin yoğunlaşmış biçimleridir. Yani **biz kitle faaliyetini yalnızca kampanyadan kampanyaya sürdürmeyiz. Olması gereken bunun sürekliliğini sağlamaktır**. Bu kampanyamız da var olan çalışmalarımızın yoğunlaşmış bir biçimi oldu. 24 Nisan'dan başlayarak 1 Mayıs ve 18 Mayıs'ı da içine alarak bugüne kadar olan süreyi bu şekilde yoğunlaşmış kitle faaliyeti olarak ele aldık. **24 Nisan**'da Proletarya Partisi'nin kuruluş yıldönümü etkinlikleriyle başladığımız kitle faaliyetimiz **1 Mayıs**'ta yürüttüğümüz kitle faaliyetimizle sürdü. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın **18 Mayıs**'ta işkencede katledilişinin 30. yılı vesilesiyle sürdürdüğümüz anma etkinliklerimizi böylesi bir piknikle alana taşıdık. Şimdi önemli olan bundan sonra yapacaklarımız... Kampanyadan kampanyaya, eylemden eyleme, piknikten pikniğe mi kitlelere gideceğiz yoksa sü-

rekli onların yanında mı olacağız? Elbette amacımız kitle faaliyetimizin sürekliliğini sağlamaktır. Bunu nasıl yapacağız? Bunun birçok aracı var. Örneğin son süreçte halkımızın en yakıcı hissettiği sorunlardan biri, devletin **özelleştirme** saldırıları. Özelleştirme saldırılarına karşı halkı bilinçlendirmek, onlara örgütlenme ve mücadele çağrısı yapmak bizlerin omuzlarında duran en somut görevlerden biri. Yine emperyalist saldırganlığın ve işgalin sürdüğü bu süreçte halkta **anti emperyalist bilinci geliştirmek** ve onları anti-emperyalist mücadele içinde örgütlemek de bizlerin en acil görevleri arasındadır. Bu göreve tüm gücümüzle her alanda sarılalım.

Sonuç olarak planlı, disiplinli bir şekilde yürüttüğümüz kitle faaliyetinin, kolektif emeğin, kolektif çabanın bir ürünü oldu "**Umudu Tohumca Büyüteceğiz**" pikniği. Ve alınan verim de kolektif emeğin sonucu alındı. Bunu daha da ileriye taşımak **BİZLERİN ELLE-RİNDE....**

Binlerce kişi umudun kardeşlik sofrasında buluştu

Tohum Kültür Merkezi'nin düzenlediği; kolektif çabanın, kolektif emeğin, kitlelerle bütünleşmenin somut ifadesi olan "Umudu Tohumca Büyüteceğiz" pikniği 8 Haziran'da Gebze Denizliköy Düzmeşe piknik alanında yapıldı. Yaklaşık 8 bin kişinin katıldığı piknik deyim yerinde ise adeta bir halk şölenine dönüştü.

Bir kez daha coşkulu türkülerle buluştu binlerce yürek, bir kez daha umudu tohumca büyütmenin coşkusunu yaşadı bütün kitle. Kürtçe, Türkçe, Lazca ezgilerle coşku doruğa ulaştı Gebze Denizliköy'de... Tohum Kültür Merkezi'nin düzenlediği kolektif çabanın, kolektif emeğin, kitlelerle bütünleşmenin somut ifadesi olan "Umudu Tohumca Büyüteceğiz" pikniği 8 Haziran'da Gebze Denizliköy Düzmeşe piknik alanında yapıldı. Yaklaşık 8 bin kişinin katıldığı ve deyim yerindeyse bir halk şölenine dönüşen piknikte tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından açılışı çalışmalarını Mezopotamya Kültür Merkezi bünyesinde sürdüren **Koma Agire Jiyan** yaptı. Agire Jiyan "barış, kardeşlik ve özgürlüğe olan inancımızla sizleri selamlıyoruz" diyerek Kürtçe ve Türkçe söylediği türkülerle kitleyi coşturdu. Hep birlikte çekilen halayların ardından tertip komitesi adına açılış konuşmasını **Arzu Özdemir** yaptı. Genel olarak emperyalizm ve uşaklarının pervasızca saldırıları karşısında durabilmenin ancak ve ancak örgütlü karşı duruşla olabileceğinin vurgulandığı konuşmada katledilişinin 30. yılı vesilesiyle İbrahim

mizi alalım. Her sorunu çözmemizde yol gösterici olan siyasallaşmada yoğunlaşalım. Sınıf mücadelesinin tüm alanları bizlerin müdahalesini bekliyor. Hayat onu yaratan, üreten ve yaşanılır kılan sahiplerinin müdahalesiyle yücelmek ve özgürleşmek istiyor. Katledilişinin 30. yılında öğretileriyle yolumuzu aydınlatan İbrahim Kaypakkaya ve yine Mayıs ayının kızılığıyla silah elde toprağa düşen Tokat ve Giresun şehitlerinin de bizlere çağrısı örgütlemek ve örgütlenmektir. Bu çağrıya kulak verelim. Kendimize ve halk kitlelerine güvenelim, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine inanmak ve kavramak her zorluğu aşmaya muktedirdir. Birleşelim, örgütlenelim ve özgür yarınları yaratma mücadelesine tüm benliğimizle katılalım. Tohumun başaklarına, tüm emekçi halkımıza, tüm dostlara ve yoldaşlara çağrımız budur."

Çalışmalarını Tohum Kültür Merkezi bünyesinde sürdüren **Gulasor Halk Oyunları Ekibi**'nin Adıyaman ve Artvin yöresi oyunlarının ardından **Ali Ekber Eren** ve **Nurettin Güleç** de türkülerle kitleyi coşturdu. Türkiye'de Kürtler kadar Lazlar'ın da dillerinin baskı altında olduğunu söyleyen **Biröl Topaloğlu**, grubuyla

Halk Sahnesi oyuncularını emperyalist saldırganlık ve ülkemize yansımalarını konu alan "Savaş Mitosu" adlı oyunlarıyla kitleyle buluştu.

"Emperyalizm ve yerli uşaklarının zulmü karşısında halkımızın bugün örgütlülükler yaratması, örgütlülüklerine güvenmesi; kitlelerle kucaklaşmasının olmazsa olmazdır. Ve bunu başarmak, ancak İbrahim Kaypakkaya'ca kitlelere sarılıp, onların içinde olarak, her koşulda direniş meşalesini yükseltmekle ve o büyük feda ruhunu kuşanmakla mümkündür. İşte bu bilinçle saklanmaya çalışan meşale İbrahim Kaypakkaya'yı anıyor, onun Mayıs'ı kızılaştırın ruhunu bugünkü birlikteliği-

"Siz dostlarla beraber olmak benim için büyük bir onur. Bir ay önce de Avrupa'da aynı güzelliği yaşamıştık. Devrim şehitlerimizi anmıştık beraberce. Ben buradan da tüm devrim şehitlerini saygı, sevgi ve dostlukla anıyorum."

mize taşıyabilmenin coşkusuyla sizleri selamlıyoruz" sözleriyle programlarına başlayan **Grup Güneşe Türkü**, kavga türkülerini kitleyle hep birlikte söyledi.

Programın en son konuğu "Eşkiya dünyaya hükümdar olmaz" parçasıyla sahneye çıkan **Edip Akbayram** oldu. Edip Akbayram'ın söylediği özgürlük ve sevdâ türkülerle kitledeki coşku doruğa ulaştı. Tohum Kültür Merkezi'nin etkinliğine ilk kez katıldığını söyleyen Edip Akbayram kitlenin coşkusunu karşısında yaşadığı duyguları şu sözlerle dile getirdi: "Siz dostlarla beraber olmak benim için büyük bir onur. Bir ay önce de Avrupa'da aynı güzelliği yaşamıştık. Devrim şehitlerimizi anmıştık beraberce. Ben buradan da tüm devrim şehitlerini saygı, sevgi ve dostlukla anıyorum."

Edip Akbayram'ın ardından program sona erdi.

Kaypakkaya'yı ve son Karadeniz şehitlerini anmanın önemine de değinen Özdemir konuşmasını şöyle sürdürdü. "Tohum'un tüm dostlarına ve 'İbrahim'in Partisi'ne gönül vermiş tüm canlara çağrımız budur. İşçilere köylülere, Kürt halkına, gençliğe ve ezilen tüm kesimlere çağrıda bulunuyoruz. Bugünümüz ve yarınımız için, ekmeğimiz ve özgürlüğümüz için, ülkemizin bağımsızlığı çocuklarımızın mutlu yaşayacağı bir yarın için hiç zaman kaybetmeden sınıf mücadelesindeki yeri-

birlikte kitleye Karadeniz ezgilerinden oluşan bir türkü ziyafeti verdi. Kemencesi, tulumu, horonu ve yöresel kıyafetleriyle bizleri taa Karadeniz'e kadar ulaştıran **Biröl Topaloğlu**'na kitle de horonlarıyla karşılık verdi. Ardından yine çalışmalarını Tohum Kültür Merkezi bünyesinde sürdüren **Barbara**

